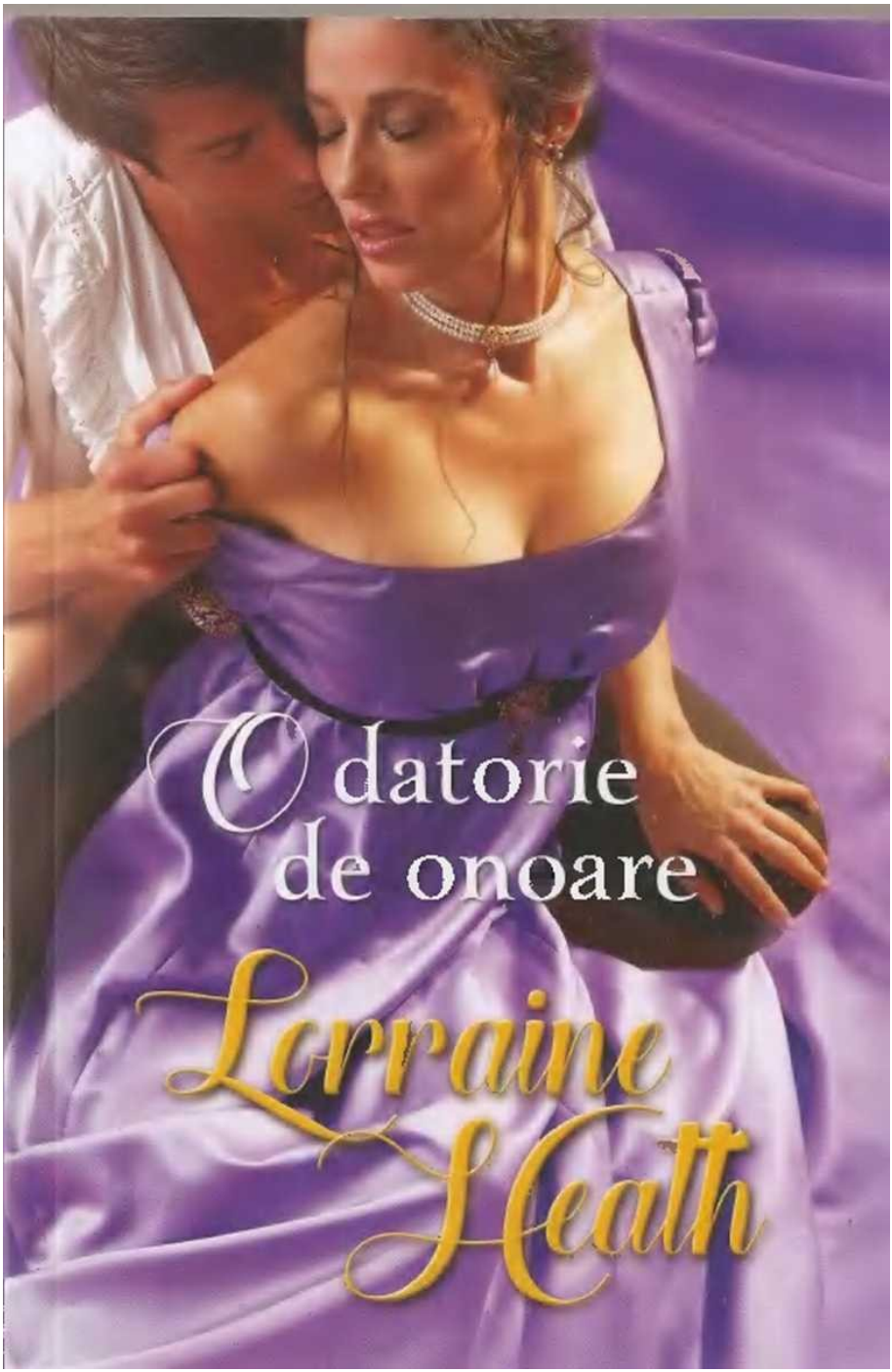
O datorie
de onoare
Lorraine
Heath

LORRAINE HEATH
O DATORIE DE ONOARE

Waking Up with the Duke by **Lorraine Heath**

Copyright © 2011 Jan Nowasky
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba *română*
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză: Irina Fulger

Pentru Franny
Când le împărtăşesc cu tine...
Râsul este mai profund.
Secretele sunt mai discrete.
Veştile bune sunt mai vesele.
Tristeţile sunt mai puţin dureroase.
Clipele sunt mereu, mereu mai bogate.
Şi New York-ul e mult mai amuzant. Întru totul. Mulţumesc că m-ai inclus în viaţa ta şi că mi-ai oferit darul prieteniei tale... Şi pentru că ştii mereu care sunt cele mai bune vinuri.

Capitolul 1

Herndon Hall, Leicestershire
Noiembrie 1860

— O să consider datoria faţă de mine achitată integral dacă îmi laşi soţia însărcinată.

Ransom Seymour, al nouălea duce de Ainsley, încerca să se concentreze în timp ce stătea tolănit pe un fotoliu confortabil din biblioteca bine mobilată. Începuse să bea whisky chiar de când ajunsese pe domeniul marchizului de Walfort, pentru vânătoarea care altă dată era legendară. După trei ore, amândoi băuseră destule pahare, deci cu siguranţă înţelesese greşit.

— Tăcerea ta înseamnă că accepţi condiţiile? întrebă Walfort.

Ainsley îşi studie vărul, vechiul lui prieten, care stătea în acel nenorocit de scaun cu rotile, unde chiar el îl pusese pe marchiz în urmă cu trei ani. Walfort îmbătrânise destul de mult în această perioadă – părul lui negru albise pe la tâmple, iar ochii lui căprui erau destul de posomorâţi încât să alunge orice urmă de veselie din cameră.

— Jayne vrea un copil. Eu nu i-l pot oferi. Îmi datorezi asta.

Ainsley se ridică de pe fotoliu. Intenţionase să o facă brusc, dar se clătină şi aproape că îşi pierdu echilibrul în timp ce se îndrepta spre şemineu. Îşi rezemă fruntea de poliţa de piatră ca să poată sta în picioare şi studie flăcările care dansau furioase. Aproape că revedea în ele noaptea în care el şi Walfort goniseră nebuneşte pe străzile Londrei în cabrioleta ce mergea cu o viteză periculoasă şi ameţitoare…

Se întrebase – dar nu avusese niciodată curajul să ceară amănunte – cât de grave fuseseră rănile lui Walfort. În anii care urmaseră, se văzuseră rar, fiindcă noaptea aceea tragică ridicase o barieră de vinovăţie între ei.

— Îţi sunt dator cu picioarele. Nu cu sămânţa mea.

— Îmi datorezi un nenorocit de mădular!

Ainsley tresări în sinea lui, dar nu lăsă să se vadă pe chipul lui calm emoţiile care se revoltau. Se concentră şi mai intens asupra focului. Flăcările – roşii, albastre, galbene, portocalii – se răsuceau într-un vals macabru, ca o avanpremieră a ceea ce, cu siguranţă, avea să urmeze. Se zvârcoleau în interiorul lui din pricina păcatelor şi a alegerilor lui proaste. Împlinise 25 de ani. O vârstă blestemată pentru el şi fraţii lui. Westcliffe se căsătorise la 25 de ani şi fusese înşelat. Stephen plecase la război, doar ca să se întoarcă un om pierdut. Iar Ainsley, care mereu era extrem de responsabil, reuşise să distrugă viaţa unui bărbat de treabă. Şi a unei femei minunate. Şi pe a lui, dacă era să fie onest cu el însuşi.

— Vrei să spui că nu poţi, că tu… Se uită la Walfort. Îi era dator prietenului din copilărie ca măcar să îl privească în ochi când îl întreba asta. Nu poţi să te culci cu ea?

— Nu simt nimic. Walfort îşi lovi coapsele şi îşi dădu cu pumnul între picioare cu atâta forţă încât Ainsley se cutremură, iar scaunul cu rotile scârţâi. Nicio senzaţie. A încercat, binecuvântată să fie, a încercat să îl facă să funcţioneze… Dar tot ce reuşeşte este să o facă să plângă.

Ainsley simţi că inima îi fu străpunsă de o mie de pumnale. Fuseseră în Londra şi sărbătoriseră faptul că Jayne era, în sfârşit, însărcinată cu posibilul moştenitor al lui Walfort.

— Mă simt groaznic de bătrân la 28 de ani, spusese Walfort, care era cu trei ani mai mare decât Ainsley. Vreau să mă simt iarăşi tânăr!

Aşa că băuseră şi băuseră, şi băuseră. Şi, deşi Walfort era însurat, vizitaseră paturile a doua frumuseţi. Ainsley nu înţelesese niciodată de ce Walfort participase la această ultimă distracţie. Dacă Jayne ar fi fost soţia lui…

— Jayne nu va fi niciodată de acord cu ideea ta nebunească. Mă dispreţuieşte.

Nu o putea învinovăţi pentru atitudinea ei faţă de el. Îndurerată de faptul că soţul ei se aflase aproape de moarte

din cauza rănilor care îl slăbiseră, ea pierduse copilul. Iar acum părea că nu exista nici o speranţă să aibă alt copil. Era genul de femeie căreia nu trebuia să i se refuze nimic din ceea ce îşi dorea inima ei. „Dacă ai fi a mea, ai avea tot ce ţi-ai dori”. Acesta fusese al doilea gând care îi trecuse prin minte când o cunoscuse la dineul de logodnă organizat în cinstea ei şi a lui Walfort. Iar primul lui gând fusese că şi-ar fi dorit să o fi cunoscut înaintea lui Walfort, atât de sigur era că ar fi fost capabil să o farmece, iar ea să ajungă în braţele lui. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Fiecare pas al ei emana graţie şi calm. Când îi zâmbea unui bărbat, îl făcea să simtă că doar el conta.

Cum nu se grăbea să se căsătorească, Ainsley evitase balurile de sezon de fiecare dată când putuse. Astfel, ratase şansa de a o cunoaşte şi de a o curta pe Lady Jayne Spencer. Deşi, din ce povestea Walfort, marchizul îi cucerise inima de la primul lor dans.

— Ai reputaţia de mare cuceritor în rândul doamnelor. Foloseşte-ţi talentul pentru a o fermeca pe soţia mea, spuse Walfort, muşcând din fiecare cuvânt, de parcă le forţa să iasă printre dinţi.

— Vrei să o seduc?

— Vreau să îi dai ceea ce eu nu pot.

— E ridicol!

Ainsley se îndepărtă de şemineu, se afundă iarăşi în fotoliu, care deveni dintr-odată incredibil de incomod, se ridică şi merse la fereastră. Tulburat, refuză să recunoască în sinea lui cât de des visase la Jayne, dar nu acţionase niciodată în acest sens. Îşi trăia viaţa după un cod al cavalerilor moştenit de la strămoşii săi, care luptaseră alături de Richard Inimă de Leu în timpul cruciadelor. Nu lua femeile altora.

— Ea este de acord cu planul tău absurd? continuă el.

— Încă nu am discutat cu ea. Mai întâi, am vrut să mă asigur că tu eşti de acord.

Avea în faţa lui un bărbat pe care nu-l mai cunoştea. Oare suferinţa îl adusese pe Walfort în pragul nebuniei?

— Pot să îţi spun cu exactitate care va fi răspunsul ei.

Va râde, îmi va da o palmă şi apoi va plânge. Ca să nu mai amintesc de implicaţiile legale. Dacă va naşte un băiat, acesta va deveni moştenitor. Chiar dacă toată Anglia va şti că nu eşti părintele lui, veţi fi legaţi din punct de vedere legal...

— Tu şi eu nu suntem doar prieteni, ci şi veri. Amândoi avem sânge Seymour. Nu ar fi o ofensă aşa de mare.

— Vărul care urmează pe linie succesorală s-ar putea să nu fie de acord cu tine.

— Îşi pierde minţile din cauza sifilisului. Şi apoi tu chiar crezi că fiecare prinţ care s-a aflat pe tron şi a devenit rege a fost tatăl fiului său? Mă îndoiesc. Şi nu îmi pasă de sânge la fel de mult cum îmi pasă de faptul că vreau să o văd fericită pe Jayne.

Dar cum rămânea cu el însuşi? se întrebă Ainsley. Să aibă un copil, băiat sau o fată, pe care să nu îl poată recunoaşte niciodată? Îi datora vărului său un asemenea sacrificiu? Deşi amintirile lui erau tulburi, ştia că el mânase caii cabrioletei. Când se răsturnaseră, Ainsley fusese aruncat, singurul semn al incidentului fiind o cicatrice subţire, care îi tăia partea stângă a bărbiei. Walfort reuşise cumva să se prindă de hamuri. Când, în cele din urmă, totul se oprise, era frânt. Groaznic. Definitiv. Frânt.

Cu atât de mult alcool în ei, niciunul nu îşi amintise prea multe detalii. Ştiau doar că Ainsley se alesese cu o zgârietură mică, iar Walfort nu avea să mai meargă niciodată.

— Şi dacă refuz invitaţia ta de a mă culca cu minunata ta soţie?

Ainsley întrebase încet, oroarea de a fi pus în această situaţie strângându-i stomacul. Nu fusese niciodată cu o femeie măritată. Chiar şi gândul acesta îi repugna. Credea că un bărbat se putea distra cu o femeie care voia asta atâta vreme cât ea nu avea un soţ căruia trebuia să îi fie fidelă. El era un bărbat care punea preţ pe datorie şi pe jurăminte. Şi considera că toţi ceilalţi trebuie să se ridice la înălţimea standardelor lui.

— Pur şi simplu voi cere asta altcuiva. Iar soţia mea ar putea să aibă parte de o noapte nefericită. Dar tu întotdeauna ai avut reputaţia unui amant remarcabil. Ai putea să îi oferi o noapte pe care să o ţină minte.

— Nu va primi niciodată cu bucurie atingerea mea.

— Nu am nicio îndoială că nu vei reuşi să o faci să se răzgândească în această privinţă.

— Am impresia că nu iei în calcul importanţa faptului că nu mă place.

— Deloc. Cred că este în avantajul nostru că ea nu are o impresie bună despre tine. Ar reduce întâlnirea dintre voi la o afacere. Fără emoţii. Detaşaţi. Dar, după cum te ştiu, vei găsi o cale să-i oferi plăcere – acesta ar fi cadoul meu pentru ea. Are deja trei ani de abstinenţă. Nu s-a plâns niciodată, dar avea doar 22 de ani când bucuria i-a fost furată în mod brutal din cauza alegerilor noastre proaste. De ce trebuie să continue să sufere şi să plătească preţul păcatelor noastre? O noapte în braţele celui mai reputat amant al Londrei? Nouă luni mai târziu, un bebeluş va suge la sânul ei.

— Acorzi prea mult credit reputaţiei mele. Nici măcar eu nu pot garanta concepţia după o singură întâlnire.

Walfort ridică nefericit din umeri. Umerii care altă dată fuseseră voinici acum păreau pierduţi în haina lui croită bine.

— Atunci, o lună. Într-un loc liniştit, discret.

Răspunsurile veneau mult prea repede, fără ezitare, de parcă ar mai fi purtat discuţia aceea.

— Te-ai gândit mult la asta.

— Doar la asta mă gândesc. Cum să îmi fac soţia fericită. Îmi eşti dator cu asta, Ainsley. Îi eşti dator ei!

— Nu va fi niciodată de acord.

— Dar dacă va fi?

Înainte să apuce să răspundă, uşa bibliotecii se deschise şi intră doamna în cauză. Prima dată când o văzuse, ea zâmbea, în ochii ei albaştri se citea bucuria, iar frumuseţea ei era ieşită din comun. Acum arăta de parcă o învăluise o umbră. Era mică şi delicată, prea firavă pentru

poverile pe care le ducea.

Când se apropie de soţul ei, ea evită să se uite la Ainsley. Părul ei negru era ridicat în sus. Şuviţele de păr alb de la tâmple, dobândite în urmă cu trei ani din pricina pierderii copilului şi a imobilităţii soţului, erau ascunse sub buclele aranjate cu grijă. Rochia mov îi scotea perfect în evidenţă silueta subţire. Ainsley îşi imaginã în mod scandalos – şi de neiertat – cum îi dădea la o parte rochia de pe umeri şi îi atingea uşor cu gura pielea albă. Ea nu avea să fie de acord. El ştia asta. Era un ticălos chiar şi pentru că îndrăznise să se gândească o secundă la felul în care ar fi purtat-o pe un tărâm unde exista doar plăcerea.

Era soţia prietenului lui, pentru numele lui Dumnezeu, iar Walfort, care îşi plângea de milă în scaunul acela cu rotile blestemat, pur şi simplu nu gândea limpede! Jayne avea să-l pună la punct şi, fără nicio îndoială, pe Ainsley avea să-l considere vinovat pentru sugestia ridicolă a soţului ei.

Zâmbind blând, se aplecă şi îl sărută uşor pe obraz pe Walfort.

— Bună, dragul meu.

Când îşi îndreptă spatele, privi spre Ainsley de parcă ar fi fost nişte fecale în care tocmai şi-ar fi murdărit pantoful.

— Excelenţă.

El se înclină uşor.

— Lady Walfort. Pot spune că arătaţi minunat?

— Puteţi spune ce doriţi.

Pentru el nu avea niciun zâmbet, nici ochi blânzi şi niciun ton tandru. Walfort îşi pierduse minţile dacă, într-adevăr, credea că soţia lui avea să accepte orice fel de intimitate cu Ainsley. Bănuia că i-ar fi făcut mai multă plăcere să-i înfigă un pumnal în inimă decât să simtă atingerea lui experimentată.

— Cina este gata, domnilor.

— Bine. Mi-e destul de foame, anunţă Walfort. Ainsley, o însoţeşti pe soţia mea la cină?

— Nu am nevoie de un însoţitor, replică ea repede.

Totuşi, Randall nu este disponibil acum, deci Excelenţa Sa ar putea fi destul de amabilă ca să te ajute.

Când îl privi, Ainsley citi provocarea în ochii ei, şi chiar mai mult de atât. Ştia că ea dorea să îi amintească ce provocase nesăbuinţa lui – de parcă ar fi putut să uite vreodată.

— Voi fi onorat, răspunse el scurt, îndreptându-se spre Walfort.

Când împinse scaunul în faţă, rămase surprins să descopere că era mult mai uşor decât îşi amintea el. Prietenul lui era mai fragil decât crezuse. Ştiindu-se vinovat, simţi că vinovăţia îl măcina aşa cum un câine flămând rodea un os.

Sentimentul de vină crescu când se simţi atras de şoldurile ispititoare ale lui Jayne, care se unduiau delicat când ea mergea în faţa lor. Nu dorea să contemple iadul care îl aştepta dacă ea era de acord cu ideea nebunească a soţului ei de a o lăsa însărcinată.

Câteva ore mai târziu, stând la măsuţa ei de toaletă, Jayne Seymour, marchiză de Walfort, îşi pieptăna părul, minunându-se că reuşise ca în timpul cinei să nu facă vreun comentariu răutăcios la adresa lui Ainsley. Fusese nemulţumită când Walfort îi spusese că îl invitase pe duce cu o zi mai devreme decât pe ceilalţi invitaţi, pentru a petrece mai mult timp împreună. O uimea faptul că soţul ei încă îşi dorea să-l vadă pe acest om. Nu îl putea ierta pe Ainsley pentru nepăsarea cu care îşi trăia viaţa.

De fiecare dată când îl revedea, era ca şi cum primea o lovitură puternică în piept, care aproape o paraliza cu forţa ei. I se strânse stomacul când îşi aminti ce pierduse din cauza acţiunilor lui egoiste şi a înclinaţiei spre tot felul de plăceri păcătoase – copilul ei şi bărbatul care fusese cândva soţul ei.

Nu se amăgise niciodată crezând că pe Walfort îl atrăsese altceva în afară de zestrea ei considerabilă. Cuferele lui erau destul de goale când începuse să o curteze, dar nu îi luase mult să-i cucerească inima şi să-i ceară mâna. Între ei, fusese un aranjament confortabil. Ea

era norocoasă. Erau compatibili. Ţineau unul la celălalt. Se bucurau unul de compania, celuilalt. Nu se certau niciodată. Ea îi administra gospodăria. El îşi frecventa cluburile. Viaţa lor fusese calmă, plăcută.

La patru ani după căsătorie, aflase că rămăsese însărcinată. Era aproape în trei luni când, în sfârşit, îi spusese lui Walfort, care plecase imediat să se laude la vărul şi vechiul lui prieten, ducele de Ainsley. Nu ştia ce se întâmplase după aceea. Aflase doar că ambii bărbaţi sărbătoriseră vestea cea bună cu prea multă băutură şi o cursă pe străzile Londrei care îl costaseră pe soţul ei picioarele şi capacitatea de a face alt copil. Durerea pricinuită de rănile lui, încordarea cu care avusese grijă de el, tumultul emoţional prin care trecuse ca să accepte faptul că vieţile lor fuseseră afectate fuseseră prea mult pentru ea. Pierduse copilul. Singura lui speranţă pentru un moştenitor. Singura ei speranţă de a fi mamă.

În acea seară, când Ainsley stătuse la masa lor, îi reveniseră aşa de multe în minte! Resentimentul faţă de acest bărbat. Cum fusese viaţa lor înainte de acea noapte oribilă, când totul mersese prost. Cum pierduse orice şansă de a fi cu adevărat fericită. Cât de mult luptase ca soţul ei să nu afle cât de deznădăjduită se simţise.

Lăsă peria deoparte, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşa care despărţea dormitorul ei de al lui, o uşă pe care el nu o mai folosea. Nu venea niciodată la ea. Niciodată. Nici măcar să-i spună noapte bună. Nici să o ţină pur şi simplu în braţe. El avea nevoie de ajutor ca să se aşeze în patul ei înalt, în care ea se urca folosind o scăriţă. Îl făcea să se simtă mai puţin bărbat. Iar ea ştia asta. Încercase din răsputeri să nu îl facă să simtă că era mai puţin decât ceea ce fusese odată!

Trase aer adânc în piept, deschise uşa şi merse prin camera de baie spre încăperea alăturată. Era întuneric. Se vedea doar lumina lunii ce se revărsa prin ferestrele cu menouri. Putea vedea conturul mic al soţului ei care se odihnea în pat, sub pături. Uneori, îi era teamă că se putea veşteji şi avea să dispară. Merse în vârful picioarelor pe

covor.

— Walfort? şopti ea.

Auzi foşnetul pernei umplute cu fulgi când el întoarse capul.

— Este totul în regulă, Jayne?

Bineînţeles că nu era. Nu era în regulă de ani întregi.

— Pot să mă întind puţin lângă tine?

— Draga mea, nu trebuie să îmi ceri voie!

Urcă treptele până la pat, se strecură sub pătură şi se ghemui lângă el. El îşi întinse braţul protector în jurul ei, lipind-o ferm de el, cu faţa ocrotită de curba umărului lui. Ea nu voia să se gândească la toate nopţile de la începutul căsniciei lor când el venea la ea. După accident, când mai căpătase putere, ea stătea singură în patul ei noapte după noapte, aşteptând ca el să se întoarcă. Dar el nu mai venise niciodată, de parcă, dacă nu putea face dragoste, considera că nu avea niciun sens să stea cu ea. Dar uneori ea avea nevoie doar să fie ţinută în braţe. Iar când veneau acele momente, se strecura în patul lui.

Îşi frecă picioarele de gamba lui subţire.

— Îmi pare rău. Picioarele mele sunt reci.

— Nu contează. Nu le pot simţi.

O spuse fără emoţie în glas, de parcă îi rămăsese inertă nu numai partea de jos a corpului, ci şi sufletul lui era paralizat. Nu îşi amintea când îl auzise ultima dată râzând. Acum, rarele lui zâmbete erau mai mereu triste. Însă bănuia că zâmbetul ei era la fel.

— Pari destul de tăcut şi de melancolic în seara asta, spuse ea domol. Vrei să anulez petrecerea?

— Nu, nu, sub nicio formă. Ne va face bine să avem musafiri.

El îi mângâie absent braţul. Ea închise ochii şi savură dezmierdarea blândă, luptându-se cu sentimentul de vinovăţie că uneori îi era greu să se mulţumească doar cu atât.

— Jayne?

— Hm?

— Vorbeam cu Ainsley mai devreme…

— Mă gândeam că vei face asta din moment ce l-ai chemat mai devreme decât pe oricare dintre oaspeţii noştri.

— Apreciez faptul că eşti îngăduitoare.

Walfort o sărută în creştetul capului. Ei i se strânse stomacul. Cât de mult îşi dorea să îşi îndrepte faţa spre el, iar el să o sărute! Să o sărute cu adevărat. Aşa cum o săruta înainte. De parcă viaţa lui depindea de asta. Dar o oprea faptul că el nu ar fi putut termina ce ar fi început. Era prea dureros pentru amândoi să îşi amintească tot ceea ce nu aveau să mai fie vreodată, aşa că ea se prefăcea că nu mai tânjea după aşa ceva.

— Fie ce o fi, spuse el după o vreme. Mă gândeam că… ar putea să te lase însărcinată.

Jayne împietri, simţind că nu mai avea putere să tragă aer în piept. Era uimită că inima îi continua să bată. Ştia asta pentru că auzea cum îi curgea sângele prin vene, vâjâindu-i în urechi.

— Tu nu poţi… Sugerezi să devenim amanţi?

— Pentru o scurtă perioadă, da.

Ea se ridică şi îl privi încruntată, deşi umbrele le ascundeau trăsăturile.

— Ai înnebunit?

— Nu, nu cred.

— Ei bine, nu sunt deloc de acord cu tine. Se ridică iute din pat, aproape împiedicându-se în graba ei de a se îndepărta de el, ca şi cum distanţa putea diminua dezgustul provocat de cuvintele lui. Dacă voiam un amant, l-aş fi ales singură, şi cu siguranţă nu ar fi fost Ainsley!

— Fii sinceră, Jayne! Loialitatea ta, care nu poate fi pusă sub semnul îndoielii, te va împiedica mereu să ai un amant.

— Atunci de ce mi-ai sugera…

— Pentru că nu ar exista niciun sentiment de vinovăţie.

— Cum poţi să spui o asemenea absurditate?

— Pentru că nu îţi place deloc de el, deci nu ar fi ca şi cum m-ai înşela cu adevărat.

— Ai înnebunit!

Ea se îndreptă spre uşă.

— Jayne? Te rog, nu pleca! Te rog, ascultă-mă!

Se opri, privi peste umăr, iar în umbra nopţii văzu cum el întinsese braţul, cu mâna îndreptată spre ea. Putea să câştige orice ceartă doar ieşind din cameră. Dar nu era corect faţă de el, aşa că nu se certau niciodată. Dar asta? Era o idee absurdă.

— Te rog, Jayne!

Vocea lui era dură pentru că îşi dorea ca ea să rămână. Nu era corect. Nu era corect s-o oblige să stea. El ştia că ar fi chinuit-o vinovăţia dacă ar fi plecat, pentru că el nu ar fi putut veni după ea.

Jayne tremura de furie şi dezgust din cauza propunerii lui referitoare la Ainsley. Totuşi, se întoarse prudentă spre Walfort. Se urcă în pat, se aşeză turceşte, îi luă mâna şi i-o ţinu în poală. Refuza să se uite la el. În schimb, studia conturul mâinilor lor unite.

— Tocmai faptul că ai o părere aşa de proastă despre el face ca planul meu să fie genial, zise el încet. Nu va fi ca şi cum mă trădezi cu adevărat. Inima ta va rămâne a mea.

— Şi corpul meu al lui.

Nu se putu abţine să nu spună cuvintele acelea tăioase. Ce se întâmpla între un bărbat şi o femeie sub aşternuturi era un act atât de intim! Cum ar fi putut suporta gândul ca Ainsley să afle despre ea ce doar Walfort ştia?

— Ainsley are reputaţia de a fi un amant minunat, începu el.

— Ştiu acest lucru. Doar despre el vorbesc doamnele.

— Deci poate fi plăcut pentru tine. El îi strânse mâna. Măcar atâta meriţi.

— Toată Londra va şti că nu e copilul tău, că ai fost încornorat!

— Nu, nu vor şti. Nu am dat un anunţ în *Times,* în care să precizez incapacităţile mele. Oh, speculaţii vor exista, bineînţeles, dar le putem risipi destul de uşor odată ce oamenii vor vedea cât de încântat sunt că eşti însărcinată.

— Şi dacă este băiat?

— Atunci o să am un moştenitor.

— Dar nu va avea sângele tău.

— Va avea sânge Seymour. Cum i-am spus şi lui Ainsley, va fi aproape acelaşi lucru.

Ea simţi furnicături pe buze. Crezu că i se face rău.

— Ai discutat deja nebunia asta cu el?

— Trebuia să ştiu dacă e de acord.

— Normal că este de acord. Trebuie să ridice o fustă.

Chicotitul lui o surprinse.

— Nu a fost de acord imediat, aşa cum mă aşteptam eu. Nu a crezut că tu îl vei accepta.

— Nu îl voi accepta.

— Jayne, ai fost o soţie devotată. De ce să nu ai parte de asta?

Ea se simţea recunoscătoare că era întuneric, iar el nu putea să-i vadă obrajii înroşiţi sau lacrimile care îi umpleau ochii.

— El îţi poate da ceea ce eu nu pot, adăugă el blând. Eşti o femeie tânără, care a trebuit să îşi închidă visurile într-un cufăr vechi şi prăfuit din cauza deciziei proaste a soţului ei.

— Din cauza unui prieten. Un prieten căruia acum eşti dispus să mă dai. Este revoltător!

— Nu mi-a băgat băutura cu forţa pe gât. Am mers de bunăvoie cu cabrioleta, am îndemnat caii să meargă mai iute…

Ea îi luă mâna, o duse la buze şi îi sărută degetele, ştiind că el avea să simtă umezeala de pe obrajii ei, lacrimile care i se adunau în colţul gurii.

— Ah, Jayne!

Îşi petrecu mâna în jurul cefei ei şi o trase în jos până când faţa ei se îngropă în scobitura umărului lui.

— Nu îmi cere asta, scrâşni ea.

— Nu te voi forţa. Nici el. Dar să ştii că o să înţeleg dacă te răzgândeşti. Meriţi un copil. Meriţi un bărbat care nu doar că va pune plăcerea ta deasupra plăcerii lui, ci va avea grijă ca desfătarea ta să fie mult peste a lui.

Nu Ainsley. Niciodată Ainsley. Mai degrabă s-ar fi

întâmplat ca păcătoşii să aibă nevoie de haine de iarnă în iad decât să se dăruiască de bunăvoie bărbatului pe care îl dispreţuia mai mult decât pe oricine.

Capitolul 2

Jayne se strecură din patul soţului ei spre dimineaţă, lăsându-l în compania propriilor sforăituri. Nu dormise bine. Vinovăţia îşi arătase chipul urât, vinovăţia că ea îl pierduse pe moştenitorul lui. Nu ştia cu siguranţă dacă acel copil ar fi fost băiat. Dar în inima ei nu putea să creadă decât că fusese băiat. Când pierduse copilul, simţise că rămăsese fără o parte din sufletul ei. Iar când devenise clar cât de grave erau rănile lui Walfort, toate visurile lor se spulberaseră.

Dar ca el să creadă că ea avea să-l primească în patul ei pe bărbatul vinovat pentru acest lucru era peste puterea ei de înţelegere. Era o insultă. O făcea să o doară inima. În acea zi, se simţea recunoscătoare că avea de făcut multe lucruri care să-i ţină mintea ocupată în timp ce se pregătea pentru sosirea oaspeţilor. Cu cât începea mai repede să se ocupe de ceea ce era necesar, cu atât mai iute putea să-şi alunge din minte gândurile acelea tulburătoare.

O chemă pe Lily, camerista ei. O oră mai târziu, Jayne era îmbrăcată într-o rochie simplă de culoarea liliacului ca să se poată mişca mai repede. La prânz, avea să se schimbe în ceva potrivit pentru a-şi primi oaspeţii. Înainte, partida de vânătoare avea loc în fiecare an, dar după accident nu mai organizaseră un astfel de eveniment. Jayne se temea că putea să-i aducă aminte de vremurile trecute, dar şi faptul că nimic nu mai putea fi la fel. Însă Walfort insistase că trecuse mult timp de când nu mai socializase şi era cazul să înceapă să o facă din nou. În cele din urmă, acceptând ideea, sperând la o normalitate nefirească timp de câteva zile.

Dar speranţa i se risipi când intră cu paşi mari în

salonul pentru micul dejun şi îl văzu pe Ainsley aşezat deja la masă. Presupusese că el urma să doarmă mai mult şi nu avea să se trezească la răsăritul soarelui.

Ainsley îşi lăsă ceaşca de ceai imediat şi se ridică în picioare.

— Lady Walfort.

— Excelenţă.

— Sper că sunteţi bine.

— Speranţele dumneavoastră nu mă preocupă, Excelenţă.

I se păru că lui Ainsley i se încordează falca. De obicei, nu era o scorpie, dar, fiind vorba de el, era mai mult decât dispusă să facă o excepţie.

— Permiteţi-mi să îmi exprim aprecierea pentru primirea minunată, spuse el laconic.

Se părea că aveau să se bată în cuvinte în acea dimineaţă. Ea era deja plictisită de astfel de lucruri.

Walfort s-ar fi supărat pe ea dacă ar fi aflat că îi oferise solemnului oaspete cel mai mic dormitor în cel mai îndepărtat colţ al conacului, în calitate de duce, ar fi trebuit să primească mai multe camere. Dintr-odată, în ciuda voinţei ei, se simţi meschină.

— Avem aşa de mulţi oaspeţi care vin…

— Nu este nevoie de explicaţii. Prefer să mă bucur de vederea spre grajduri.

Ea vru să schimbe subiectul înainte să apuce să-i ofere o cameră mai primitoare.

— Nu mă aşteptam să vă treziţi atât de devreme.

— M-am gândit că aş putea fi de ajutor.

Dacă în acea clipă ar fi mâncat, cu siguranţă s-ar fi înecat.

— Aici? Acum? Ticălos arogant! Să credeţi că aş accepta ceva de la dumneavoastră, cu atât mai mult…

— Pot să vă ajut cu câinii de vânătoare? o întrerupse el. Da, fireşte. Vă rog să mă iertaţi. Sunt sigur că hăitaşul dumneavoastră este în stare să pregătească totul pentru vânătoarea de mâine.

Ea simţi că ameţeşte şi că i se face frig, iar tot

sângele i se scurge în picioare. Se oferise să o ajute cu pregătirile pentru oaspeţi. La acest ajutor se referise. Nu să se culce cu ea, nu să o lase însărcinată. Walfort îi băgase ideile astea prosteşti în cap, iar acum părea că nu mai poate scăpa de ele.

— Da, este în stare. Chiar este.

Detesta faptul că avusese o voce nesigură, că se enervase din pricină că interpretase greşit vorbele lui. Se îndreptă spre bufet, luptându-se să-şi oprească mâinile din tremurat în timp ce-şi punea pe farfurie şuncă, ouă şi o brioşă.

La naiba! Când se întoarse, văzu că o aştepta pentru a-i trage scaunul. Avu măcar eleganţa să o invite în cel mai îndepărtat capăt al mesei faţă de locul unde stătea el. El nu se aşezase în capătul mesei, ci pe un scaun de pe lateral.

— Nu vreau nimic de la dumneavoastră, şopti ea, aşezându-se pe scaunul tras de el.

El se aplecă, umplându-i nările cu parfumul lui bogat şi puternic, mirosind a bergamotă şi a cuişoare.

— Atunci nu veţi primi nimic, spuse el cu o voce joasă, mascând senzual cuvintele, dând însă de înţeles că ea avea să primească tot. Totul.

Bărbatul era, într-adevăr, un maestru al seducţiei, dar ea nu avea să fie sedusă. Stătură câteva minute interminabile fără să-şi vorbească, singurul sunet fiind cel al argintului scârţâind peste porţelan.

În cele din urmă, îndrăzni să-l cerceteze, doar ca să vadă cum privirea lui se întoarce spre ea în timp ce mesteca încet. Era chipeş precum un diavol – într-adevăr, prea frumos. Avea un singur defect, iar în acel moment ea nu îl putea vedea. O cicatrice pe falcă. Rana încă sângera când el venise să îi spună că avuseseră un accident şi că Walfort fusese grav rănit. Ainsley duhnea din pricina exceselor şi a păcatului, dar şi din cauza mirosului de cupru al sângelui. Sângele soţului ei îi pătase hainele rupte şi dezordonate.

Ainsley păruse speriat în acea noapte. Şi tânăr. Uita atât de uşor că era doar puţin mai mare decât ea! Mereu

păruse atât de matur, stăpân pe el! Mulţi credeau că el era cel mai în vârstă dintre cei trei fraţi, dar, de fapt, era cel mai tânăr. În seara când îl cunoscuse, fusese impresionată de eleganţa şi încrederea lui. Bineînţeles, îi cunoştea reputaţia. Femeile leşinau la picioarele lui. Până la urmă, se părea că existau prea multe fete bătrâne, deoarece femeile nu acceptau cererile în căsătorie, sperând să aibă şansa ca Ainsley să o onoreze pe vreuna din ele cerându-i mâna.

Jayne îl dispreţuia cu toată fiinţa ei.

El se şterse la gură cu şervetul cu mişcări elegante, temperate de masculinitate. Mâinile lui mari emanau putere. Gura lui senzuală, la fel. Şi-l putea imagina folosindu-le pe amândouă cu măiestrie ca să provoace plăcere. Păru să ezite înainte de a spune:

— Walfort pare… mai fragil faţă de ultima dată când l-am văzut.

— Se limitează la două activităţi: să stea jos sau întins. Niciuna nu îl solicită prea mult. Muşchii i se atrofiază. Mă tem că, în curând, nu va mai rămâne nimic din el.

Se muşcă de interiorul obrazului. Nu dorise să-i dezvăluie temerile ei, să-i dea de înţeles că era vulnerabilă. Se îngrozea când se gândea la o viaţă fără Walfort. Decisese că era mai bine să-l aibă alături chiar şi în starea în care se afla decât deloc. Se opintise în propria decizie, hotărâtă să îl rănească pe acest bărbat care distrusese aşa de multe lucruri.

— Spuneţi-mi, Excelenţă, vă cuprinde vreodată vinovăţia suficient de tare încât să doriţi să faceţi schimb cu el?

— Mi-aş da sufletul ca el să nu fie schilod. Dar trebuie să mărturisesc că sunt prea egoist să schimb locul cu el.

Aşezând şervetul pe masă, ea împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Noi doi suntem foarte diferiţi. Nu ne potrivim deloc. Aş face schimb de locuri cu el într-o secundă ca să-l cruţ de toată suferinţa, chiar dacă nu am cauzat eu nenorocirea care s-a abătut asupra lui.

Ainsley tresări – lovitura de bici a cuvintelor ei îşi

atinse ţinta. Când ea se întoarse şi ieşi din cameră, se întrebă de ce nu avusese nicio satisfacţie în urma triumfului ei.

Patru ore mai târziu, Jayne se blestemă pentru încăpăţânarea ei, pentru că nu acceptase ca Ainsley să o ajute. Uitase cât de multe erau de pregătit pentru vânătoare şi sosirea oaspeţilor. Fuseseră trimise 60 de invitaţii. 48 acceptaseră. Adăugând soţiile, fiicele şi fiii necăsătoriţi, în curând, mai mult de 100 de persoane aveau să îşi facă apariţia în casa ei liniştită de la ţară. Trecuse aşa de mult timp de când primiseră aşa de mulţi oaspeţi! Avuseseră câte un invitat ocazional la cină, o vizită sau două, dar nu o turmă de curioşi. Se temea, dar în aceeaşi măsură întâmpina cu bucurie zilele ce aveau să vină.

Urcă scările până în dormitorul soţului ei, sperând că el se trezise deja. Îi luă aşa de mult lui Randall să îl pregătească pentru o nouă zi! Walfort îşi pierduse controlul asupra funcţiilor corpului său. De patru ori pe an, Randall îl ducea la băi la Harrogate pentru apele termale. Deşi Jayne îşi dorise mereu să îl însoţească, Walfort îi ceruse să nu o facă, temându-se că ea avea să se simtă jenată de cât de neputincios era. O durea că el credea asta despre ea. Dar uită de sentimentele rănite, pentru că provocările cărora el le făcea faţă erau mult mai mari. Abia de curând – când medicul lui îi recomandase o invenţie numită cateter –, Walfort începuse să îşi recapete încrederea în sine şi să se simtă cât de cât confortabil în prezenţa altora. Acum nu mai era jenat în public din cauza lipsei de control. Atât de mândru era.

Tocmai acesta era motivul pentru care Walfort declarase că venise de mult momentul pentru o vânătoare, chiar dacă el nu avea să participe la ceea ce altă dată fusese sportul lui preferat.

— O să mă bucur să aud din nou lătratul câinilor de vânătoare, spusese el.

Ea îi admira atitudinea pozitivă; nu părea să îşi plângă de milă niciodată. Spera că distracţiile şi petrecerea de la ţară pe care le organizase aveau să îi fie pe plac şi să îi

aducă multă bucurie, dar şi că niciunul dintre oaspeţii lor nu avea să se holbeze la el cu ochi întrebători.

Oare cât de gravă era starea lui Walfort?

Inima ei s-ar fi frânt dacă nu ar fi mers totul bine pentru el.

Spre surprinderea ei, Walfort nu era în dormitorul lui. Asta însemna că era în bibliotecă, pregătit şi dornic să îi întâmpine pe cei care aveau să sosească în curând. Cu toate acestea, spre consternarea ei, nu se afla nici în bibliotecă. Deşi Randall stătea pe un scaun, citind.

— Unde este lordul? întrebă Jayne.

Randall sări în picioare şi făcu o plecăciune.

— Milady, iertaţi-mă! Lordul mi-a dat permisiunea să citesc una dintre cărţile sale. Am crezut că este în regulă şi m-am aşezat doar pentru o clipă…

— Mă doare în cot unde stai şi citeşti. Unde este lordul?

Arăta clar stânjenit, de parcă ar fi ştiut că ei nu avea să-i placă răspunsul lui. Chiar nu avea să-i placă.

— Excelenţa Sa l-a dus pe marchiz la pescuit.

*

— Doamne, Dumnezeule, nu îmi aduc aminte când a fost ultima dată când m-am simţit atât… de liber! zise Walfort.

Stând în picioare pe malul râului, Ainsley privi spre Walfort. Cu spatele sprijinit de copacul lângă care se opriseră şi ţinând lejer un baston în mână, părea să fie liniştit. De la accident, ori de câte ori Ainsley îşi vizita prietenul, rămâneau amândoi în biblioteca lui Walfort, bând, conversând şi plângându-se de alegerile lor proaste. Ca şi Ainsley, Walfort era un bărbat care iubea activităţile în aer liber. De această dată, Ainsley hotărâse ca vizita lor să decurgă diferit.

Îl ajutase foarte mult faptul că Jayne era ocupată cu pregătirile pentru sosirea oaspeţilor şi că se ocupa de ultimele detalii. Ainsley ştia că nu i-ar fi aprobat planurile.

După câte văzuse el, ea era prea protectoare cu Walfort şi îl cocoloşea.

Dintr-odată, Ainsley se întrebă dacă nu cumva dorinţa lui Walfort de a-i oferi soţiei sale un copil nu venea şi din nevoia de a-i distrage atenţia de la el, să aibă şi alte lucruri pentru care să se îngrijoreze.

Un copil cu siguranţă ar fi reuşit să facă asta. Deşi majoritatea copiilor de nobili erau îngrijiţi de bone şi de guvernante, Ainsley nu o prea vedea pe Jayne dând drumul frâielor pentru o perioadă prea lungă. Ar fi fost implicată în creşterea copilului. Era în natura ei să protejeze, să hrănească, să facă lucrurile mai uşoare. Cu siguranţă, avea să ţină micul pui departe de el – fie că el avea să-i fie tată, fie nu. Se întreba cine era al doilea pe lista diabolică a lui Walfort.

Îşi aminti de obrajii ei luminoşi şi roşii de la micul dejun. Era obişnuit ca ea să-l trateze cu răceală, fiind întotdeauna la un pas de a deveni tăioasă. Dar în acea dimineaţă fusese sperioasă, mai stingherită de prezenţa lui decât de obicei. Când îl văzuse stând la masă, pentru o clipă, păruse că intenţionase să iasă din cameră. Camera lui era jalnică. La asta se aşteptase. Dar nu se aşteptase ca privirea ei să treacă prin el, iar ea să nu se încrunte.

Testă undiţa înainte să o arunce în apă.

— I-ai spus lui Jayne de ideea ta ridicolă?

Nu era cazul să clarifice lucrurile. De când sosise, prietenul lui avusese doar o idee ridicolă. De fapt, era singura idee ridicolă pe care Walfort o avusese vreodată. Când văzu că nu primeşte niciun răspuns, Ainsley se uită din nou la el.

Walfort ridică neajutorat din umeri, ceea ce îl făcu să îşi piardă echilibrul. Începu să alunece într-o parte şi se sprijini în baston ca să se îndrepte.

Ainsley îşi îndreptă din nou privirea spre apă, lăsându-şi prietenul să se lupte cu propria neîndemânare în intimitate. Primul lui impuls fusese să se grăbească să-l ajute, dar ştia că lui Walfort i-ar fi displăcut acest gest care i-ar fi dat de înţeles că nu putea să aibă grijă de propriile

nevoi, chiar dacă în multe privinţe nu putea s-o facă. Ca şi el, prietenul lui era un bărbat mândru, poate prea mândru pentru binele lui. Ainsley nici nu voia să se gândească cât de mult îşi călcase Walfort pe inimă ca să îi ceară să îi lase soţia însărcinată. Nu era sigur că ar fi fost dispus să plătească preţul, oricât de mult o iubea pe acea femeie.

— Ai avut dreptate, spuse în cele din urmă Walfort, gâfâind de parcă ar fi alergat o distanţă lungă. Nu a fost prea încântată. Mă tem că totul depinde de tine, prietene.

Ainsley se întoarse spre el.

— Poftim?

— Va trebui să o farmeci, să o faci să accepte ideea.

— Ai înnebunit!

Vocea lui avea un ton usturător. Poate că Walfort găsea toate aceste lucruri amuzante, dar Ainsley, nu. Îşi aminti de răceala care intrase odată cu ea în salonul pentru micul dejun. Dar mai mult îşi aminti mirosul ei provocator când îi trăsese scaunul. Iasomie. Exotic. Ispititor. Pielea ei perfectă îl ademenea. Fusese aşa de tentat să-şi alunece un deget pe linia gâtului ei! Voise să-i sărute buzele ferme. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Walfort să îi dea voie să îi seducă soţia. Bănuia că Walfort habar nu avea cât de mult s-ar fi bucurat Ainsley să facă asta. Poate că marchizul vedea totul ca pe o afacere fără complicaţii, dar pentru Ainsley era o călătorie rapidă direct în iad.

Nu conta cât de puţin timp petrecea cu o femeie, fiindcă împărţea cu ea nu doar partea fizică, ci şi pe cea emoţională. Căldură, îngrijorare, nelinişte, bucurie. În privinţa iubirii, era rezervat. Însă nu era sigur că putea să-şi înăbuşe acel sentiment evaziv faţă de Jayne. Îi părea genul de femeie care cerea totul – chiar dacă avea să vină la el doar pentru sămânţa lui. Timpul petrecut cu ea nu avea să fie simplu. Torid urma să fie complicat. Era sigur de acest lucru.

— Eşti pe punctul de a primi o sută de oaspeţi, spuse el, şi vrei ca eu să flirtez cu soţia ta?

— Nu în văzul lumii. Nu sunt nebun. Dar sigur poţi să găseşti câteva momente singur cu ea. Ai făcut-o cu alte

femei.

— Soţia ta nu este ca alte femei.

Era surprins de duritatea propriului ton. Îşi îndreptă atenţia spre râu. Frunzele cădeau pe jos, duse de un vânt uşor. Frunze omorâte de apropierea iernii. Se întrebă dacă atitudinea rece a lui Jayne avea să-l omoare. Probabil că da.

— Păcat că ambii tăi fraţi sunt însuraţi, zise Walfort. Mă îndoiesc că lor le-ar lipsi curajul să…

— Curajul nu are legătură cu asta! pufni Ainsley. Deşi avea. Îi era teamă că şi-ar fi putut pierde prea uşor inima. Dar nu putea să îi mărturisească asta lui Walfort. Este o idee proastă din multe puncte de vedere, şi cred că noi doi am avut suficiente idei proaste până acum.

— M-am simţit bine în acea noapte, Ainsley. Până la sfârşit, desigur. Ce fac bijuteriile mele?

Aşa îşi alinta fetele. Uitându-se în spate, Ainsley întâlni privirea prietenului său.

— Sunt bine îngrijite.

— Mă gândeam să îi spun lui Jayne.

— Te sfătuiesc să nu o faci. Nu ar ieşi nimic bun din asta.

— S-ar putea să o facă să te aprecieze mai mult.

— Eu o văd o dată sau de două ori pe an. Tu o vezi în fiecare zi. Este o idee foarte proastă, Walfort.

— Bănuiesc… Dumnezeule! Am prins ceva!

*

Râsul fu cel care o atrase spre ei. Trecuseră puţin peste trei ani de când nu îl mai auzise, dar ar fi recunoscut oriunde râsul zgomotos şi răsunător al lui Walfort.

Urmă îndeaproape albia râului. Când sunetul se auzi cu ecou printre copaci, îşi îndreptă calul în acea direcţie. Stătea la marginea unui pâlc de ulmi şi îşi privea soţul cum îşi pierdea mereu echilibrul, se îndrepta şi se sprijinea în baston. Cu o plasă în mână, Ainsley avansa cu greu prin apă şi trăgea de creatura greu de prins. Râsul lui se amestecase cu cel al lui Walfort. Când Ainsley se întoarse

pe mal, cu plasa ţinută triumfător în sus, cu un zâmbet victorios, ea îşi dori să poată vedea chipul soţului ei. Cu siguranţă, pe faţa lui era aceeaşi bucurie. Privi iute spre grăjdarul care o însoţea – zâmbea luminos. Abia atunci îşi dădu seama că şi ea zâmbea, iar în ochii ei erau lacrimi necurse. Atât de multe lacrimi adunate în anii de după accident.

— Să-i ajut, milady? întrebă Chester.

— Nu, spuse ea. Cred că au tot ce le trebuie.

Vocea el fu probabil purtată de vânt pentru că Ainsley îşi luă privirea brusc de la peştele care se luptă şi se eliberă din cârligul lui…

— La naiba!

Îşi băgă degetul mare în gură exact în momentul în care peştele căzu liber înapoi în apă.

— Prinde-l, Ainsley, pentru numele lui Dumnezeu! ţipă Walfort.

— Da, da. Sigur!

Era o bestie alunecoasă, care se zbătu şi evadă din mâinile lui Ainsley. Walfort se târa prin noroi ca să-l ajute. O durea inima să-l vadă aşa de neputincios, însă ambii bărbaţi se purtau ca şi cum nimic nu era în neregulă, luptându-se amândoi cu aceeaşi hotărâre să prindă din nou ceea ce pierduseră.

Până la urmă, Jayne nu se mai putu abţine. Îşi dădu peste gură cu mâna înmănuşată, refuzând să râdă de comportamentul lor caraghios – adevăraţi bărbaţi cu titlu nobiliar.

— Chester, poate că ar trebui să îi ajuţi.

— Da, milady.

Bărbatul descălecă şi alergă spre ei când Ainsley ridică peştele.

— L-am prins!

Apoi ducele îşi pierdu echilibrul, căzând în râu. Jayne fu cât pe ce să izbucnească în râs în acel moment, dar refuză să se lase amuzată de el, mai ales că nici măcar nu îl plăcea.

Îl privi cum se chinuia să se ridice în picioare,

încercând să ţină şi peştele. Dacă Chester nu ar fi avansat în apă să-l ajute, Ainsley ar fi trebuit să îi dea drumul. Lucru ruşinos, mai ales că Walfort era teribil de mândru că îl prinseseră.

Probabil nu îşi dăduseră seama că ea era acolo până când Chester nu ajunse să îl ajute pe Ainsley, pentru că doar atunci Walfort se întoarse şi o văzu. Zâmbetul lui avea să îi cauzeze, cu siguranţă, o durere de fălci.

— Vezi, Jayne? Vezi ce am prins?

Lacrimile din ochii ei alunecară şi se opriră în gât. El stătea acolo, sprijinindu-se într-un cot, iar pentru prima dată după atâta vreme, nu mai arăta demn de milă sau trist. Părea triumfător şi foarte fericit. Ea zâmbi.

— Da, dragule.

— Îl vreau pregătit pentru cină.

Încuviinţând din cap, îşi dădu seama, privind cum îl ajuta Chester pe Ainsley să se ridice, că ducele nu ar fi dat niciodată drumul peştelui. Niciodată. Nu ar fi permis ca mica victorie a lui Walfort să îi scape. Văzu că Ainsley ajunse împleticindu-se la ţărm şi lăsă peştele în coşul de răchită.

Walfort se îndreptă cât putu.

— Ce faci aici, Jayne?

— Te căutam. Oaspeţii noştri vor sosi din moment în moment.

— La naiba cu totul! Uitasem de asta. Nu se cuvine ca gazda să fie absentă, nu-i aşa?

Ea nu se gândi că el aştepta cu adevărat un răspuns, apoi el adăugă:

— Ai văzut ce mi-a adus Ainsley?

Abia atunci observă şaua cu spatele înalt şi laterale pe calul pe care ducele îl conducea spre Walfort. Arăta aproape ca un scaun. Nu mai văzuse aşa ceva. Înaintă pe calul ei.

— Fratele lui Ainsley creşte cai acum, zise Walfort. Şi şei.

— Fratele lui creşte şei? întrebă ea, nefiind sigură că voia să îl provoace după atâta vreme.

Walfort râse.

— Vezi, Ainsley? Soţia mea are ceva simţ al umorului. Nu, dragă. El creşte doar cai, şaua a făcut-o. Mă ţine pe cal.

Ainsley dădu un ordin, şi calul îngenunche. Cu ceva efort, Ainsley şi Chester reuşiră, în cele din urmă, să îl aşeze pe Walfort în şa. Jayne se întrebă cum ar fi reuşit dacă ea şi grăjdarul nu ar fi ajuns acolo. Bănuia că soţul ei şi Ainsley ar fi reuşit. Ainsley îl legă de şa cu nişte curele de piele şi catarame, iar după alt ordin calul se ridică. Cu inima cât un purice, ea se aşteptă ca soţul ei să cadă pe pământ aşa cum căzuse peştele în coş, dar el rămase aşezat, cu picioarele fixate în scări. Când Ainsley bătu calul pe spate, acesta se mişcă greoi spre ea, cu Walfort ţinând frâiele.

Ainsley se îndreptă spre calul lui şi se urcă cu graţie. Li se alătură destul de rapid şi se aplecă pe furiş, apucând priponul calului lui Walfort. Chester rămase să adune tot ce lăsaseră în urmă, inclusiv peştele din coşul de răchită.

În vreme ce toţi trei îşi croiau drum prin pădure, Walfort spuse:

— Te aşteptai să mă mai vezi călare, Jayne?

Ea privi spre el. Nu-şi amintea când îl văzuse ultima dată atât de încrezător.

— Nu.

— Cred că aş putea să particip mâine la vânătoare.

— Nu trebuie să te grăbeşti, spuse Ainsley încet. Nu eşti complet stăpân pe cal, ştii asta.

— Crezi că nu poţi să ţii pasul cu mine?

— Cred că tu şi calul aveţi nevoie să vă obişnuiţi unul cu celălalt înainte să îl iei la vânătoare.

— Oh, prietenul meu prevăzător. Bănuiesc că ai dreptate.

Dacă ar fi fost prevăzător în urmă cu trei ani, se gândi ea, dar se abţinu să o spună. Ainsley adusese această fărâmă de fericire în viaţa lui Walfort, iar făcând asta, o adusese şi în viaţa ei.

— O să-i spun Second Chances, Jayne. Ce crezi? întrebă Walfort.

— Cred că este un nume minunat.

— Ştiai că el a adus calul? Blighter nu mi-a zis nimic ieri. Minunată, minunată surpriză! O să fie o zi bună. Câteva zile bune cu prietenii. Se întinse şi o strânse de mână. Mă bucur că facem asta.

— La fel şi eu.

Privirea ei trecu de la soţul ei la Ainsley. O privire solemnă. Poate că era din pricina razelor soarelui care treceau printre copaci sau a faptului că era ud şi plin de noroi, dar părea trist şi plin de regrete. Pentru prima dată, Jayne se gândi că poate Ainsley nu scăpase din acea noapte chiar nevătămat, aşa cum presupusese ea.

Capitolul 3

Lui Jayne îi fusese frică mai mult de sosirea oaspeţilor, temându-se că majoritatea veneau din curiozitate faţă de soţul ei. De la accidentul lui, nu mai fuseseră la Londra. Se aştepta ca Walfort să afişeze o atitudine care să-i convingă că totul era bine. Ea intenţiona să facă la fel.

Nu ştia dacă era datorită partidei de pescuit, călăritului sau companiei lui Ainsley, dar el fu mai relaxat şi mai încrezător decât se aşteptase ea când îşi întâmpină oaspeţii. Walfort îi determină să nu se simtă inconfortabil din pricina handicapului lui. În timpul cinei, când îi fusese adus peştele, le povesti tuturor cum fusese prins. Stând lângă soţul ei în capul mesei şi vizavi de Ainsley, ea fu surprinsă de eleganţa cu care ducele acceptase descrierea momentului în care fusese atât de neîndemânatic când adusese peştele prins cu atâta siguranţă de soţul ei. Nu era sigură că ar fi zâmbit atât de blajin dacă gluma ar fi fost pe seama ei.

Trecură în salonul mare, să o asculte pe Lady Louisa Mercer dansând cu degetele pe pian cu o dexteritate uimitoare. Debutase în sezonul anterior şi, deşi în acel moment nu era logodită, se zvonea că avea cel puţin trei peţitori care rivalizau pentru mâna ei. Era o fată

încântătoare, mică şi delicată. Fu ciudat că, uitându-se la ea, Jayne nu îşi aminti să fi fost aşa de tânără. Într-o singură noapte, în câteva zile, îmbătrânise cu mult peste anii ei – probabil acesta era motivul pentru care oaspeţii mai în vârstă roiau în jurul ei, în timp ce fetele tinere, nemăritate aveau tendinţa să păstreze distanţa.

— Nu pot să vă spun cât de mult a aşteptat soţul meu vizita noastră aici, rosti Lady Inwood încet. Mereu a spus că în toată Anglia nu există terenuri mai bune pentru vânătoare decât cele de pe domeniul Walfort.

— Suntem foarte mulţumiţi că aţi putut veni amândoi, zise Jayne zâmbind.

Lady Inwood era cu aproape cincisprezece ani mai în vârstă decât Jayne. Îi dăruise soţului ei un moştenitor şi trei alţi fii într-un timp record, iar după fiecare copil, corpul ei se rotunjise tot mai mult. Cu toate acestea, încă reuşea să meargă cu o graţie incredibilă.

— Fata chiar e talentată, observă Lady Inwood.

— Chiar este. Apoi ne va delecta Lady Florence.

— Mă interesează mai mult alt fel de distracţii.

Jayne îşi întoarse capul şi urmări privirea lui Lady Inwood, spre celălalt capăt al camerei, unde se aflau destui burlaci, aproape de unul din cele trei şemineuri masive. Printre ei era şi Ainsley, cu o atitudine mai relaxată decât ceilalţi. Stătea în mijlocul lor şi, cu toate acestea, părea izolat de ei. Deşi se uita la Lady Louisa, nu era concentrat cu adevărat asupra ei.

— Pe cine credeţi că va delecta Ainsley cât timp se află aici? întrebă cu şiretenie Lady Inwood.

Jayne îşi îndreptă atenţia asupra femeii.

— Poftim?

— Nu este niciun secret, draga mea, că vreo doamnă norocoasă ajunge mereu în patul lui la genul ăsta de reuniuni. Multe fete prostuţe şi-au ruinat reputaţia pentru că nu au putut rezista să nu se laude că au fost cu el. Pariez pe Lady Anna St. Clair.

— Pariaţi?

— Da. Noi, câteva dintre doamnele măritate – mai

ales cele mai în vârstă –, mereu pariem. Doriţi să pariaţi pe cea cu care se va delecta?

Era intrigată şi scârbită de idee.

— Nu.

— Poate că aşa este cel mai bine. Câteva au pariat că veţi fi dumneavoastră.

Jayne rămase cu gura căscată, dar îşi reveni repede şi închise gura. Dacă ar fi încercat să vorbească, sigur s-ar fi bâlbâit.

— Îndrăznesc totuşi să spun că este un pariu prostesc, continuă Lady Inwood, ca şi cum nu o insultase profund pe Jayne. Se ştie foarte bine că Ainsley nu duce niciodată femei măritate în patul lui.

Spusese asta ca şi cum decizia era a lui, nu a ei. Jayne fu cât pe ce să replice că poate femeile măritate nu îl voiau în patul lor. Cunoscându-şi soţii, erau mulţumite de ei. Dar nu voia să prelungească discuţia mai mult decât era necesar.

— Atunci de ce ar pune cineva un pariu pe mine?

— Sunteţi tânără. Ridică alene dintr-un umăr dezgolit. Se speculează că, de la accident, soţul…

— Soţul meu mă satisface din toate punctele de vedere, vă asigur.

Era mulţumită că vorbele exersate îi scăpaseră de pe buze atât de lin. Nu fusese sigură că, dacă s-ar fi ivit ocazia, ar fi putut să apere cu succes bărbăţia lui Walfort. El îi considera pe aceşti oameni prieteni, egali, iar ei îl bârfeau de parcă nu era mai mult decât gunoiul dintr-o rigolă. Se temuse că avea să se ivească un astfel de moment, de aici şi motivul pentru care exersase exact acele cuvinte şi tonul pe care le spusese doar pentru a le putea rosti natural.

Simţi satisfacţie când văzu ochii mari ai lui Lady Inwood.

— Nu era intenţia mea să vă insult. Pur şi simplu e vorba despre faptul că nu aţi reuşit să aveţi un moştenitor…

— Nu i-a dat nimănui prin minte, cât au fost ocupaţi cu bârfele acestea, că eu şi soţul meu avem nevoie de timp

să ne obişnuim cu dificultăţile pe care le-am întâmpinat?

— Da, aşa e. Cum am spus, nu era intenţia mea să vă insult.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă ocup de ceilalţi oaspeţi.

Clocotea pe interior, dar în ultimii trei ani învăţase să îşi îngroape emoţiile atât de adânc, încât şi ei îi era greu să şi le găsească. Voia să plece din acel salon sufocant, dar era gazda, aşa că zâmbi şi o prezentă adunării pe fiecare tânără domnişoară care ceruse să cânte, sperând că muzica ei avea să atragă imaginaţia vreunui domn.

La un moment dat, i se ridică părul de pe ceafă, iar când se întoarse, îl văzu pe Ainsley cu privirea aţintită spre ea. Examinarea lui intensă nu făcu decât să îi crească furia.

Îşi dorea ca totul să se termine, să îşi trimită oaspeţii fericiţi pe drumul lor. În schimb, zâmbi şi se prefăcu că îi păsa de ultima modă, de cărţi şi de logodne. Toate erau nişte frivolităţi blestemate. Credea că lumea ei nu se mai putea destrăma, dar se înşelase. Pur şi simplu se izolase, fiind pierdută în mod iremediabil.

După recital, Walfort se îndreptă spre camera de biliard cu unii dintre domni. Ea se îngriji ca restul oaspeţilor să aibă tot ceea ce aveau nevoie pentru a se retrage la culcare. Majoritatea îşi aduseseră propriii servitori, dar ai ei erau disponibili să ajute când era nevoie. Câţiva dintre oaspeţi dormeau în corturi luxoase pe peluza din faţă, dar cei mai importanţi primiseră camere. Lady Inwood avusese dreptate: domeniul Walfort era cunoscut pentru terenurile de vânătoare, iar membrii familiei regale le vizitau deseori. De-a lungul secolelor, fuseseră adăugate noi aripi pentru a-i caza, până când reşedinţa ajunsese să semene cu un palat.

Când, în sfârşit, se aşternu liniştea în camere, Jayne bătu la uşa dormitorului soţului ei şi descoperi că el încă nu era în pat. Cu siguranţă, rămăsese în camera de biliard cu lichiorul şi ţigările lui – şi cu Ainsley. Nu voia să se gândească la tema discuţiei dintre ei din acea seară. Cine ştie ce altă nebunie ar fi putut pune la cale împreună? Trebuia să se retragă şi să se scutească pe ea însăşi de

corvoada de a-şi pune întrebări despre conspiraţia lor. A doua zi, avea să fie din nou ocupată. Dar ştia că somnul urma să o ocolească. De aceea, îşi puse mantia pe umeri şi decise să caute consolare în grădini.

Odată ajunsă afară, respiră adânc aerul înviorător al nopţii. Cerul era incredibil de senin. O mie de stele şi o lună plină îi ghidau paşii, fiecare ducând-o mai departe de conac şi de rolul ei de gazdă elegantă. De obicei, o plimbare prin grădină o relaxa. Grădinile ei erau pline de culoare chiar şi iarna. Mai ales panseluţele se cuibăreau în pământ şi îi aduceau zâmbete. Dar în lumina nopţii erau doar nişte siluete. O reflecţie a propriei vieţi. Doar o umbră a ceea ce se aşteptase ea să fie.

Reveni cu picioarele pe pământ. Nu îi plăcea să cedeze gândurilor triste. Avea picioare, sentimente şi un soţ care o dezamăgise o singură dată în viaţa lui. Unele femei aveau mult mai puţin.

Ajunse la o cotitură a drumului şi o luă pe o porţiune mai puţin umblată, până ce ajunse la o bancă din fier forjat. Se prăbuşi în ea. Această zonă izolată a grădinilor era sanctuarul ei, locul unde venea să îşi plângă în singurătate lacrimile dese. Crezuse că reuşise să îşi ascundă numeroasele dezamăgiri şi suferinţe cauzate de Walfort. Dar el, cu o seară în urmă, venise cu acea sugestie absurdă… Poate că o înţelesese mult mai uşor decât îşi dăduse ea seama. Oricât de mult ar fi negat, regreta că nu avea copii. Mereu se văzuse cu câţiva fii şi fiice cu părul închis la culoare.

Trosni o crenguţă. Jayne îngheţă, ascultând cu atenţie şi ţinându-şi respiraţia. Ştia că se afla în siguranţă acolo. Probabil era o căprioară. Deseori, căprioarele traversau grădinile. Auzi ceva atingând frunzişul. O umbră se contură şi păşi în lumina lunii.

Era ultima persoană de care dorea să fie deranjată în sanctuarul ei.

— Lady Walfort, spuse Ainsley, însoţindu-şi cuvintele de ceea ce în lumina soarelui ar fi fost o plecăciune făcută în batjocură.

— Excelenţă.

— Este cam târziu pentru dumneavoastră să fiţi afară, nu?

— Comportamentul meu nu e treaba dumneavoastră.

— Aşteptaţi pe cineva?

Îl trimisese Walfort să o spioneze? Gândul ăsta o enervă, apoi se dojeni pentru nebunia ei. Nu să o spioneze, ci să o farmece, de parcă Ainsley avea vreo şansă să reuşească asta. Mai degrabă s-ar fi culcat cu un cerşetor decât cu el. Un bărbat în zdrenţe, murdar şi urât mirositor ar fi fost de preferat lordului prea chipeş şi lustruit care stătea în faţa ei în acel moment.

— Nu.

— Atunci nu vă deranjează dacă mă alătur.

Se îndreptă spre ea, dar ea se ridică.

— Bineînţeles că mă deranjează. Dacă doream să am companie, aveam.

— Se pare că ne asemănăm. După o vreme, prezenţa atâtor oameni mă agită.

Ea se cutremură.

— Nu sunt agitată.

— Dar v-aţi enervat.

— Am căutat linişte, pe care dumneavoastră aţi distrus-o. Noapte bună, Excelenţă. Vru să treacă pe lângă el.

El o prinse de braţ.

— Staţi!

Se smuci din strânsoarea lui.

— Nu cred.

— Vă rog. Nu voi vorbi. Nici măcar nu mă voi aşeza. Doar o să stau aici, zise el şi se îndreptă spre cealaltă parte a băncii. Până când pleacă mistreţul.

Inima ei tresări.

— Este un mistreţ? În grădina mea?

Zâmbetul lui străluci în lumina lunii.

— Din acest motiv m-am abătut din drum, doar ca să descopăr altul. Cred că aici chiar suntem în siguranţă.

— Cum veţi şti că a plecat?

— Verific mai târziu.

Privi spre umbrele întunecate prin care trebuia să meargă pentru a se întoarce în casă. Nu auzise nimic. Îşi întoarse privirea spre bancă, spre duce. Cu reticenţă, se aşează şi îl privi.

— Nu fiţi copil! Staţi jos!

El se aşează fără să scoată un cuvânt. Era ciudat cum, prin mantia ei şi prin haina lui, îi simţea căldura pătrunzătoare.

Tăcură câteva momente înainte ca ea să îndrăznească să întrebe:

— Eraţi în grădină ca să vă întâlniţi cu cineva?

Ea aşteptă, şi aşteptă, iar în cele din urmă ridică privirea spre el. Îşi atingea buzele cu un deget.

— Puteţi vorbi, zise ea scurt, iritată de ea însăşi că era oarecum amuzată de trucurile lui.

— Nu vreau să vă deranjez.

— Deja aţi dat greş în această privinţă, aşa că răspundeţi la întrebare.

— De ce vă pasă?

— Am motivele mele.

— Ei bine, dacă într-adevăr vreţi să ştiţi, nu aranjasem niciun rendez-vous, deci nu plănuiam să mă întâlnesc cu nimeni.

— Doamnele fac pariuri, să ştiţi. De cine veţi fi atras cât timp veţi sta aici. Dacă mi-aţi spune cine e, aş putea paria şi eu, ca să împărţim câştigul.

El zâmbi din nou.

— Nu ştiam că sunteţi aşa de vicleană.

Nici ea nu ştiuse. O enerva că era mânată mai mult de curiozitate decât de vreo dorinţă reală de a câştiga un pariu.

— Aşadar, cine este?

— Nu simt genul care seduce şi apoi povesteşte, chiar dacă sunt bani la mijloc. Dacă doamna doreşte să se afle, atunci e cu totul altceva. El se aplecă, iar ea simţi căldura lui crescând, îi simţi coniacul din respiraţie. Deşi, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş paria că nu mă voi distra cu

nicio doamnă cât timp sunt aici.

— Vinovăţie? Pentru că Walfort nu poate?

El se îndreptă încet.

— Nu. Pur şi simplu, nu am obiceiul să jignesc o doamnă seducând-o într-o cămăruţă.

Lui Jayne îi fu ruşine. Nu îi stătea în fire să fie atât de neprimitoare. Cu toate acestea, când venea vorba de el, nu se putea abţine să nu facă tot ce putea pentru a-şi arăta clar antipatia. Îşi apăsă fruntea cu podul palmei.

— Scuzele mele! Nu aveam niciun drept... îmi pare rău. Aţi adus bucurie soţului meu astăzi, o bucurie pe care nu am mai văzut-o la el de foarte mult timp. Şi vă arăt recunoştinţa mea purtându-mă ca o needucată. Vă rog să mă iertaţi.

— V-am iertat înainte să mi-o cereţi.

Aproape că lăsă să îi scape un râs amar. El încerca să o farmece. Nu avea să se lase fermecată. Nici nu îşi dorea să continue acea discuţie. Tăcu şi statură aşa câteva minute lungi. Nu îi plăcea că se simţea confortabil, de parcă erau obişnuiţi unul cu prezenţa celuilalt, ca şi cum fiecare se putea bucura de compania tăcută a celui de lângă el. O astfel de intimitate era rezervată cuplurilor căsătorite, în care partenerii se cunoşteau bine şi îşi acceptau defectele.

— Cred că în toată Anglia nu există terenuri pentru vânătoare mai bune decât cele ale lui Walfort, spuse Ainsley. Obstacolele şi gardurile vii simt atât de înalte încât apar nişte riscuri care te pun la încercare. Îţi fac inima să bată repede. Vulpile sunt rapide, câinii de vânătoare devin şi mai rapizi. Îmi aduc aminte de prima vânătoare organizată după ce v-aţi căsătorit cu Walfort. Nu mai văzusem o doamnă participând la acest sport. Credeam că Walfort este doar tolerant – ca proaspăt soţ, încercând să vă facă pe plac –, dar aţi zburat peste obstacole alături de cei mai buni dintre noi. Am fost captivat de performanţa dumneavoastră.

Jayne iubea să călărească prin regiunile de ţară. Calul ştia să sară bine peste garduri. Deşi ea nu voia, trebuia să fie de acord cu aprecierea lui legată de bucuria de a

participa la vânătoare.

— Puţine lucruri te înveselesc la fel de mult.

— Bănuiesc că abia aşteptaţi ziua de mâine.

Ba clătină din cap.

— Nu voi veni la vânătoare.

— De ce nu?

Privind spre el, spuse:

— Nu îl voi lăsa pe Walfort să se târască singur la conac.

— Iubiţi vânătoarea.

— Pe el îl iubesc mai mult.

Ea îi putea simţi privirea pătrunzătoare cum o cerceta. Îi făcea pielea să se înfioreze.

— Holbatul este nepoliticos.

— De ce nu participaţi la vânătoare?

— V-am explicat motivele mele.

— Nu, mi-aţi dat un motiv, dar nu pe cel adevărat, fac pariu.

În timp ce continua să o studieze, ea îi auzi bătaia piciorului, o bătaie constantă…

— Veţi atrage atenţia mistreţului, mormăi ea.

— Vreţi să îl pedepsiţi.

— De ce mi-ar păsa să pedepsesc un mistreţ? Dumneavoastră aţi vrut să scăpaţi de el.

— Pe soţul dumneavoastră. Nu vă alăturaţi vânătorii pentru că el nu poate.

Iritaţia ei crescu.

— Scopul meu nu este să îl pedepsesc.

— Nu cu intenţie poate, dar rezultatul e acelaşi când vă negaţi plăcerea şi bucuria. Vinovăţia se adaugă la povara lui.

— Nu am de gând să îi reproşez ceea ce el nu mai poate face.

— Poate că nu mai este capabil să urmărească vulpea, dar aduce bucurie altora invitându-i aici. Le oferă fără egoism provocările şi victoriile ce vin de pe pământul lui. Cred că asta e mult mai nobil decât a călări un cal.

Ea nu văzuse niciodată lucrurile aşa. Mereu se

concentrase asupra a ceea ce el pierduse, asupra a ceea ce nu mai putea realiza, nu asupra a ceea ce putea face. Nu voia să se gândească la faptul că Ainsley avea dreptate sau că era mai înţelept decât ea. Era responsabilă de melancolia lui Walfort? Nemulţumită că fusese cuprinsă de îndoieli, era nerăbdătoare să schimbe subiectul.

— Le-am trimis invitaţii şi fraţilor dumneavoastră. Amândoi au refuzat cu regret.

— Soţiile lor sunt… ocupate cu familia.

Simţi cum i se strânge stomacul, o durere pentru ceea ce nu avea să aibă niciodată. Refuza să o accepte, să se bucure de norocul altuia.

— Mă tem că nu sunt la curent cu toate ştirile din familie. Câţi sunt acum?

— O să fie al treilea pentru fiecare din ei. Westcliffe are un fiu şi o fiică. Stephen are doi fii.

— Atunci Sir Stephen doreşte o fiică?

— Cred că vrea doar ca micuţul să fie sănătos şi ca soţia lui să supravieţuiască chinului naşterii.

— Chinul se termină cu o bucurie aşa de mare!

Una pe care ea nu avea să o simtă, doar dacă…

Privirea lui Ainsley o întâlni pe a ei, iar Jayne ştiu că el se gândea la propunerea prostească a soţului ei. Nu putea să nege puterea lui de atracţie şi legendarele lui calităţi în dormitor. Dar o interesau prea puţin legendele. Ea fu prima care se uită în altă direcţie.

— Credeţi că mai este pe aici? întrebă ea. Mistreţul?

— Probabil. Simt dispus să risc să arunc o privire, dacă doriţi.

Ea clătină din cap, nefiind sigură de ce dintr-odată nu mai voia să plece şi să fie singură.

— Bănuiesc că nu se întâmplă nimic rău dacă mai aşteptăm câteva clipe.

— Cu excepţia faptului că vi se face frig.

Înainte să apuce să răspundă, el se ridică, îşi dădu haina jos şi i-o puse pe umeri. O înveli în căldura generoasă şi în parfumul lui bogat. Ea vru să o dea la o parte.

— Nu, veţi răci, replică ea.

El o înfăşură mai strâns în haină, de această dată aşezându-se mai aproape de ea.

— Confortul meu nu are nicio importanţă.

— Nu voi fi influenţată, spuse ea succint.

— Poftim?

— Ştiu foarte bine că doriţi să îmi câştigaţi favorurile.

El schiţă un zâmbet amar.

— Dacă asta mi-ar fi fost intenţia, nu aş fi fost aşa de subtil, credeţi-mă! Nu aş vorbi despre fraţii mei, despre pariuri legate de posibile cuceriri sau despre obiceiurile mele când vine vorba de doamne. Nu. M-aş concentra asupra dumneavoastră, numai asupra dumneavoastră. Atinse uşor cu degetele lui calde – cum puteau fi aşa de calde când aerul era atât de rece? — bărbia ei, pielea fină de sub ea, făcând-o cumva să se uite la el. V-aş spune cât de frumoasă aţi fost la cină. Cât de mult mi-a plăcut cum vă sclipeau ochii când Walfort a râs de încercarea mea ridicolă de a-i prinde peştele. V-aş scoate agrafele din păr şi mi-aş îngropa degetele în el. Mi-aş plimba gura de-a lungul gâtului dumneavoastră, al obrajilor, peste buze, şi m-aş potoli cu un sărut care v-ar încălzi mult mai bine decât haina mea de lână.

De parcă el i-ar fi făcut toate aceste lucruri, corpul ei trădător se încălzi şi ardea de dorinţă. Tânjea după afecţiune.

— Nu, scrâşni ea. Nu doresc să joc aceste jocuri.

— Nu este un joc pentru mine, Jayne. Iau în serios cererea lui Walfort.

— Nu ar trebui. E ridicolă. Dezgustătoare. Respingătoare.

— Vrea să fii fericită.

— Atunci nu ar fi trebuit să fie prieten cu tine.

Sări în picioare, ştiind că vorbele ei erau nedrepte, dar nu îi plăcea apropierea lui, vocea lui arzătoare, atingerea excitantă. Haina lui căzu imediat pe jos, iar ea simţi rapid lipsa căldurii. Dar refuză să o ridice. Cercetă în schimb cu disperare umbrele.

— Cum vom şti că mistreţul a plecat?

— Ţinând cont de oră, bănuiesc că s-a întors la soţia lui. Nu îi permite niciodată să stea pe afară după miezul nopţii. Nici măcar la cluburi.

Ea se întoarse. Stătea relaxat pe bancă, cu picioarele lui lungi întinse şi cu pantalonii de piele îmbrăţişându-i coapsele ferme. De ce trebuia să-i observe orice parte perfectă a trupului?

— Poftim?

— Bănuiesc că Lord Sheffield s-a retras deja în dormitor, la soţia lui.

— Lord Sheffield? Aţi spus că voiaţi să scăpaţi de un mistreţ.

— Da. Într-adevăr. Lord Sheffield este un mistreţ. E mai interesant să priveşti iarba cum creşte decât conversaţia cu el.

— Am crezut... m-aţi făcut... Ea îşi îngustă ochii. Am crezut că vă refereaţi la o creatură. Un porc sălbatic.

— Aş îndrăzni să spun că ar fi mult mai interesant decât Lord Sheffield.

Oh, ce bărbat! Voia să bată din picioare, să-l zguduie, să-l oblige să se poarte frumos. Dar nu făcu nimic, doar îşi exprimă nemulţumirea prin cuvinte.

— Cred că aţi ştiut la ce m-am gândit şi v-aţi mulţumit să mă lăsaţi să înţeleg greşit ca să vă exersaţi şiretlicurile cu mine.

— Eşti o femeie suspicioasă, Jayne.

— Lady Walfort pentru dumneavoastră. Noapte bună, Excelenţă!

Acestea fiind zise, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre casă.

Omul era insuportabil.

Cu toate acestea, timp de o bătaie de inimă, cât îl privi în ochi, cât simţise atingerea lui, ea tânjise... după exact ceea ce nu dorea să recunoască. Dar trecuse mult timp de când tânjise după ceva ce chiar şi de la distanţă părea un vis.

Ainsley rămase o vreme pe bancă, lăsând aerul rece să-i intre în oase, să îi răcorească pasiunea. Se ridicase atât

de uşor şi de aproape de el, cu mirosul ei care îl tenta, tachinată de imaginile în care el o săruta. Ea îşi dăduse seama care fuseseră motivele lui. Ştiuse ce crezuse despre mistreţ şi nu făcuse nimic să-i alunge presupunerile. Bănuise că altfel ea ar fi plecat, iar el era hotărât să aibă câteva momente singur cu ea.

El şi cu Walfort stătuseră la fereastra camerei de biliard, savurând puţin coniac şi aşteptând să le vină rândul la masă, când o văzuseră pe Jayne pe aleea din grădină.

— Ar trebui să profiţi de ocazia asta de a fi singur cu ea, spusese Walfort încet, cu privirea concentrată în întuneric. Cu atâţia oaspeţi, nu îţi vor sta mulţi în cale.

— Nu am de gând să îţi seduc soţia, Walfort.

— Bine. Atunci o să găsesc pe altcineva. Se întoarse puţin. Poate Braverton.

Lui Ainsley i se strânsese stomacul la auzul numelui unui bărbat căruia i se deschideau uşile datorită titlului, nu comportamentului său.

— Este odios.

— Are patru copii cu soţia şi trei cu amanta, deci e limpede că este în stare.

— Nu e un secret că pune pe primul loc plăcerea lui.

— Că tu nu faci asta este un beneficiu de care Jayne s-ar fi bucurat, dar scopul final este să rămână însărcinată.

Ainsley îşi încleştase dinţii când văzuse că Walfort îşi plimbase privirea printre domnii care îi consumau băutura, îi fumau trabucurile, discutau despre vânătoare şi îşi aşteptau rândul să lovească bilele.

— Sau poate Langford.

— Am avut ghinionul să-l văd fără cămaşă. Vrei ca moştenitorul tău să poarte povara că unul dintre strămoşii lui s-a împerecheat cu o maimuţă?

Walfort chicotise încet.

— Pe cine îmi sugerezi atunci? Dacă nu o să fii tu, atunci cine? Stratsbury?

Indiferent ce făcea, omul era rigid ca un cadavru.

— Nu.

— Fitzhugh? Pare un specimen rafinat, chiar frumos.

Fără maimuţe pe linia sângelui. Iar femeile îl adoră.

Pentru că aveau interese similare. Şi lui, şi femeilor le plăceau bărbaţii.

— Asta e un exerciţiu fără sens, bombănise Ainsley.

— Atunci pune-i capăt, du-te la Jayne şi pune-ţi trucurile în aplicare!

Şi aşa făcuse. Însă nu credea că obţinuse ceva. Nu prea îl trăsese inima fiindcă ştia că, pentru a o seduce, trebuia să o convingă să îşi trădeze soţul, credinţa în taina cununiei şi, cel mai rău, pe ea însăşi.

Pentru fiecare dintre aceste lucruri, bănuia că ea nu avea să-l ierte niciodată. Dar deja îi oferise suficiente motive să nu îl ierte. Ce mai conta dacă adăuga câteva pe listă?

Era aşa de frumoasă, graţioasă, remarcabil de puternică! Multe femei nu şi-ar fi păstrat loialitatea faţă de soţ aşa cum o făcuse Jayne. Era foarte mândră şi nobilă.

Se temea că, pentru a-i da ceea ce îşi dorea, putea să o distrugă. Iar făcând asta, la fel de bine se putea distruge pe el însuşi.

În cele din urmă, se aplecă şi îşi luă haina. Parfumul delicat al lui Jayne pluti spre el, zăbovind pentru a fi savurat cu încă o gură de aer. Îşi imagină parfumul ei rămas pe perna lui.

Ca şi fraţii lui, se bucura de femei şi de toate minunile pe care ele le ofereau. Dar când venea vorba de Jayne, se temea că risca ceva ce nu mai riscase până atunci: inima lui.

Cu un oftat, se ridică în picioare şi merse înapoi spre conac. Avea să fie nevoie de mai mult decât o întâlnire într-o grădină ca să o convingă că acceptul ei de a-l lăsa să îi facă un copil era atât în beneficiul lui Walfort, cât şi al ei. Prietenul lui se simţea foarte vinovat din pricina celor întâmplate în acea noapte cu mult timp în urmă. Şi avea de ce.

Amândoi se purtaseră ca nişte nebuni, iar Ainsley ştia că, dacă avea să o curteze pe Jayne, vinovăţia avea să crească. Dar adevărul era că pentru Jayne el ar fi purtat

orice povară – şi bănuia că Walfort ştia asta.

*

— Te vreau în patul meu în noaptea asta.

Jayne se uită la soţul ei, încă îmbrăcat, stând mândru în scaunul cu rotile în dormitorul ei. Inima îi bătea cu putere, iar lacrimile îi înţepau ochii. Nu mai intrase în camera ei de când îşi pierduse picioarele. Şi nu o invitase în patul lui în tot acest timp. Doar o luase în braţe şi se ghemuise la pieptul lui. Dar acum el o dorea.

— Apoi Ainsley poate să aibă camera asta.

Gândurile ei delirante se opriră brusc, ca şi cum până atunci ar fi alergat, iar dintr-odată s-ar fi lovit direct într-un perete de cărămidă. Tot corpul îi păli, iar bucuria ei se risipi.

— Poftim?

— M-am dus să-l caut şi am descoperit că a primit camera aia înfiorător de mică, special aranjată pentru a caza îngrijitorul personal al unui rege. Aşa ceva nu se cade, Jayne.

O pedepsea? Nu îi vorbise niciodată pe un astfel de ton. Îndreptându-şi umerii pentru a alunga durerea, îl informă rece:

— Camerele noastre, apartamentul nostru nu sunt de oferit sau de împărţit cu alţii. Ideea este pur şi simplu inacceptabilă.

— Dar camera…

— Este suficientă pentru un burlac. Avem cupluri căsătorite şi alţi oaspeţi care au nevoie de camere mai mari.

— De ce nu ai dat camera aia unuia dintre ceilalţi burlaci?

— Ce contează, Walfort? Oricum, probabil că nu doarme acolo. Ştiu din sursă sigură că va încălzi alt pat cât timp este aici.

Deşi Ainsley negase acest lucru, înclina să o creadă pe Lady Inwood, care era la curent cu toate bârfele mai

bine decât oricine.

Sprâncenele soţului ei se ridicară la auzul acestor vorbe.

— Îndrăznesc să spun că ai dreptate. Se aplecă puţin în faţă. Exact din acest motiv, este o alegere atât de bună pentru a te lăsa gravidă. Are un apetit nepotolit când vine vorba de femei, iar tu vei fi una dintr-o sută.

Era limpede că paralizia soţului ei se întinsese şi spre creierul lui.

— Şi asta ar trebui să mă mulţumească?

— Are multă experienţă. Este căutat după aceea. Poate face să fie plăcut pentru tine. Şi pentru el ar fi doar… o altă noapte. Când va pleca din patul tău, nu se va uita înapoi. Deci nu vor exista nicio remuşcare, niciun regret, niciun… deranj.

Cuvintele lui îi dădură fiori reci. De parcă între ei totul se întâmplase mecanic. Se bucurase de vizitele soţului în patul ei. Crezuse că însemnaseră mai mult decât ceva din obligaţie şi datorie. El le considerase un… deranj?

— Aşa de puţin îţi pasă de mine încât nu mă vezi decât ca pe o iapă bună pentru împerechere? Şi atât de puţin ţii la prietenia ta cu Ainsley încât îl vezi doar ca pe un armăsar potrivit?

— Tocmai pentru că ţin la tine aşa de mult vreau să ai parte de asta. De un copil. Fără complicaţii.

Ea clătină din cap.

— Mă tem că judeci greşit când crezi că toate astea vor trece aşa de uşor.

— A avut multe femei în viaţa lui, Jayne, şi niciuna nu l-a urât când el a mers mai departe.

— Încetează, te rog, cu acest subiect, Walfort! Fiecare cuvânt era ca o lovitură pentru inima ei. Sunt soţia ta. Am făcut un jurământ, la sănătate şi la boală, la bucurie şi la durere…

— Şi durerea mea ar fi mai puţină dacă ai face asta. Randall!

Servitorul lui intră în dormitor, întrerupând conversaţia.

— Noapte bună, Jayne, zise Walfort înainte ca Randall să îl împingă afară din cameră.

O lăsase fierbând. Voia să ridice ceva şi să arunce în perete. Cum putea să înţeleagă cu adevărat ce îi cerea? Era singurul bărbat care îi cunoscuse corpul. Nu putea să împartă aşa de uşor cele mai ascunse părţi ale ei cu alt bărbat. Mai ales cu Ainsley.

Poate că pentru el nu însemna nimic să îşi unească trupul cu al ei, dar pentru ea însemna totul.

Îşi chemă servitoarea, iar o oră mai târziu stătea întinsă în patul ei, în întuneric, holbându-se la umbrele care dansau pe tavan. Niciodată în viaţa ei nu se simţise aşa de abandonată şi de singură.

Capitolul 4

Jayne se bucura nu atât de vânătoarea de vulpi în sine, cât de urmărire. Mersul peste deal şi pietre, săriturile peste gardurile vii şi obstacole erau ceea ce făceau sportul atât de excitant. Prea puţin îi păsa de vulpe. Nu, nu era adevărat, se gândi ea. Mereu fusese uşurată când nicio vulpe nu era, de fapt, omorâtă. Ştia că în acea ocazie era puţin probabil să se întâmple asta. Fără vânătoarea anuală, vulpile se înmulţiseră foarte mult. Era sigură că măcar una avea să moară în acea zi.

Dar nu avea să se afle acolo ca să fie martoră la brutalitatea morţii. Se îndepărtase de grupul principal. Nu că nu ar fi avut starea necesară să aclame. Dar pur şi simplu îi era extrem de greu să pretindă că totul era la fel ca înainte.

Îi fusese greu mai ales să îl vadă pe Walfort stând în şaua aceea monstruoasă, cu capul sus şi cu zâmbetul larg, dând semn că vânătoarea poate începe… şi apoi să fie lăsat în urmă. Se îndoia că toţi ceilalţi observaseră că rânjetul lui nu ajunsese la ochi. Iubise aşa de mult vânătoarea!

Fusese tentată să se întoarcă la moşie cu soţul ei. Fu

cât pe ce să o facă. Dar Ainsley, rămas şi el în urmă, se uitase la ea şi ridicase o sprânceană, semn că se îndoia de motivele ei de a se întoarce. Oare avea dreptate? Îi îngreuna povara lui Walfort când refuza să participe la activităţile de care el nu se mai putea bucura? Nu îi spusese şi el acelaşi lucru cu o seară în urmă, când menţionase că ar fi putut să-i diminueze durerea?

Acum călărea de parcă însuşi diavolul se afla pe urmele ei. Aproape că îl putea auzi. Privi în urmă. La naiba! Ainsley galopa în urma ei. Credea că avea să se întoarcă la conac cu Walfort, să îi ţină companie. Detesta să se gândească la soţul ei rămas singur. Ar fi trebuit să se întoarcă. În schimb, înteţi pasul calului, apoi se aşeză bine în şa pentru că îi apăru în cale un gard viu. Zburară peste el şi, preţ de o clipă, fu liberă…

Dar aterizarea fu stângace. Cassiopeia îşi pierdu echilibrul, nechezând şi în acelaşi timp aruncând-o pe Jayne din şa. Se lovi puternic de pământ, rostogolindu-se dizgraţios. Până când se ridică, iapa era deja în picioare, dar se vedea că nu era totul în regulă. Jayne se sprijini în piciorul drept. Durerea puse stăpânire pe Jayne din pricina suferinţei cauzate bietei creaturi. Ce Dumnezeu încercase să demonstreze?

— Jayne!

Auzi vocea lui Ainsley înainte ca el să apară de după gardul viu, să-şi oprească brusc calul şi să vadă ce se întâmplase.

— Doamne! V-am văzut căzând. Sunteţi rănită?

— Nu văd niciun motiv de îngrijorare, zise ea ridicându-se cu grijă în picioare.

Fără îndoială, fundul şi şoldul aveau să se învineţească a doua zi. Nu că ar fi intenţionat să-i împărtăşească lui Ainsley această intimitate.

— Staţi acolo! ordonă el. Vin imediat!

Rămânând pe loc, pe o mică ridicătură de pământ, ea îl văzu venind la trap, ocolind şi îndemnându-şi murgul către gardul viu. Săriră cu atâta graţie atât calul, cât şi bărbatul, unduindu-se în acelaşi timp, încât fu o privelişte

care o lăsă fără aer. Nu voia să se lase impresionată de măiestria lui de a călări. Dar fusese, la naiba!

El descălecă murgul cu o uşurinţă elegantă, dar puternică. Îi putea vedea muşchii încordaţi ai coapselor, unindu-se şi tresărind. Paşii lui mari şi siguri îl purtau spre ea. Era magnific – şi se blestemă pentru că observase acest lucru.

Cu ochii lui verzi, de culoarea caprifoiului, ochi pe care ea îi văzuse şi altă dată, el îi analiză fiecare parte a trupului, făcând-o să roşească puternic. Avu o reacţie aşa de ciudată – i se făcu dintr-odată cald şi respiră cu dificultate, de parcă el ar fi prins-o într-o îmbrăţişare neînduplecată, când de fapt nu o atingea deloc.

— Sunteţi rănită? întrebă el cu o voce în care îngrijorarea se confunda cu hotărârea.

Nu era un bărbat care putea fi păcălit. Ar fi mirosit orice neadevăr. Nu că ei i-ar fi păsat. Nu o intimida şi nici nu o speria. Pur şi simplu, o enerva.

— Nu.

El îşi îngustă privirea, iar ea capitulă.

— Un pic lovită, dar nimic îngrijorător. Pentru Cassie îmi fac griji.

Vru să treacă pe lângă el şi aproape că se prăbuşi când îşi lăsă toată greutatea pe piciorul drept. Mâna lui fu imediat sub cotul ei, sprijinind-o cu foarte puţin efort.

— Sunteţi rănită.

Tonul lui tăios îi aminti de pedeapsa primită de la Walfort cu o noapte în urmă.

— Nu-i nimic. Probabil e o entorsă uşoară. Nimic care să ne îngrijoreze. Chiar exageraţi.

— Veţi putea dansa diseară?

„Ce întrebare idioată!”

— Eu nu dansez.

El se încordă, iar degetele lui o strânseră de braţ, iar privirea i se năpusti asupra ei ca şi cum ar fi fost dintr-odată un puzzle ale cărui piese nu fuseseră asamblate corect.

— Am avut plăcerea de a vă vedea dansând. Nicio

altă doamnă nu e mai elegantă pe ringul de dans.

— Nu am vrut să spun că sunt incapabilă să dansez. Prefer să nu dansez, e alegerea mea. Îmi puteţi da drumul.

El îi dădu drumul foarte încet, fără tragere de inimă.

— De ce nu mai dansaţi?

— Pentru că Walfort nu poate.

— Am crezut că, dacă aţi luat parte la partida de vânătoare, sunteţi de acord cu afirmaţia mea de mai devreme: faptul că nu faceţi ce sunteţi în stare este doar o pedeapsă pentru el.

— Argumentele dumneavoastră se pot aplica în cazul vânătorii, dar mă îndoiesc serios că i-ar face vreo plăcere să mă vadă valsând în braţele altor bărbaţi.

— Cred că i-ar face plăcere să vadă zâmbetul şi strălucirea din ochii dumneavoastră.

Îi trecu prin minte o imagine cu ea zburând în braţele lui Ainsley. Ei nu dansaseră niciodată. Nici măcar înainte de accident. El păstrase distanţa. Nu se gândise niciodată să se întrebe de ce. Nu că ar fi contat.

— Cred că greşiţi. Acum trebuie să o văd pe Cassie.

— Daţi-mi voie să mă apropii eu primul. Dacă are dureri, ar putea lovi.

Nu-i plăcea cum îi dădea ordine, dar nici nu putea nega adevărul spuselor lui. Ultimul lucru de care avea nevoie era să devină neputincioasă când trebuia să aibă grijă de atâţia oaspeţi. Aşa că rămase pe loc, examinându-şi piciorul cu precauţie. Sigur avea să fie bine până la venirea serii.

Îl privi pe Ainsley cum îşi dădu jos mănuşile. Bănuia că o făcuse ca să ofere mai multă alinare calului. Avea degetele lungi, elegante şi mâinile mari. Mângâie coama lui Cassie, şoptindu-i încet, acordând calului toată atenţia lui, de parcă ar fi fost cea mai importantă creatură din lume. Jayne bănuia că făcea la fel cu doamnele care îi încălzeau patul. Nu voia să-şi imagineze cum ar fi fost să simtă acele mâini capabile trecând peste carnea ei. Trecuse mult, aşa de mult timp de când nu mai fusese mângâiată intim… Walfort rareori o atingea dacă nu iniţia ea apropierea, iar

atunci era doar o scurtă împreunare a mâinilor lor sau o atingere iute a degetelor lui pe obrajii ei. Se îndoia că Ainsley făcea vreun gest pe fugă. El ar fi zăbovit, ar fi ispitit, ar fi trezit pasiunea la viaţă. Nu putea auzi cuvintele cu care liniştea calul, dar tonul puternic al vocii lui ajungea până la ea, făcând-o să simtă fiori atât de intenşi, încât aproape că îşi pierdu echilibrul.

Trase adânc aer în piept şi se adună. Mintea ei se aventura în locurile acelea întunecoase şi interzise, unde îşi îngropase dorinţele cu mult timp în urmă, doar din cauza propunerii idioate a lui Walfort şi a cuvintelor necuviincioase spuse de Ainsley când stătuseră pe bancă în grădină, cu o seară în urmă.

Din păcate, chiar în acel moment Ainsley se lăsă pe vine, iar pantalonii lui se întinseră peste fundul şi coapsele lui musculoase. Era limpede că nu îşi petrecea toată ziua în casă. Nu lenevea. Avea carnea fermă, sculptată parcă de mâna unui mare artist. Ea îşi imagină cum trebuie să se fi bucurat doamnele plimbându-şi mâinile peste un corp care era făcut să placă.

Doamne, Dumnezeule, dintr-odată se făcu aşa de cald! Ce vreme ciudată era anul acela!

El examină prudent piciorul lui Cassie, iar Jayne regretă că refuzase aşa de repede propunerea lui de a verifica dacă se rănise şi ea. Să-i maseze gamba, piciorul… să fie pur şi simplu atinsă cu tandreţe, îşi dorea să mai aibă parte de asta încă o dată în viaţa ei. Poate că ar fi trebuit să ia în considerare propunerea de a-şi face un amant. Deşi Walfort nu ar fi fost aşa de încântat să accepte un copil care nu avea sânge din neamul Seymour.

— Cum… Surprinsă de propriul glas strangulat, îşi drese vocea. Cum este?

Încă ghemuit, se întoarse, faţa pantalonilor fiind mult mai impresionantă decât spatele. Ea îşi ridică privirea spre ochii lui, aşteptându-se ca el să o ia peste picior, însă nu lăsă să se vadă pe unde rătăciseră ochii şi gândurile ei.

— Din fericire, nu este rupt. Cred că e doar o uşoară entorsă. Dar trebuie dusă înapoi la grajduri. Pot face eu

asta dacă vreţi să luaţi calul meu.

— O doamnă nu călăreşte ca un bărbat.

— Pot să înlocuiesc şaua mea cu a dumneavoastră. El se îndreptă printr-o mişcare studiată. Deşi, ca să fiu sincer, mereu am crezut că şaua pe o parte arată ca un instrument de tortură.

Ea văzu provocarea în privirea lui.

De unde ştia că tânjea de mult timp să călărească precum un bărbat? Părea o modalitate mult mai plăcută de a călători, dar să-şi desfacă picioarele pe cal în faţa lui Ainsley părea mai degrabă o încercare obraznică.

— O voi duce eu înapoi.

— Fricoasă. Vocea lui era joasă, dar provocatoare.

— Nu sunt, insistă ea.

Privi în jur după cravaşă, o găsi şi o luă. Dacă el urma să continue aşa, poate avea să o folosească.

— Măcar o să vă însoţesc înapoi la conac, zise el.

— Nu văd de ce. Cunosc locurile.

— Trebuie să insist. S-ar putea să apară din nou mistreţul.

— Nu mi-e teamă de Sheffield.

— Atunci, poate sunteţi destul de amabilă să mă protejaţi pe mine de el.

Precaută, atentă la felul în care păşea, se îndreptă spre Cassie şi o luă de căpăstru.

— Serios, Ainsley, nu ai de ce să renunţi la vânătoare.

— Ce te face să crezi că am renunţat?

Ea îşi înălţă capul doar ca să-l surprindă privind-o cu atâta intensitate încât nu putu să îi susţină privirea. O mângâie pe Cassie pentru că acel gest o făcea să se gândească la altceva, nu la el. Insinua că ea era prada lui? Oare gândul acela o făcu să simtă o ameţeală nepotrivită? El nu i-ar fi acordat atenţie dacă Walfort nu ar fi deschis drumul. Ce interes trezea ea într-un bărbat care o observase doar pentru că aparţinea altuia?

Dacă era înţeleaptă, accepta oferta lui de a schimba şeile şi îşi putea permite să călărească pe murgul lui. Dacă avea vreun pic de minte, îndemna calul lui la galop spre

casă. Apropierea lui o neliniştea. Masculinitatea lui o ameţea. Trecuse aşa de mult timp de când nu făcea altceva decât doar să existe! El o privi de parcă era minunată, dorită. De parcă era din nou femeie.

Îşi îndreptă spatele şi se forţă să-i întâlnească privirea necruţătoare.

— Nu mă interesează atenţiile tale.

— Am observat asta.

— Te-a instruit Walfort să îmi acorzi atenţie indiferent de ceea ce prefer eu?

— Te-am văzut căzând. Am venit să te ajut. Nimic mai mult.

— Negi că mă urmăreai?

— Walfort m-a rugat să veghez asupra ta.

— Îl iubesc.

— Nici nu m-am gândit la altceva.

În vocea lui sumbră se simţea tristeţe.

— Mi-e dor de el, scrâşni ea, lacrimi blestemate amenințând iarăşi să o năpădească.

Buzele lui se deschiseră, iar ea ridică o mână ca să-l oprească orice ar fi intenţionat să spună. Nu voia compătimirea lui, încurajările sau flirtul lui. Clătină din cap energic.

— A fost o idee groaznică să iau parte la vânătoarea asta. Trebuie să mă întorc la conac acum, să am grijă ca balul din seara aceasta să nu dezamăgească pe nimeni.

— Calul meu este mai iute, dar sunt sigur că îi faci faţă. Dă-mi voie să schimb şeile. Se aplecă, zâmbind conspirativ. Sau călăreşte ca un bărbat. Vei câştiga timp.

Oh, nu era nici pe jumătate tentată! Dar ar fi avut nevoie de ajutor, iar Ainsley era singurul destul de aproape ca să o sprijine, ceea ce le-ar fi adus corpurile mult prea aproape unul de celălalt. Ar fi trebuit fie să o împingă, formând cu mâinile un leagăn pentru piciorul ei, fie să o ridice, strângându-i talia cu mâinile lui, iar mâinile ei îndoindu-se peste umerii lui largi. În urcare, sânii ei s-ar fi putut atinge de pieptul lui. Sfârcurile i se strânseră dureros la acest gând. Poate că el avea dreptate, poate că era o

laşă. Clătină din cap.

— Nu, voi merge pe jos.

El apucă frâiele ambilor cai, conducându-i, în timp ce ea mergea lângă el.

— Eşti sigură că te descurci cu piciorul…

— A fost un disconfort de moment. O să fiu bine.

Şi avea să fie bine. Chiar dacă asta urma să o omoare.

Multă vreme, cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse Ainsley fusese mama lui. Se măritase de tânără, la 16 ani, cu un bărbat mult mai bătrân ca ea, contele de Westcliffe. Îi dăruise un moştenitor. Când el îşi pierduse interesul faţă de ea, ea îşi făcuse un amant, îi dăruise şi lui un fiu – un secret păstrat cu grijă până de curând, doar familia restrânsă cunoscând adevărul. Când Westcliffe murise, o lăsase săracă, iar ea se căsătorise repede cu tatăl lui Ainsley. Acesta murise la scurt timp după ce se născuse moştenitorul lui. Ainsley îşi amintea puţin despre bărbatul care îi fusese tată. Cu toate acestea, mama lui fusese o figură dominantă în viaţa lui. Şi o influenţă scandaloasă. Tatăl lui Ainsley îi lăsase înstăriţi. Ea putea face ce dorea. Iar ce îşi dorea era să aibă amanţi tineri.

Dar acum altă femeie ameninţa să uzurpeze locul mamei lui, cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse el vreodată. Jayne.

Dacă ar fi fost înţelept, mai degrabă s-ar fi scuzat decât să participe la balul din acea seară. Nimeni nu s-ar fi întrebat de ce lipseşte. Toţi ar fi presupus că găsise o tânără domnişoară cu care să se distreze în intimitate.

Dar, când valetul lui Ainsley îi aranjă pe umeri haina de un verde-închis croită cu coadă de rândunică, ştiu că avea să participe la bal şi avea să-i ceară lui Jayne să danseze.

O dată. Avea să o ţină în braţele lui şi să zboare cu ea peste ringul de dans. Chiar dacă, făcând asta, părea crud pentru că ei îi amintea ce pierduse: un soţ cu care putea dansa.

Dar ea avusese parte de destule momente în care îşi amintise asta. Ce mai conta unul?

Crezuse că ştia ce o costase pe ea noaptea de dezmăţ petrecută de el şi Walfort. Nu luase în calcul faptul că ea continua să plătească preţul deciziilor lor proaste. Bănuia că Walfort îşi amintea zilnic acea noapte. Nu avea nicio îndoială asupra motivului pentru care prietenul lui îi ceruse aşa ceva.

O considerase o cerere ridicolă şi era hotărât să nu o onoreze. Apoi se întorsese la conac împreună cu Jayne. Ea pornise convinsă să-l refuze, dar, când se ivise conacul, încetinise pasul, de parcă se temea să înfrunte ce o aştepta acolo. Nu era convins că ea îşi dădea seama de faptul că îşi schimbase atitudinea.

Pentru prima dată, el îi observă singurătatea, tristeţea profundă. Fusese tânără, plină de speranţă, visând să aibă un copil când toate îi fuseseră luate. Dintr-odată, ceea ce îi ceruse Walfort i se păru un preţ mic de plătit pentru a readuce fericirea pe chipul unei femei extraordinare.

Rămăsese fidelă soţului ei, avea aceleaşi sentimente faţă de el. Îl îngrijea fără să ceară ceva pentru ea. Nu se fandosea, nici nu se plângea. Acceptase ceea ce îi adusese nebunia lor, cu toată că nu îl accepta cu dragă inimă pe Ainsley. Îşi canalizase toată furia şi ura mai degrabă spre el decât spre soţul ei. El ştia că nu merita toate astea, dar înţelegea că ea avea nevoie să dea vina pe cineva, şi era mult mai uşor să-l considere vinovat pe el – asta, pentru că el încă putea să stea în picioare.

Acum, în camera care îi fusese oferită, îşi freca mica cicatrice de pe bărbie. Nu ar schimba locul cu Walfort pentru nimic în lume. Dar nu putea nega că în parte era responsabil de dezastrul care adusese atâta nefericire.

Îi fu greu să-şi întâlnească propria privire în oglindă. Chiar avea de gând să ţină seama de cererea lui Walfort? Bineînţeles că nu. Avea să o onoreze pe Jayne cu un dans. Nimic mai mult.

Când ieşi din cameră, observă imediat entuziasmul din conac. Putea auzi râsete exuberante şi zgomotul făcut de prea multe conversaţii. Deşi oamenii vorbeau calm, erau atâtea voci, încât le auzeai ridicându-se într-un crescendo.

O uşă se deschise spre hol, iar în faţa lui ieşi o tânără domnişoară, cu însoţitoarea după ea.

Ochii albaştri ai fetei se lărgiră.

— Excelenţă.

El se înclină uşor.

— Lady Louisa. Domnişoară…

— Winters, spuse însoţitoarea.

Un nume potrivit dacă era să ia în considerare răceala din vocea ei.

Îşi întinse braţul către tânăra domnişoară.

— Pot avea onoarea de a vă însoţi jos?

— Riscaţi să-i pătaţi reputaţia, Excelenţă, îi spuse tăios domnişoara Winters.

— Nu cu dumneavoastră lângă mine, replică Ainsley.

— Are dreptate, domnişoară Winters. Sunt în siguranţă. Fata îşi puse mâna pe braţul lui, chicotind uşor. Sunt onorată că mă însoţiţi, Excelenţă.

Părea foarte tânără. În vreme ce mergeau de-a lungul holului, îşi aminti că auzise cu o seară în urmă comentariul unuia dintre bărbaţi legat de vârsta ei în timp ce fata cânta la pian. Încă nu împlinise 19 ani.

Ştia că trebuia să înceapă să caute o soţie şi apoi să aibă un moştenitor. În ultima vreme, mama lui se plânsese de lipsa unei ducese.

— E scandalos, Ainsley! zisese ea.

Îi promisese că în următorul sezon avea să îşi facă datoria. Nu se gândise prea mult la faptul că majoritatea fetelor disponibile pentru căsătorie erau puţin mai mari decât nişte copile. Nu îşi putea imagina că se putea culca cu vreuna. Oricât de minunată putea să fie, ar fi fost mult prea inocentă.

— V-a plăcut cum am cântat aseară, Excelenţă?

— Într-adevăr, a fost minunat, cu adevărat o desfătare.

— Veţi căuta o soţie în curând?

De ce dintr-odată îi străluceau ochii cu atâta ardoare? Şi de ce credea că era treaba ei? Fetele acelea tinere duceau lipsă de bună-cuviinţă. Poate că din acest motiv

mama lui avea un amant tânăr. Omul nu putea tolera comportamentul stupid al tinerelor din saloanele de dans.

— Dacă mama mea are câştig de cauză.

Ea râse – un sunet ascuţit, ca un clinchet, iritant. Ecoul copilăriei.

Erau aproape de baza scărilor când privirea lui se opri asupra lui Jayne. Ea era, într-adevăr, femeie. Tânără, dar matură. Fără chicoteli prosteşti, fără râsete înfundate. Rochia ei era mov-închis, iar el ştiu, fără să îi vadă chipul, că îi scotea în evidenţă ochii albaştri, făcându-i să pară violeţi.

Probabil că îi simţise privirea pentru că se întoarse, iar puterea ochilor ei oprindu-se asupra lui aproape că îl îngenunche. Cu părul ei negru şi trăsăturile exotice, era superbă. De la distanţă, nu se putea vedea oboseala pe care adesea şi-o ascundea. Apoi privirea i se opri în stânga lui, iar Ainsley observă dezaprobarea ei clară. Voia să-i spună că nu se întâmplase nimic nepotrivit între Lady Louisa şi el. Însoţitoarea fetei era aşa de aproape încât îi sufla în ceafă. Nu putea Jayne să vadă asta?

Ea se întoarse către un oaspete, spunând ceva ce el nu putu auzi.

— Nu am acceptat încă propunerea nimănui, spuse Lady Louisa.

Lui Ainsley îi luă ceva timp ca să-şi dea seama că vorbea cu el.

Îi luă mâna şi o sărută, zâmbind cât de amabil putu ca să-şi îndulcească vorbele.

— Ar fi o greşeală să aşteptaţi după mine, Lady Louisa.

Văzu dezamăgirea din ochii ei când ea încuviinţă uşor din cap. La naiba! Acel scurt schimb de replici parcă o îmbătrâni, dar nu suficient pentru un bărbat obosit de lume cum era el.

Mai multe râsete şi câteva ţipete plutiră către scări în timp ce oamenii se amestecau între salonaş şi intrarea în hol.

— Excelenţă?

Ainsley privi spre valetul care întindea un bol de cupru către el. Văzu trei bucăţele de hârtie în bol, fiecare împăturită cu grijă.

— Ce e asta?

— Lady Walfort a hotărât ca în această seară să renunţe la aranjamentul formal la masă pentru cină. Fiecare domn trage un număr şi apoi caută doamna care are acelaşi număr. Ea îi va fi însoţitoarea la cină.

— Oh, ce amuzant! exclamă Lady Louisa. Îl strânse pe Ainsley de braţ. Sper să tragem acelaşi număr.

El spera exact invers. Ea se retrase rapid să caute servitorul cu bolul care conţinea numerele pentru doamne.

— Cam copilăresc, bolborosi Ainsley.

— Chiar este aproape o copilă, nu-i aşa?

Îşi întoarse rapid capul şi o găsi pe Jayne lângă el. Îşi manifesta dezaprobarea faţă de el.

— Mă refeream la jocul acesta conceput ca să nu stau în apropierea dumneavoastră în timpul cinei.

— Din nefericire, Walfort a insistat să primiţi scaunul de lângă el. Ea încuviinţă din cap către servitor. Poţi merge mai departe.

— Sigur, milady.

— Păreţi chiar uşurat, zise ea către Ainsley.

— Nu am răbdare cu jocurile, cu excepţia celor care au loc în dormitor.

Deşi era adevărat, el îşi dori să-şi fi ţinut gura când văzu că enervarea îi umbri ochii. Ar fi preferat să îi vadă plini de pasiune.

— Şi ce joc faceţi cu Lady Louisa? întrebă ea.

— Nici un joc.

— Ea ştie acest lucru?

— Pot doar să sper că da. Ar fi fost mai bine pentru mine dacă o ignoram complet când a ieşit din camera ei şi s-a nimerit în calea mea?

— Se mândrea când a coborât scările cu dumneavoastră. Este foarte posibil să-i fi ruinat reputaţia.

— Cu însoţitoarea ei în urma mea? Mă îndoiesc.

— Nu îi veţi face niciun bine dacă veţi dansa cu ea în

această seară.

— Vă asigur că intenţionez să dansez o singură dată. Chiar dacă mă credeţi sau nu, nu obişnuiesc să dau false speranţe unei femei în ceea ce priveşte afecţiunea mea sau interesul meu.

Clătinând din cap, ea îşi mută privirea.

— Scuzele mele! Nu am niciun drept să vorbesc despre comportamentul dumneavoastră.

— Corect. V-aţi putea folosi timpul mai bine, încercând să-l găsiţi pe domnul care are acelaşi număr cu al dumneavoastră.

— Din păcate, ştiu deja cine este acel bărbat.

— Doamne, nu-mi spuneţi că l-aţi nimerit pe Sheffield, mistreţul!

— Nu. Stau cu bărbatul care nu are niciun număr. Privirea ei neclintită se întâlni cu a lui, iar dintr-un motiv inexplicabil, inima lui bătu mai repede. Cu dumneavoastră.

Capitolul 5

Lui Jayne îi era greu să rămână supărată pe Ainsley. Încet, dar sigur, el reuşea să îi diminueze împotrivirea, hotărârea de a-l dispreţul atât timp cât el avea să trăiască. O uimea faptul că legătura dintre el şi soţul ei reuşea să rămână atât de puternică. Dar, stând vizavi de el, cu Walfort între ei în capul mesei, relaţia lor devotată era mai evidentă ca niciodată.

— Nu pot să cred că Sheffield şi ogarii lui au reuşit să încolţească mai multe vulpi decât oricine altcineva, spuse Walfort către Ainsley pe un ton jos. Cu siguranţă, o să ne plictisească de moarte cu povestea asta.

Printr-o privire scurtă, Ainsley reuşi să îi amintească lui Jayne de clipele petrecute alături de el în grădină cu o seară înainte. Spre marea ei ruşine, reuşise să se bucure de plimbarea alături de el înapoi la conac din acea după-amiază. În mod straniu, abia vorbiseră, dar găsise un

confort nemăsurat în prezenţa lui. Apoi, când îl văzuse coborând scările cu Lady Louisa, se simţise trădată. Ceea ce era ridicol, pentru că nu voia nimic de la el.

Deşi îl pedepsise pentru întâlnirea lui cu Lady Louisa, era clar că nu îl interesa tânăra. După cum susţinuse chiar el, fusese doar politicos, dar era la fel de limpede că fata, chiar şi aşa, căzuse pradă farmecelor lui.

Cu greu o putea învinui. Ainsley putea să fie destul de fermecător când voia. Dar, dacă se gândea bine, recunoştea faptul că nu îl văzuse niciodată mai puţin fermecător. Iar această constatare o enervă.

— Ştiu că oaspeţii noştri pleacă mâine, începu încet Walfort, dar sigur mai poţi rămâne o zi sau două.

Privirea lui Ainsley o întâlni pe a ei. Sperase că Walfort renunţase la ideea lui ridicolă, dar era limpede că nu o făcuse. Ştia asta. O ştia şi Ainsley. Altfel, de ce i-ar fi cerut să-şi prelungească şederea, dacă nu pentru a avea mai multe ocazii ca să le demonstreze genialitatea planului său?

— Sunt sigur că soţia ta este mai mult decât pregătită să îşi vadă gospodăria revenind la normal, zise Ainsley, întinzându-se după paharul de vin.

— Gospodăria noastră nu e normală de trei ani, spuse Walfort cu un ton tăios care îl făcu pe Ainsley să tresară.

Deşi ea nu ţinuse niciodată la el, nu voia ca rănile vechi să fie deschise în faţa oaspeţilor.

— Cred că aţi vrea să ştiţi, Excelenţă, zise ea, că am vorbit cu grăjdarul înainte de cină şi am aflat că, în scurt timp, Cassiopeia va putea să sară din nou peste garduri.

El îi zâmbi, iar ea îşi dori ca el să nu o fi făcut. Părea şi mai chipeş, şi mai atrăgător.

— Apreciez că mi-aţi spus. E trist când pierzi un cal.

— Ce s-a întâmplat cu Cassie? întrebă Walfort.

— A căzut în timpul vânătorii, îi răspunse Jayne.

— Ai fost rănită? întrebă Walfort încruntat.

— Nu, deloc.

— De ce nu ai spus nimic?

— Nu am vrut să te îngrijorez.

— Eşti soţia mea. Este datoria mea să îmi fac griji.

Dojana din tonul lui o făcu să se simtă jenată. Şi alegerea cuvintelor lui fusese o dezamăgire. El nu se îngrijorase pur şi simplu, ci reacţionase aşa doar pentru că ea era soţia lui. Statutul ei, nu ea însăşi îl făcuse să se îngrijoreze.

De parcă ar fi simţit tensiunea, Ainsley întrebă încet:

— Aşadar, piciorul dumneavoastră şi-a revenit destul ca să dansaţi?

Gura ei se uscă precum deşertul Sahara, pe care ea şi Walfort visaseră cândva să îl viziteze.

— Nu mă deranjează.

Vru să repete că nu avea niciun chef să danseze, dar se abţinu, întrebându-se dacă, într-adevăr, i-ar fi sporit suferinţa lui Walfort.

— Ştiai de căzătură? îl întrebă el pe Ainsley.

Ainsley sorbea din vin, lăsând-o pe ea să mărturisească.

— A fost foarte amabil să aibă grijă de Cassie şi să mă însoţească înapoi la conac.

— Interesant.

Soţul ei răsucea suportul paharului de vin de parcă ar fi fost adâncit în gânduri. Poate că nu era aşa de indiferent cum pretindea în privinţa ideii de a o ştii singură cu Ainsley.

— Ce mai face mama ta, ducesa? întrebă el dintr-odată, părând disperat să schimbe subiectul.

— Este bine, răspunse Ainsley.

Walfort îşi învolbură vinul, privind cum se mişcă în pahar de parcă ar fi fost cel mai fascinant lucru văzut vreodată.

— Mai e cu pictorul?

— Artistul? Leo? Da.

— Mamei lui îi merge bine în mijlocul unui scandal, spuse Walfort către Jayne, de parcă ea nu ar fi ştiut de comportamentul scandalos al ducesei de Ainsley.

— Şi-a câştigat dreptul de a-şi trăia viaţa cum doreşte, spuse blând Ainsley, deşi în vocea lui părea să se audă promisiunea unei ameninţări.

Jayne îşi dădu seama că nu accepta ca mama lui să fie bârfită. Nu ştia de ce fusese aşa de impresionată de faptul că el îşi apărase mama. Îşi aminti de conversaţia cu Lady Inwood. Lăudăroşenia doamnelor păta reputaţiile, nu Ainsley. El îi spusese că nu-şi bârfea amantele. Brusc, înţelese cel puţin un motiv pentru care Walfort îl alesese pe Ainsley ca posibil amant pe termen scurt: ştia să ţină secretele şi făcea tot ceea ce putea să păstreze intactă reputaţia unei femei. Chiar şi pe a mamei lui.

— Ce mai face Lady Lynnford? întrebă Walfort.

— Mă tem că nu prea bine, zise Ainsley.

Jayne era la curent cu faptul că contele de Lynnford fusese tutorele lui Ainsley. Soţia lui era foarte bolnavă. O durere de oase o chinuia de ani întregi. Ştiind că nu puteau participa, ea nici măcar nu se deranjase să-i invite.

— Păcat! Întotdeauna a fost amabilă, spuse Walfort.

— Încă este. Walfort, chiar te pricepi să întreţii atmosfera!

Soţul ei chicoti încet.

— Scuzele mele. Am luat-o pe o cale cam sumbră, nu-i aşa? Jayne, îndreaptă-ne, te rog, spre subiecte mai vesele.

— Am citit *Poveste despre două oraşe.*

— Ah, da, spuse Ainsley. *Au fost cele mai frumoase timpuri, au fost cele mai urâte vremuri.*

— Asta nu sună prea vesel, interveni Walfort.

— Vă place Dickens, Excelenţă?

— Da. Are strania capacitate de a surprinde realitatea vieţii.

— Eu nu vreau realitatea când citesc, zise Walfort.

Conversaţia continuă despre alţi scriitori şi alte opere. Alţi oaspeţi interveniră în conversaţie. În scurt timp, argumente, râsete, provocări şi păreri curgeau lin. Ea îşi privi soţul cum zâmbea, îl ascultă cum râdea şi simţi o fericire dulce-amară.

Balurile organizate pe proprietatea Walfort erau aproape la fel de faimoase ca vânătorile. Precedenta marchiză, mama lui Walfort, stabilise etalonul, iar Jayne păstrase standardele ridicate. Nu putea să nege mândria

care o cuprinse când ea şi soţul ei îşi salutară oaspeţii care intrau în salonul cel mare. Auzi respiraţii întretăiate şi exclamaţii de veneraţie. Orchestra se afla la balcon, iar muzica era purtată prin aer în întreaga încăpere. Candelabrele de cristal străluceau datorită lumânărilor care pâlpâiau. Flori şi verdeaţă împodobeau salonul cel mare, care găzduia câteva spaţii mici de stat jos.

Acum se plimba printre ele, asigurându-se că oaspeţii lor ştiau că puteau găsi băuturi răcoritoare în camera următoare, unde se putea ajunge prin uşile duble deschise. Le făcea cunoştinţă tinerelor domnişoare cu domnii burlaci. În vreme ce răspundea la întrebări şi se ocupa de micile inconveniente – explicând în ce cameră era servitorul care avea să coasă un tiv descusut –, nu era convinsă că se mai simţise vreodată atât de singură sau atât de în vârstă.

— Draga mea!

Se opri din drumul ei, se întoarse şi îşi salută oaspetele.

— Lady Inwood.

— V-aţi depăşit cu siguranţă, spuse ea. Femeia se aplecă în faţă conspirativ. Ca şi fosta marchiză. Aţi reuşit să ne oferiţi un confort şi o eleganţă pe care ea nu prea reuşea să le realizeze.

— Îmi acordaţi prea mult credit. Îndrăznesc să spun că doar i-am urmat exemplul.

— Sunteţi prea modestă. Privi în jurul ei. Ainsley este în formă maximă în seara asta. Jur că e frumos ca un diavol!

Jayne tăcu, refuzând să recunoască faptul că era cel mai chipeş bărbat din salon.

— Bănuiesc că nu ştiţi dacă vreuna din servitoare a găsit un pat nedesfăcut în această dimineaţă, întrebă Lady Inwood, insinuând ce voia să spună prin privirea ei tăioasă.

Insinua că Ainsley dormise în altă parte – în patul unei doamne –, ceea ce însemna că patul lui nu trebuia făcut. Deşi Jayne bănuia că bărbatul era suficient de inteligent să desfacă patul înainte de un rendez-vous.

— Nu, din câte ştiu eu.

— Nu ne putem da seama cu cine a ales să flirteze.

— Poate că nu a ales pe nimeni.

Femeia mai în vârstă pufni batjocoritor.

— Prea puţin probabil. Apoi afişă o expresie pătrunzătoare. Deşi aţi fost văzută mergând alături de el în această după-amiază…

— Am căzut de pe cal. Excelenţa Sa a fost foarte amabil să mă însoţească înapoi la conac.

— Hmm. Ce norocoasă sunteţi… Vreau să spun, norocoasă că nu v-aţi rănit.

— Foarte norocoasă.

Lady Inwood o strânse pe Jayne de mână.

— Dacă auziţi ceva despre cine este în graţiile lui Ainsley, îmi veţi spune, nu-i aşa?

„Bineînţeles că nu!” În loc să rostească acele cuvinte, Jayne doar îi zâmbi. Se simţea destul de ciudat. Se întoarse şi îl văzu pe Walfort stând deoparte, părând la fel de singur ca ea. Reuşi să ajungă lângă el înainte ca dansul să se termine, fiind oprită de câteva persoane pentru un scurt dialog.

Se aşeză pe un scaun lângă el şi îi luă mâna.

— Cred că totul merge splendid.

— Ai făcut o treabă minunată, Jayne. Chiar şi mama, fie-i ţărâna uşoară, ar fi fost impresionată.

— Am fost norocoşi că vremea a rămas frumoasă. Am văzut câţiva oaspeţi ieşind în grădină. Îşi muşcă buza de jos. Ţi-e greu, Walfort, să îi priveşti pe toţi dansând?

— Nu. Nu mi-a plăcut niciodată să dansez.

— Dar erai aşa de priceput!

— Doar când dansam cu tine. Zâmbetul lui se ofili iute. Ţie îţi lipseşte, Jayne?

— Cum ar putea să îmi lipsească atunci când simt unde îmi doresc: alături de bărbatul pe care îl iubesc?

— Meriţi mai mult decât ţi-am oferit eu.

— Walfort, te rog, nu duce discuţia în direcţia aceea.

El încuviinţă din cap. Chipul lui se lumină.

— Ainsley, pe unde ai fost, prietene?

Ridică privirea când Ainsley ajunse în faţa lor. Era

perfect întru totul. Lavaliera lui părea neatinsă de când i-o aranjase valetul. Niciun fir din părul lui închis la culoare nu era deranjat. Spre surprinderea ei, îşi dădu seama dintr-odată că era în căutarea unui semn că el fusese cu cineva. De ce îi păsa ce făcea şi cu cine?

— Am jucat cărţi, zise el.

— Are norocul diavolului la cărţi, mormăi Walfort către ea. Acum, că ai părăsit mesele, poate încerc şi eu. Deşi detest să o las pe Jayne singură.

— Nu este chiar singură cu atâţia oameni.

— Da, e adevărat.

Nu-i plăcea când vorbeau despre ea ca şi cum nu era acolo. Cu toate acestea, atinse încheietura lui Walfort, alunecându-şi mâna peste a lui.

— Ar trebui să te duci în camera unde se joacă dacă acolo preferi să fii. Voi fi bine.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles.

— Poate îmi veţi acorda onoarea unui dans pentru a diminua din suferinţa plecării lui, zise Ainsley.

Ea şi Walfort îşi întoarseră capetele spre duce. Inima îi deveni năvalnică, iar pieptul i se strânse, de parcă corsetul i se micşorase brusc.

— Cum am mai discutat, răspunse ea, eu nu dansez.

— Sigur că dansezi, draga mea, replică Walfort.

— Dragul meu! clătină ea din cap.

— Te-am pus într-o situaţie dificilă cu Ainsley, nu-i aşa? Cu propunerea mea…

— Nu, eu…

— Vreau doar să fii fericită. Zâmbeai aşa de mult când dansai! Te rog, Jayne, ţi-am răpit atât de multe. Nu lăsa şi iubirea ta pentru dans să ajungă pe această listă!

Să-l ia naiba pe Ainsley pentru că atrăsese atenţia asupra ei şi, mai mult, pentru că avea dreptate – îl pedepsea pe Walfort refuzându-şi plăcerile de care el nu se mai putea bucura.

— Bine atunci. Zâmbi forţat. Excelenţă, aş fi onorată să dansez cu dumneavoastră.

De parcă ar fi primit indicaţie, muzica se opri, fiind urmată rapid de tonul vioi al unui vals. Când ea se ridică şi îşi puse mâna pe braţul lui Ainsley, nu voi să recunoască vigoarea pe care o simţi sau emoţia care o cuprinse. Nu aştepta următoarele momente. Dar pur şi simplu avea să le îndure.

— Mă deranjează situaţia în care m-aţi pus, spuse ea pe un ton tăios, când se îndepărtau de soţul ei. Ştiţi că nu doream să dansez.

— Dacă într-adevăr nu voiaţi să dansaţi, nu aţi fi acceptat.

Ea îl privi tăios.

— Nu mă cunoaşteţi suficient de bine ca să ştiţi ce-mi doresc.

Dar, când o luă în braţele lui şi o conduse pe ringul de dans, o străbătu un fior pe care nu-l putea nega. Iubise atât de mult dansul: mişcările graţioase, muzica ce sălăşluia în sufletul ei altfel decât atunci când era doar o spectatoare. Şi Ainsley, naiba să-l ia, era foarte talentat când trebuia să conducă pe ringul de dans. Deşi o ţinea la distanţa potrivită, părea că erau un singur trup, care nu făcea niciun pas greşit. Privirea lui nu se abătu o secundă de la ea, de parcă era singura care conta pentru el.

— Nu încerca să mă farmeci, rosti ea.

— Nici nu aş visa să o fac.

Se rotiră pe podea în linişte, iar ea îşi dădu seama că ceilalţi îi priveau. Îi ignoră.

— Relaxează-te, Jayne, spuse el în şoaptă. Şi zâmbeşte. Dacă nu pentru mine, atunci pentru Walfort. Cum am mai spus, dacă nu găseşti plăcere în ceea ce poţi face, îl pedepseşti, îl faci să sufere.

— Bănuiesc şi că tu crezi că ar trebui să fiu de acord cu planul lui.

— Din contră. Îmi este greu să-l înţeleg. Dacă ai fi a mea, aş omorî orice bărbat care te-ar atinge. E clar că te iubeşte foarte mult. Aşa că zâmbeşte pentru el, draga mea. Prefă-te că el te ţine în braţe.

— Tu nu eşti deloc ca el.

— Tocmai de aceea am sugerat să te prefaci. Închide ochii dacă vrei.

Doar că ea nu voia să închidă ochii. Voia să vadă celelalte cupluri care dansau. Voia să vadă strălucirea candelabrelor. Voia să vadă flăcările ce se reflectau în părul lui negru. Voia să vadă aprecierea din ochii lui verzi în timp ce valsa cu ea, oricât de păcătoasă, oricât de îngrozitoare, oricât de egoistă era dorinţa ei.

Poate că el se prefăcea, dar ei nu îi păsa. Pentru câteva momente, se simţi din nou tânără şi fără griji. În inima ei, crescu speranţa pentru un viitor mai luminos. Bucuria o umplu. Nu bârfea cu matroanele. Nu invidia fetele tinere.

Dispreţuia acel colţ al inimii ei care îmbrăţişa împunsătura geloziei, care ştia că ele au înainte o viaţă întreagă plină de promisiuni, în timp ce ea simţea deseori că viaţa ei se terminase.

Acorda prea multă atenţie acestui subiect, îşi tot spunea în sinea ei. Era un simplu dans. Putea dansa din nou dacă voia, deşi bănuia că Ainsley o făcea mai bine ca oricine altcineva. La fel s-ar întâmpla dacă ar accepta planul ridicol al lui Walfort? Dacă avea să îl primească pe Ainsley în patul ei – pentru o singură noapte –, urma să fie nemulţumită de viitorii amanţi, nu avea să mai fie satisfăcută de altcineva? Era un gând prostesc, iar Walfort avusese dreptate: nu avea să îşi ia niciodată un amant, nu voia să-l înşele niciodată. Exact aşa cum el, atunci când putuse, nu o înşelase niciodată.

Când se auziră ultimele acorduri ale viorilor, ea îşi luă adio de la ele, simţindu-le ca pe o amintire duioasă. Nu avea să regrete că o părăsiseră aşa cum multe alte visuri o făcuseră.

— Vă mulţumesc, Excelenţă.

— A fost, fără îndoială, plăcerea mea.

Când conştientiză că simţea o durere ciudată în fălci, îşi dădu seama că, la un moment dat în timpul valsului, începuse să zâmbească. Iar acum, când Ainsley o însoţea de pe ringul de dans înapoi în colţul de unde plecaseră de

lângă Walfort, îi era greu să şteargă acel surâs de pe buze. Abia când se apropie, observă că soţul ei nu mai era acolo.

— Probabil s-a dus în camera unde se joacă cărţi, zise Ainsley.

— Da, sunt sigură.

El îi ridică mâna înmănuşată, o privi în ochi şi îşi lipi buzele de degetele ei. Ea putu simţi căldura gurii lui prin materialul mănuşilor.

— Fiţi liniştită, nu voi accepta cererea lui Walfort de a-mi prelungi şederea. Voi pleca mâine-dimineaţă.

— Va fi dezamăgit.

— Dar dumneavoastră, nu. Şi, la fel ca soţul, mă preocupă doar fericirea dumneavoastră.

O lăsă acolo, iar ea nu fu dispusă să recunoască faptul că plecarea lui o dezamăgi.

Fusese o greşeală să danseze cu ea. Stând într-un colţ al terasei şi încercând să se răcorească, el ştia că greşise. Din momentul în care o văzuse la intrarea în hol, aşa de frumoasă, de demnă, îşi dăduse seama că nu ar fi trebuit să se apropie de ea.

Cu toate acestea, nu fusese în stare să îi reziste. Voia să-i vadă zâmbetul pentru că nu o văzuse zâmbind de când sosise la conac şi pentru că bănuia că ea nu mai zâmbea din noaptea în care el îi adusese vestea accidentului. Dar îşi amintise de zâmbetul ei din noaptea de dinainte de căsătorie, când dansase cu Walfort. Nicio stea din ceruri nu putea egala strălucirea din ochii ei.

În seara aceea îi luase ceva până ce zâmbi, dar, în cele din urmă, cedase farmecului muzicii şi mişcării corpurilor lor în ritmul valsului. Ar fi putut dansa cu ea toată noaptea, dar acel singur dans fusese suficient de scandalos.

Ştia că existau o mulţime de speculaţii legate de faptul că ea era femeia cu care el avusese un rendez-vous. Era singura căreia îi acorda atenţie. La drept vorbind, nicio altă femeie nu îl interesa. Iar faptul că îl interesa doar ea era un lucru nefericit. Pentru că, în ciuda insistenţelor lui Walfort de a-i lăsa soţia gravidă, Ainsley ştia că ea era prea

loială ca să vină la el de bunăvoie. Iar el nu obliga femeile care nu voiau să vină în patul lui.

*

Auzi suspinele, semn al lacrimilor, şi îşi dădu seama că nu era singur acolo. Se întoarse, spionă silueta din umbră şi recunoscu imediat trupul subţire. Nici măcar noaptea nu o putea ascunde de el. Era cu spatele. Ar fi putut să plece, să o lase singură, dar bănuia că avusese parte de destulă singurătate de-a lungul anilor. Îi văzuse zâmbetul ofilindu-se când îşi dăduse seama că soţul ei nu o mai aştepta la finalul dansului. Dar îşi ascunsese dezamăgirea destul de bine. Dacă nu i-ar fi simţit degetele tresărind pe braţul lui, dacă nu ar fi văzut cum roşeaţa din obrajii ei dispare, poate că nu ar fi ştiut cât de devastată fusese. Deşi ştia că ar fi trebuit să se întoarcă spre lumină, spre uşile pe care oamenii intrau şi ieşeau ca să se bucure de răcoarea grădinilor, el merse spre întuneric.

— Jayne?

O auzi tresărind, suspinând înainte să spună încet:

— Excelenţă.

— Prea mult formalism, Jayne…

El îi puse batista în mână.

— Mulţumesc.

Şterse urma lacrimilor cu atâta delicateţe!

— O voi trimite la spălat şi apoi îţi va fi returnată.

— Păstreaz-o! Nu ştii niciodată când vei avea nevoie de ea.

Fu surprins că ea nu îi ceru să plece, aşa fu mulţumit că avea şansa de a sta din nou lângă ea.

— A fost o greşeală să pretind că totul e la fel ca înainte. Uit… nu, nu uit, doar nu bag în seamă toate lucrurile pe care nu le mai avem. Râse amar. Nu vreau să te împovărez. Ar trebui să te întorci la bal.

— Am o reputaţie de menţinut.

Ea se întoarse şi, cumva, lumina lunii reuşi să îi lumineze chipul printre copaci. Văzu urma lacrimilor pe

care uitase să o şteargă, iar acea urmă îl străpunse cu ferocitatea unei florete bine mânuite.

— Reputaţia ta? repetă ea.

— Toată lumea ştie că dansez o singură dată şi apoi plec. Dacă m-aş întoarce, ce ar crede oamenii?

— Că poate eşti atras de cineva.

Ea îl atrăgea. Dar nu putea să îi spună asta, pentru că ar fi putut să-i ceară mai mult decât o explicaţie. În plus, se îndoia că ar fi fost mulţumită să afle că îl fascina aşa cum nicio altă femeie nu o făcuse.

Îi zâmbi discret, iar Jayne se întrebă ce însemna asta. Trebuia să plece. Nu voia să se lase atrasă de el.

— De ce nu te-ai însurat? întrebă ea.

— Fraţii mei, naiba să-i ia! Amândoi sunt îndrăgostiţi nebuneşte de soţiile lor. Observându-i, am simţit că nu vreau să mă mulţumesc cu mai puţin.

— Eşti norocos că toate cuferele tale sunt pline şi nu trebuie să te însori ca să le umpli.

— Walfort s-ar fi însurat oricum cu tine.

Ea nu era chiar aşa de sigură.

— Bănuiesc că nu vom şti niciodată. Oftă. Chiar ar trebui să mă întorc la oaspeţii mei.

— Ţi-au scăpat câteva lacrimi.

Palma lui, atât de caldă, îi acoperi faţa. Ea se întrebă când îşi dăduse jos mănuşile. Încet, degetul lui îi atinse curbura obrazului.

— O femeie ca tine nu ar trebui niciodată să fie făcută să plângă. Regret orice faptă de-a mea care a dus la acest deznodământ.

— Îţi pot face o listă, dacă vrei, dar care ar fi sensul?

— Să mă pedepseşti. Asta doreşti, nu-i aşa?

— Nu are niciun sens să-mi mai doresc ceva.

— Nimic? Dar copii?

— Nu trebuie să existe. Nici nu vreau să susţin ideea ridicolă a lui Walfort.

— Dar cu siguranţă trebuie să existe alte lucruri care să ţi le doreşti. Când ai fost sărutată ultima dată?

Nu ştiu care era motivul pentru care îi răspunse.

Poate era calmul vocii lui, atingerea degetului, umbra care oferea intimitate.

— În noaptea accidentului, înainte ca Walfort să plece.

— Iar de atunci nu te-a mai sărutat?

Simţi în tonul lui ceva ciudat – neîncredere, furie… nu îşi putea da seama.

— De ce ar începe ceva ce nu poate termina? zise ea în batjocură.

— Un sărut nu trebuie să fie începutul unui lucru. Este el însuşi ceva. E atât de simplu! Mâinile lui, degetele lui nu sunt paralizate. Buzele lui, limba lui… Vrei să-mi spui că în trei ani nu ţi-a oferit nici măcar atât?

Gura lui o acoperi pe a ei, iar fierbinţeala îi cuprinse tot corpul. Braţul lui o cuprinse atât de puternic şi de sigur, încât sânii ei se striviră de pieptul lui solid. Mâna care îi acoperea faţa continua să îi mângâie obrazul, dar mai jos, lângă colţul gurii, până când senzaţiile deveniră parte din sărut.

Ea ştia că ar fi trebuit să îl îndepărteze, să îl pălmuiască, dar trecuse aşa de mult timp de când nu simţise altceva decât amorţeala care pusese stăpânire pe ea, de când îşi dăduse seama cât de grave erau rănile lui Walfort! Îşi întemniţase propriile dorinţe aşa cum corpul lui îl întemniţase pe el. Iar acum acele dorinţe protestau şi doreau să evadeze. Dar ea nu voia să le permită.

O înspăimântau pentru că îşi dorea cu disperare să simtă din nou. Plăcere, speranţă, posibilităţi, visuri, pasiune. Nu era corect. Nu era corect faţă de soţul ei, nu era corect faţă de ea.

Dar, preţ de câteva bătăi de inimă, nu se gândi la nimic, ci doar la ispititoarea atingere a limbii lui, la bogăţia gustului de coniac. Mirosul lui îi umplu nările. Căldura lui o împresură. Lacrimile îi arseră ochii. Era atât de simplu, dar atât de complex! Îi trezise senzaţii care mai bine ar fi rămas adormite.

El se retrase. Lumina lunii arătă că pe chipul lui nu era nicio bătaie de joc. Dezvăluia în schimb ceva intens, ceva ce ea nu putu descifra.

— Să îi fie ruşine, zise el aşa de încet, încât ea abia auzi.

Ruşine să îi fie şi ei, se gândi Jayne în timp ce intra grăbită de pe terasă în sala de bal. Ruşine să îi fie! Pentru că îi plăcuse. Voia ca el să o sărute din nou.

Capitolul 6

Balul se termină în jurul orei 2. Doamnele se retrăseseră în dormitoarele lor. La fel şi majoritatea domnilor, cu excepţia câtorva care continuau să joace cărţi sau biliard. Walfort era unul dintre bărbaţii care încă nu se retrăseseră. Jayne ştia asta pentru că stătea pe patul lui, aşteptându-l să se întoarcă.

De ce nu o săruta? De ce nu o ţinea pur şi simplu în braţe? El suferea, Jayne ştia asta, dar cum rămânea cu ea şi cu nevoile ei? Atât de multe nevoi pe care el nu i le mai putea împlini... Cu toate acestea, el se gândise la ce îşi dorea ea atunci când îi sugerase să îl ia pe Ainsley în patul ei. Iar ea luase lucrurile în derâdere, enervându-se.

Nu voia să îl trădeze, dar să simtă din nou era crud şi minunat în acelaşi timp. Ainsley trezise cu un singur sărut tot ce dormea în ea. Se înspăimânta când se gândea la ce putea face el cu mai mult de un sărut.

Era aproape ora 3 dimineaţa când, în cele din urmă, uşa dormitorului lui Walfort se deschise, iar Randall îl împinse în cameră. Walfort făcu ochii mari.

— Jayne? Pentru numele lui Dumnezeu, ce...

Ea se dădu jos din pat.

— Trebuie să vorbesc urgent cu tine.

*

Fusese un nebun să o sărute. Ce îl apucase?

Ea avea un gust aşa de dulce, că se topise în el! Fusese tentat să o ridice în braţe şi să o ducă în patul acela

mic din dormitorul pe care îl primise şi să dezlănţuie toată pasiunea pe care o simţea. Să îi ofere plăcere până când ea avea să se elibereze de toate dorinţele acelea încătuşate.

În schimb, el se îndreptă spre bibliotecă, mulţumit să nu găsească pe nimeni în încăpere, ca să poată savura nişte whisky, încercând să uite atingerea, mirosul şi gustul ei. Din păcate, avea puţine şanse să facă asta acolo.

Trebuia să găsească o doamnă care să-i distragă atenţia. Doar că nu voia o altă femeie. Îşi dorea să privească în ochii ei albaştri, să îşi plimbe degetele prin părul negru şi să atingă şuviţa albă care îl hipnotiza.

Îl blestemă pe Walfort pentru că-i băgase în cap ideea de a se culca cu soţia lui. De când ajunsese la moşie, nu fusese în stare să se gândească la altceva. Avea să fie fericit să plece a doua zi.

Privi ceasul de pe poliţa de deasupra şemineului. Era puţin peste ora 3.

— Azi, mormăi el. O să plec azi.

Termină whisky-ul din pahar şi vru să deschidă încă o sticlă, dar pentru ce? Nimic nu avea să-l facă să uite plăcerea acelui sărut. Se ridică în picioare chiar când se deschise uşa.

Intră Randall.

— Excelenţă, stăpânul mi-a spus că vă găsesc aici. Vrea să discute cu dumneavoastră… în dormitorul său.

Urmând servitorul prin casa care dintr-odată părea foarte tăcută, Ainsley se întreba de ce fusese chemat la o asemenea oră nepotrivită. Poate că Jayne îi mărturisise că o sărutase. Din moment ce Walfort îi ceruse lui Ainsley să facă mai multe cu soţia lui, chiar nu era îndreptăţit să se supere. Poate că era uşurat. Probabil spera că Jayne şi Ainsley deciseseră să îi facă pe plac.

Nu. Ainsley nu putea să creadă că Jayne era de acord cu planurile soţului ei de a avea un copil.

Aşa că fu foarte uimit când intră în dormitorul lui Walfort şi o văzu pe Jayne stând pe o canapea în faţa şemineului, în cămaşă de noapte şi în halat, cu părul împletit. Walfort se afla în apropiere, într-un scaun cu

spătar înalt, studiindu-şi soţia de parcă îi era teamă că s-ar putea sparge în bucăţele. De ce naiba nu stătea lângă ea?

Închise încet uşa după el. Walfort privi spre el.

— Ainsley, uite ce e, voiam să vorbim cu tine… înainte ca vreunul din noi să-şi piardă cumpătul.

Se trezi imediat. Asta nu era de bine.

— Te rog, vino lângă noi, continuă Walfort.

Ainsley se întreba dacă locul gol de pe canapea era pentru el. Traversă camera şi rămase în picioare în faţa şemineului, sprijinindu-şi antebraţul de poliţa de deasupra. Focul era puternic, ardea, însă Jayne părea să tremure. Ţinea un picior peste celălalt, iar degetele de la picioare îi ieşeau de sub cămaşa de noapte. Părea aşa de vulnerabilă! Spre deosebire de soţul ei, ea încă nu se uitase la el, nu îl băgase în seamă. Avea privirea aţintită spre flăcări.

— Jayne a avut câteva întrebări, începu Walfort.

— Despre ce? Vocea lui era dură, aspră. Tot whisky-ul îl arsese pe gât în ultimele ore.

— Despre planul meu ca ea să aibă copilul pe care şi-l doreşte cu atâta disperare.

Plan cu care niciunul din ei nu era complet de acord, judecând după trăsăturile ei palide şi după lumina de pe chipul lui.

— Nu cred că…

— Unde? izbucni ea. Unde ar avea loc această întâlnire? Ai rămâne aici?

Îşi frământa mâinile aşa de tare, încât degetele i se albiseră. El îşi dorea să îngenuncheze în faţa ei şi să o ţină în braţe, să o liniştească. Voia să îşi înfăşoare braţele în jurul ei şi să o mângâie până ce se relaxa. De ce era Walfort aşa de distant? Ştia că, dacă ar fi trebuit să îi răspundă la întrebare, ar fi arătat că se gândise destul de mult la modul în care ar fi tratat această problemă – ceea ce fără îndoială ar fi ofensat-o dar nu o putea lăsa pradă îndoielii. Cu siguranţă, nu o putea consola în faţa soţului ei. Nu avea de gând să facă ceva în prezenţa lui Walfort.

— Am o cabană, zise el. Lângă un lac. În nord. Merg acolo când vreau să fiu singur. Este… „Un loc pe care l-am

împărţit cu puţine persoane şi aş fi fericit să îl împart şi cu tine”. E un loc care ne-ar oferi intimitate.

— Am fost acolo, Jayne, spuse Walfort încet. Ar fi un loc foarte bun pentru o minunată lună departe de aici.

— O lună?

Privi spre soţul ei, iar Ainsley putea vedea stânjeneala din privirea ei. Se părea că Walfort nu îi oferise toate detaliile.

— Da. De când ţi se termină următoarea… menstruaţie… până când începe următoarea. Ca să fim siguri.

— O lună, şopti ea din nou, revenind cu privirea spre foc.

Între ei se aşternu tăcerea, singurul zgomot din cameră fiind cel din inima ei care se frângea. Ainsley îi întâlni privirea lui Walfort. „Ar trebui să îi spui. Ar trebui să îi spui tot ce ai făcut în acea noapte. Nu ar ezita dacă ar şti totul”. Cu o zi înainte, ideea de a i se confesa i se păruse îngrozitoare, dar în acea seară ştia că ar fi făcut-o să fugă în braţele lui. Dumnezeu să-l ajute, o dorea în braţele lui!

Probabil că Walfort ştia ce gândise Ainsley deoarece clătină uşor din cap şi îşi îndreptă din nou atenţia spre soţia sa.

— Jayne, am vrut de mult să îţi ofer un copil, spuse el încet. Nu este chiar calea prin care mi-am imaginat că o să fac asta, dar mi-ar aduce o mare bucurie să îţi văd zâmbetul dansând din nou în ochii tăi… aşa cum s-a întâmplat în acea după-amiază când mi-ai spus că voi fi tată. Nu am cunoscut niciodată o astfel de fericire. Putem avea asta din nou.

Ainsley văzu cum degetele ei se leagănă, iar mâinile i se relaxează, îşi îndreptă spatele şi trase aer adânc în piept.

— Am nişte reguli.

— Reguli? repetă Ainsley.

Privirea ei o întâlni pe a lui. Nu mai văzuse niciodată o asemenea hotărâre.

— Nu mă vei săruta niciodată.

— Jayne, începu Walfort.

— Ai spus că asta va fi o afacere, fără emoţii. Ai spus că nu te voi trăda pentru că nu simt nimic pentru Ainsley. Aşa să fie. Nu mă va săruta niciodată. Nu voi simţi nicio plăcere în actul în sine. Îmi dau seama că el trebuie, bineînţeles, ca să… Se uită din nou la el. Dar trebuie să faci tot ce poţi ca întâlnirile noastre să fie cât mai scurte posibil. Dacă nu poţi urma regulile, atunci nu are niciun sens să continuăm.

Se gândi să îi răspundă furios şi să-i spună să ajungă în iad, la fel ca el, dar sub faţada pe care o afişase se vedea cât de speriată era de ceea ce se întâmplase pe terasă. Era sigur de asta. El voia ca ea să aibă parte de fericire. Voia să îi ofere ceea ce Walfort nu putea, oricât l-ar fi costat.

— Accept condiţiile tale.

Dacă toată povestea nu era aşa de serioasă, Ainsley ar fi râs când ea se arătă plină de uimire. Era limpede că ea se aşteptase ca el să refuze, probabil chiar voia să facă asta.

— Dar am şi eu o condiţie, zise el sumbru.

— Care ar fi aceea? întrebă ea.

— Trebuie să juri că vei iubi acest copil.

— Cum poţi să te îndoieşti…

— Mă dispreţuieşti, Jayne. Mama mea, Dumnezeu să o binecuvânteze, când venea vorba de Westcliffe, nu putea să separe niciodată tatăl de copil. Nu vreau ca acest copil să aibă parte de aceeaşi soartă. Jură…

— Jur. Din toată inima. Niciodată nu aş… Voi iubi acest copil, îşi mută privirea la bărbatul pe care cândva îl numea prieten, deşi în acel moment era mai aproape de a fi diavolul.

— Am cuvântul tău?

— Bineînţeles. Îl ai. Copilul nu se va îndoi niciodată de afecţiunea mea.

— Atunci se pare că ne-am înţeles.

Cu o încuviinţare scurtă din cap, ea se ridică în picioare.

— Menstruaţia mea a început azi. Ne revedem într-o

săptămână. Ieşi din cameră cu graţia unei regine.

Când uşa se închise în urma ei, Walfort zise grăbit:

— Slavă Domnului! Nu credeam că o va face. Torni nişte coniac? Desigur, poţi să nu ţii cont de toate regulile ei...

— Nu intenţionez să-i ignor regulile.

— Dar va fi puţin mai mult decât...

— Iadul pentru noi toţi, nu am nicio îndoială.

Capitolul 7

Cabana Blackmoor
Noiembrie 1860

Nu era nervos. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era!

Când Ainsley se plimbă prin cabană pentru a treia oară, doar se asigura că totul era în regulă, mai ales că oaspetele lui trebuia să sosească în orice moment.

Blackmoor era sanctuarul lui. Nu adusese niciodată femei acolo. Nu putea nega plăcerea care i-o aducea gândul de a împărţi acea casă cu Jayne. Era refugiul unui bărbat. Bun pentru vânătoare, pescuit şi drumeţii. Munţii din depărtare şi lacul din apropiere ofereau o privelişte magnifică. Îşi dorea să fie primăvară sau început de vară. Îşi dorea să se bucure împreună cu ea de frumuseţea zonei, ca ea să o vadă şi să o aprecieze la fel ca el. Îşi dorea ca Jayne să vină acolo fără să fie cuprinsă de teamă, dar ştia că ea nici nu bănuia cum avea să-şi petreacă timpul acolo.

Dintr-un anumit motiv, decisese să vină în speranţa de a avea un copil. Cu siguranţă, sărutul lui nu o convinsese că avea să găsească raiul în braţele lui. Altfel, nu i-ar fi interzis să o sărute. Păruse să îi placă. Deci de ce îi interzisese să o sărute? Îi plăcuse prea mult?

Gândul acela îl făcu să se oprească în hol. Se răzgândise în privinţa ideii de a fi cu el, dar stabilise toate acele reguli stupide. Credea că un lucru atât de complex se

putea trata aşa de simplu? Era nebună dacă gândea aşa, iar el nu o crezuse niciodată o nebună. Douăzeci şi opt de zile. Patru săptămâni. Regulile nu aveau să o protejeze de farmecele lui, oricât de mult îşi dorea ea asta. Deşi intenţiona să le respecte cât de bine putea, intenţiona să se asigure că, înainte ca ea să plece, avea să găsească satisfacţie în braţele lui măcar pentru o noapte. Ar fi fost o crimă să o aibă şi să nu îi ofere plăcere.

Auzi huruitul roţilor trăsurii pe aleea pietruită. Inima i-o luă la trap, în acelaşi tempo cu ritmul zbârnâit. Mergând pe hol spre uşa de la intrare, nu-şi putea aminti când mai aşteptase sosirea unei femei cu atâta nerăbdare. Ieşi în faţa cabanei şi privi trăsura cum coteşte, agitând frunzele îngălbenite de toamnă căzute din copacii de pe proprietatea lui. Soarele era aproape de orizont, pregătindu-se pentru noapte, dând frunzelor lucioase o nuanţă de arămiu. Era bucuros că ea avea să fie acolo când zilele deveneau mai scurte şi nopţile mai lungi. Deşi nu putea nega că o parte din el dorea ca ea să se afle acolo primăvara. Şi vara. Până şi iarna.

Dar avea să o aibă doar pentru această scurtă perioadă de toamnă. Intenţiona să se bucure cât mai mult de acest moment.

Vizitiul opri trăsura. Un lacheu se dădu jos ca să deschidă uşa. Ainsley coborî scările, în timp ce doi servitori veniră din casă pentru a ajuta la căratul cuferelor. El stătea în picioare nerăbdător, în timp ce lacheul o ajuta să coboare.

Purta o rochie neagră şi o pălărie neagră cu văl. Hainele monotone nu-i puteau ascunde eleganţa şi frumuseţea.

Lacheul ajută altă doamnă să coboare din trăsură. Era, fără îndoială, camerista ei. Nu luase în considerare că avea să-şi aducă propria cameristă. Se apropie de Jayne. Ţinea degetele strânse atât de puternic încât Ainsley era sigur că, dacă ea nu ar fi purtat mănuşi, ar fi văzut cum se albeau. Se înclină uşor.

— Bine ai venit la Blackmoor, Jayne!

— Nu pare o cabană.

El privi înapoi spre cele trei etaje ale structurii cu iederă care se cățăra pe ziduri.

— În comparaţie cu conacul Grantwood, este.

— Nu mă aşteptam să ai servitori.

— Sunt discreţi. Ştiu doar că Lady Jayne a venit aici pentru o vacanţă. Am crezut că e important să ştie că se află o doamnă aici, dar nu am considerat că este nevoie să-i informeze asupra titlului. Sunt servitori doar la această reşedinţă. Nu îi vei întâlni nicăieri altundeva. Dacă există pericolul de a se afla, bănuiesc că ar proveni de la servitorii tăi.

— Sunt de încredere.

— Atunci totul ar trebui să fie bine.

— Da, desigur, îmi pare rău. Nu am vrut să sugerez că…

— Jayne, nu e prima dată când am o întâlnire pe care vreau să o ţin secretă. Dacă distracţiile mele sunt ştiute este doar pentru că doamnele doresc acest lucru.

Ea încuviinţă rapid din cap şi spuse:

— Nu îmi doresc ca aceasta să se afle.

— Atunci nu se va afla. Vino, hai să te conduc în camera ta!

Ea îşi puse mâna peste braţul lui. În ciuda hainei lui şi a mănuşilor ei, el o simţi cum tremura uşor.

— Nu e prea târziu să te urci înapoi în trăsură şi să te întorci acasă, o informă el.

Deşi, Dumnezeu să-l ajute, spera ca ea să nu o facă.

Ea îi aruncă o privire, iar el urî vălul care îl împiedica să se bucure pe deplin de ochii ei albaştri.

— Nu, este important pentru Walfort.

— Ca să te protejăm, poate că ar trebui să îi spunem Gus, fără să amintim titlul.

— Gus?

— Numele lui de botez.

— Augustus? Nu mi-a plăcut niciodată.

— Eu îi spuneam Wally la şcoală.

— Este şi mai rău. Nu are nicio demnitate.

— Atunci, poate că ar fi mai bine ca atât timp cât suntem aici, să nu îl menţionăm deloc.

— Da, într-adevăr.

O conduse în sus pe scări şi în holul de la intrare. Privi cum buzele ei se deschiseră puţin, buze pe care el nu avea voie să le guste.

— Mă aşteptam la o singură cameră, un pat şi un şemineu, zise ea privind în jur la portrete, statui şi plante.

— Aia ar fi o cocioabă, nu o cabană.

— Face parte din moştenirea ta?

— Nu. Când aveam 18 ani, vizitam zona. Pur şi simplu… m-a chemat. I-am făcut proprietarului o ofertă pe loc. Din fericire, a fost de acord. Mereu găsesc pacea aici. Sper că şi tu o vei găsi. Am împărţit-o cu foarte puţini oameni.

— Ei bine, este încântătoare.

„Nu la fel de încântătoare ca tine”, vru el să spună, dar se îndoia că ea ar fi apreciat orice flirt şi tachinare. Chiar dacă vorbele lui ar fi fost spuse din inimă, nu ca să îi facă curte.

Majordomul apăru la intrare. Îmbrăcat impecabil, stătea drept şi mândru.

— Manning, fii amabil şi condu-o pe camerista lui Lady Jayne în camera ei, spuse Ainsley.

— Da, Excelenţă. Se întoarse spre femeia în cauză. Domnişoară?

— Lily.

— Veniţi cu mine!

Fata ezită. Ainsley bănui că nu era cu mult mai în vârstă decât Jayne.

— Este în regulă, Lily, o asigură Jayne. Te voi chema când voi avea nevoie de tine.

— Da, milady.

După ce plecară, Jayne întrebă:

— Câţi servitori ai aici?

— O duzină. Sunt toţi la dispoziţia ta.

— Intenţionez să îi deranjez cât mai puţin posibil. Aşa e mai uşor să fiu uitată.

— Nu eşti uşor de uitat. Îşi dorea să-şi fi ţinut gura închisă. Citi imediat jena de pe chipul ei. Pe aici.

O conduse în sus pe scări. Nu erau aşa de mari sau de largi precum cele din conacul Grantwood, dar erau suficient de largi ca să le permită să meargă unul lângă celălalt. Picioarele lor se atinseră, iar ea aproape că se împiedică. Ainsley începea să înţeleagă mai bine curajul ei de a veni acolo. Când atracţia iniţială fusese suficient de puternică, se culcase cu femei pe care abia le cunoştea. Dar nu avea nicio îndoială că experienţa lui Jayne se limita la Walfort, că fusese virgină în noaptea nunţii. Să i se dăruiască lui acum nu era un lucru pe care îl făcea cu uşurinţă. Era greu să-şi trădeze jurămintele, indiferent de circumstanţe.

Când ajunseră sus, el o conduse spre o cameră aflată lângă a lui.

— Nu am cameră de baie aici, îi spuse el, dar servitorii îţi pot aduce o cadă şi apă fierbinte când doreşti.

Ea încuviinţă din cap. El deschise uşa. Degetele îi alunecară de pe braţul lui când intră în cameră. Cuvertura de catifea de pe pat, baldachinul şi draperiile de la fereastră erau albastre, potrivindu-se cu nuanţa ochilor ei. Cu o săptămână în urmă, totul fusese verde. Canapeaua pe care te puteai întinde de lângă fereastră, canapeaua şi fotoliile de lângă şemineu erau toate noi. În vaze, erau flori din seră. Totul fusese aranjat având în minte confortul ei.

Aruncă o scurtă privire către pat când trecu pe lângă el. Îşi dădu jos mantia, o lăsă pe şezlong şi se îndreptă spre fereastră.

— Ce privelişte frumoasă asupra lacului!

— Mereu mi-a plăcut.

O privi cum îşi ridică voalul, dezvăluindu-şi profilul cu trăsăturile exotice, pe care el le studie cu atenţie. Lui Ainsley i se strânse stomacul, de parcă ea ar fi dat jos totul şi s-ar fi aflat în faţa lui complet goală. Scoase două ace, dădu jos pălăria şi o puse peste mantie. Privirea ei se opri din nou la pat. Îşi îndreptă spatele şi începu să îşi dea jos o mănuşă.

— Să începem, nu?

Pasiunea pe care Ainsley o simţise cum creştea se risipi. Jayne arăta de parcă era pe punctul de a fi escortată la galere. El se îndreptă spre pat. Ea deveni rigidă şi se dădu un pas înapoi, înclinându-şi bărbia sfidător. El se sprijini de unul dintre stâlpii patului.

— M-am gândit ca mai întâi să luăm o cină relaxantă. Poate că vrei să faci o baie şi să dormi puţin după călătoria lungă.

— Nu aş putea să dorm. O baie s-ar putea să fie bună. Şi cina. Deşi sper că bucătăreasa ta nu s-a deranjat prea tare, pentru că mă îndoiesc că o să pot mânca mult.

— Ţi-e teamă?

— Nu, eu…

Privirea ei se plimbă de la pat la fereastră, apoi la zona de stat, oprindu-se oriunde, numai la el, nu.

El se apropie de ea, conştient de tensiunea pe care ea o emana.

— Nu te gândi la ce va urma, Jayne. Lasă totul în seama mea. Promit că nu va fi nici pe departe aşa de oribil cum îţi imaginezi. Îşi trecu degetele peste obrazul ei, satisfăcut când, în cele din urmă, privirea ei se întâlni cu a lui, luptându-se cu nevoia de a o lua în braţe pentru că părea atât de nesigură. Vino în bibliotecă atunci când eşti gata pentru cină. Între timp, voi trimite servitorii cu apa pentru baie.

Se întoarse şi ieşi din cameră. Nu îi plăcea deloc să vadă teama din ochii ei. Asta era sarcina lui: să o facă să se relaxeze şi să se bucure de ce urma. Din fericire, era o sarcină pe care abia o aştepta.

*

Să nu se gândească la ce urma? Înnebunise complet? Doar la asta se gândise de când avusese loc întâlnirea din dormitorul lui Walfort, din zona de relaxare, la ora 3.20 dimineaţa.

În timp ce se scufunda în apa caldă din cada aşezată lângă şemineu, îşi dori ca ei să fi trecut peste asta, aşa cum

sugerase ea. În schimb, ceea ce urma să se întâmple mai târziu avea să-i urmărească.

De ce fusese de acord cu asta? Nu era prea târziu să cheme trăsura şi să pornească spre casă înainte ca răul să se producă. Dar Ainsley avusese dreptate când îi spusese că era fricoasă, iar Walfort, naiba să-l ia, ar fi fost dezamăgit.

În timpul cinei din seara trecută îi ceruse să vină în patul lui.

— Aş vrea să te mai gândeşti la hotărârea de a nu accepta nicio plăcere din ceea ce va urma, spusese el când ea era în braţele lui.

— Cum poţi să îmi ceri aşa ceva?

— Pentru că te iubesc şi vreau să fii fericită.

— Ce se întâmplă dacă nu rămân gravidă?

— Atunci vom aranja să mai fi o dată… cu el.

Dacă nu rămânea gravidă, avea să îşi caute propriul amant. Bineînţeles, mai rămânea problema sângelui Seymour. Ceea ce îl făcea pe Ainsley aproape perfect.

— Mă săruţi? întrebă ea.

— Poftim?

Ea se ridică.

— Mă săruţi? Îşi apropie buzele de ale lui. Te rog!

Îşi trecu o mână prin părul ei, ţinându-i capul nemişcat în timp ce gura lui o ciugulea pe a ei, înainte să o pătrundă mai bine. Cu toate acestea, inima ei aproape se frânse. Unde era pasiunea care odată existase între ei? Unde era focul? Era ca şi cum făceau totul mecanic.

Într-un final, când el îi aşează capul la loc pe umărul lui, ea se simţi şi mai singură, şi mai devastată. Stătură în linişte, cu o prăpastie care se lărgea între ei şi pe care ea nu o înţelegea.

— Milady, sunteţi gata să ieşiţi din baie?

Vocea lui Lily o trezi pe Jayne din reverie.

— Da.

Se ridică, ieşi şi se înfăşură într-un prosop mare.

— Am pregătit rochia violet pentru această seară, spuse Lily.

Jayne îşi adusese puţine haine, presupunând că majoritatea timpului avea să se afle în pat. Plănuise să se îmbrace tot în negru în acea seară, dar bănuia că măcar putea să joace rolul de uşuratică.

Deşi Ainsley cu siguranţă nu o trata aşa. Se purtase ca un gentleman de când ajunsese acolo. Fără viclenii. Niciun sentiment de victorie sau de cucerire. Ţinând cont de felul lui libertin de a fi şi de zvonurile legate de dibăcia lui, se aşteptase ca el să o ducă direct în pat. Desigur, nu se gândise că el avea să întârzie inevitabilul. Era şi recunoscătoare, şi surprinsă de acea amânare.

După ce Lily îi aranjă părul şi o ajută cu rochia, Jayne abia mai putea respira. Se îndoia însă că era din pricina corsetului. Era pur şi simplu nervoasă, iar asta o irita. O doamnă nu ştia mai multe despre soţul ei în noaptea nunţii decât ştia ea despre Ainsley. Avea să pretindă că erau proaspăt căsătoriţi şi…

De parcă asta s-ar fi întâmplat vreodată. Niciodată într-un milion de ani nu ar fi acceptat să se mărite cu Ainsley. Cu apetitul lui nesăţios despre care se vorbea, fidelitatea ar fi fost ceva străin pentru el. Se întrebă câte femei trecuseră prin patul lui Ainsley de când plecase de pe domeniul Walfort şi până în clipa de faţă. Doamne, Dumnezeule, spera că nu avea vreo boală! Cu siguranţă, el nu ar fi acceptat aşa ceva dacă era bolnav.

Cu o ultimă privire la reflexia ei în oglindă, trase adânc aer în piept, traversă camera, deschise uşa şi scoase un ţipăt.

Arătând monstruos de chipeş, Ainsley stătea sprijinit de perete, cu braţele încrucişate peste haina neagră şi vesta verde.

— Credeam că ne întâlnim în bibliotecă, spuse ea, luptând disperată să-şi recapete suflul.

— Aşa este. Se dezlipi de perete precum unul din marii prădători pe care ea îi observase la grădina zoologică. Dar mi-am dat seama că, din moment ce am fost o gazdă nechibzuită şi nu ţi-am făcut un tur al casei, s-ar putea să nu ştii unde e biblioteca…

— Oh, da! Chiar aşa e.

— Arăţi minunat, să ştii.

— Mulţumesc. Lily a ales rochia.

— Tot ea ţi-a colorat obrajii cu roz?

Atingându-şi obrajii, simţi căldura din ei.

— Da, nu, eu... Clătină din cap. Nu ştiu la ce m-am gândit când am venit aici.

— Că vrei să ai un copil.

— Mie şi lui Walfort ne-a luat patru ani. Nu avem nicio garanţie...

— Dacă nu încercăm, nu se va întâmpla deloc.

Nu îl înţelegea pe acest bărbat.

— De ce vrei să faci asta?

— Ca să te văd fericită. Dacă vrei o explicaţie mai lungă de atât, voi avea nevoie de mult vin.

— Poate că este suficientă această explicaţie.

Cu toate acestea, nu putea nega sentimentul că exista mai mult. Dar chiar voia să ştie de ce?

El îşi întinse braţul.

— Vino! Am o pivniţă de vinuri excelentă.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui.

— Cum poţi să fii aşa de relaxat ştiind ce va urma mai târziu?

— Cred în trăirea clipei din prezent, nu din viitor. Iar acum prezentul meu înseamnă să iau cina.

Nu era chiar sigură că el spusese adevărul când pretinsese că trăia în prezent. În mod clar, se gândise la viitorul lor pentru că cina fusese pregătită cu scopul seducţiei. Se aşezară la o masă mică, rotundă, acoperită cu o faţă de masă şi aflată într-o cameră cu balcon şi vedere la lac şi în care pătrundea lumina lunii pline. Uşile cu geamuri erau închise din cauza aerului rece al nopţii, dar sticla era curată ca lacrima, ca şi cum nu exista nimic între ei şi priveliştea de afară. Focul trosnea în şemineul în apropiere. Flăcările lumânărilor pâlpâiau în mijlocul mesei, unde orhideele îşi eliberau parfumul dulce. Singura lumină din cameră venea de la lună, stele, foc şi lumânări.

Era confortabil şi intim. Şi foarte seducător.

Servitorii aduceau un fel de mâncare şi plecau, nici măcar un lacheu nu rămânea cu ei. Credea că avea să se simtă nervoasă, chiar inconfortabil, dar el nu-i făcu niciun avans obraznic.

— Slujitorii tăi au adus servitul la masă la nivel de artă, zise ea. Înseamnă că aduci des femei aici.

El îi mai turnă vin roşu în cupă.

— Nu am adus niciodată o femeie aici.

Privirile lor se întâlniră. Ea citi adevărul din cuvintele lui în ochii lui verzi.

— De ce eu?

— Intimitatea. Izolarea. Este puţin probabil ca aceşti servitori să ajungă să servească la proprietatea familiei sau în Londra, aşa că nimeni nu va şti vreodată cine eşti.

— Nu oferi aceeaşi consideraţie… amantelor tale?

— Ba da. Îşi ridică cupa, amestecând licoarea. Dar cu ele am doar o scurtă întâlnire, care poate fi tratată în diverse maniere pentru a asigura discreţia. Şi e dovadă de proastă creştere din partea mea să vorbesc despre alte femei. Nu am obiceiul să fac asta.

— Eu am întrebat, ceea ce a fost proastă creştere din partea mea. Îmi cer scuze. Nu mă pricep la asta.

— În primul rând, nu te mai gândi la ceea ce facem aici.

— E mai uşor de zis decât de făcut.

— Mai bea nişte vin.

— Vrei să mă îmbăt?

— Nu neapărat, dar vreau să te mai relaxezi.

Ea sorbi din vin, îşi linse buzele, căutând un subiect lejer.

— Pescuieşti în lacul tău?

— Da. Ai fost vreodată la pescuit?

— Nu.

— Bănuiesc că te-ai pricepe foarte bine.

— De ce?

— Este nevoie de răbdare.

— Înseamnă că tu ai răbdare?

— De regulă, da.

Jayne auzi în vocea lui ecoul unei singure dăţi, al unei singure nopţi când nu avusese răbdare. Nu voia să se întoarcă acolo. Dacă s-ar fi întors, nu ar fi putut să dea curs planului pentru care se afla acolo.

— Am auzit că Westcliffe şi soţia lui au încă un băiat.

Ainsley zâmbi ca un unchi mândru.

— Da, Rafe. Chipeş ca şi tatăl lui. Plânge cam mult, totuşi.

— Mama ta cred că e copleşită cu atâţia nepoţi.

— Cred că o fac să se simtă bătrână.

— Poate că din cauza asta are un amant aşa de tânăr. Înainte ca el să apuce să îi răspundă, ea ridică mâna. Scuzele mele, nu vreau să emit judecăţi…

— Mama se bucură de notorietatea care o are. Mă îndoiesc că există vreo persoană din aristocraţie care să nu creadă că Leo este amantul ei.

— Scandalurile ei te deranjează?

— Mama e una dintre cele mai puternice şi mai curajoase femei pe care le ştiu. Are dreptul să trăiască aşa cum vrea. Iar apoi, şi eu, şi fraţii mei am avut parte de propriile noastre scandaluri. Cine suntem noi să o judecăm?

— O iubeşti.

— Foarte mult. Şi Leo o face fericită. Nu pot să-i găsesc un defect în asta.

Ţinând cont de reputaţia lui, bănuia că nu ar fi trebuit să fie surprinsă că el era aşa de tolerant cu comportamentul nepotrivit al altora. Într-un fel, era puţin uşurată, însemna că el cu siguranţă nu o găsea vinovată pentru decizia ei de a se afla acolo.

Dar de ce îi păsa de ce credea el despre ea? Nu erau amanţi adevăraţi. Nici măcar nu se plăceau. Se tolerau unul pe celălalt şi aveau să profite cât se putea de acea situaţie inconfortabilă şi neobişnuită.

De fiecare dată când golea cupa, el o umplea. Ştia că ar fi trebuit să protesteze, dar muşchii ei se relaxau şi o cuprindea o letargie caldă. Credea că, dacă ar fi luat suficiente înghiţituri şi s-ar fi uitat la el dintr-un anumit unghi, l-ar fi putut vedea pe Walfort prefăcându-se că era

soţul ei. Deşi aveau acelaşi sânge şi strămoşi comuni, nu prea semănau unul cu celălalt.

Ochii lui erau de un verde fermecător, iar când h fixa asupra ei, ea îşi putea imagina că o găsea frumoasă, că o dorea.

Dar el dorea toate femeile. Nu era cu nimic mai specială. Urma să o aibă, apoi să o uite uşor. El era acolo din obligaţie. O datorie neplătită. O salvare căutată.

Nu trebuia să uite niciodată acest lucru. Dacă reuşea să o lase gravidă, cum avea să împace repulsia pe care o simţea faţă de el cu recunoştinţa pe care ar simţi-o? Era cea mai proastă alegere pentru această afacere. Trebuia să îşi cheme trăsura chiar în acel moment.

Dar nu credea că ar fi putut să suporte umilinţa de a merge la altcineva pentru a cere această favoare. În timpul săptămânii anterioare, îşi permisese să viseze cum ar fi fost să ţină un copil în braţe. Să renunţe la acel vis acum, când era aşa de aproape să fie îndeplinit…

Mai goli un pahar de vin. Făcea ca totul să nu pară aşa de păcătos.

Când terminară de mâncat, el o însoţi până în dormitorul ei. Se întrebă dacă trebuia să îl invite înăuntru înainte să treacă efectul vinului.

— Mă voi alătura în câteva momente, spuse el liniştit, hotărând în locul ei. Scoate-ţi verigheta înainte să revin.

Încuviinţă din cap, alunecă în cameră şi se lipi cu spatele de uşa închisă. Acum începea adevăratul coşmar.

Din păcate, se trezi mult prea repede.

Capitolul 8

Lily o ajutase să se schimbe în cămaşa de noapte. Acum, Jayne stătea la fereastră, privind luna. Îngrozită. Ar fi trebuit să bea mai mult vin. Aşezase verigheta – pe care jurase să nu o scoată niciodată – într-o cutie de lemn sculptată în formă de inimă, care se afla pe măsuţa de

toaletă. Era căptuşită cu catifea. Se întrebă dacă Ainsley o pusese acolo special pentru acest lucru, ca ea să-şi pună verigheta, începea să îşi dea seama că era un bărbat care lăsa prea puţine lucruri la voia întâmplării.

Ciocănitul uşor în uşa dormitorului ei aproape că o făcu să zboare pe fereastră.

— Intră.

Spre propria consternare, vocea ei sunase precum chiţăitul unui şoarece.

Se întoarse cu faţa spre uşa care se deschise. Ainsley intră. Se aşteptase ca el să fie îmbrăcat într-un halat. Purta însă o cămaşă albă învolburată, cu nasturii desfăcuţi la guler şi manşete, şi o pereche de pantaloni. După ce închise uşa după el, se îndreptă spre măsuţa de toaletă şi stinse flacăra lămpii.

Paşii lui erau foarte silenţioşi, iar ea îşi dădu seama că era desculţ. Se duse la măsuţa de lângă pat şi, cu o suflare scurtă, stinse flacăra lămpii. Mai ardeau două lămpi, una pe partea cealaltă a patului, alta în zona de stat. Nu ştia de ce servitoarea ei lăsase aşa de multe lămpi arzând sau de ce nu le stinsese ea. Poate că pentru că vedea întunericul ca un semn al mersului în pat.

Paşii lui lungi de prădător îl duseră la o lampă şi apoi la cealaltă. Ea nu voia să recunoască în sinea ei ce mişcări graţioase şi puternice avea. Era limpede că nu se grăbea, simţindu-se în largul lui. În vreme ce umbrele îl urmau şi începeau să se apropie de ea, era recunoscătoare pentru întunericul care o înconjura. La ultima lampă, el se opri, o privi în ochi şi aşteptă – o bătaie de inimă, apoi două – înainte de a stinge ultima flacără.

Încercând să nu rămână fără aer, privi cum silueta lui se apropia de a ei. Când păşi în lumina lunii, îşi dori să fi tras draperiile, pentru că era imposibil să pretindă că era altcineva. O străbătu un scurt fior – nu era sigură dacă era rezultatul fricii sau al anticipării.

Îşi înfăşură mâna – aşa de caldă, aşa de mare – în jurul mâinii ei, iar ea fu uimită de asprimea palmelor lui.

— Sunt aproape la fel de nervoasă cum am fost în

noaptea nunţii, şopti ea.

— Nu ai de ce.

Bineînţeles că avea de ce. În noaptea nunţii, se îngrijorase că îl dezamăgise pe Walfort, dar, dacă Ainsley avea să fie dezamăgit, ei de ce îi păsa? Nu voia să îi ofere plăcere ori să-i câştige inima, nu-i păsa ce gândea el. Voia ca totul între ei să rămână impersonal.

Dar, când el o trase de la fereastră şi o conduse spre pat, nu mai ştia dacă era posibil să nu îi pese de toate aceste lucruri. Picioarele îi tremurau aşa de tare, încât nu credea că s-ar fi putut urca în pat dacă el nu ar fi ridicat-o, aşezând-o pe marginea patului. Când făcu o mişcare ca să se dea mai în spate, el o opri.

— Stai acolo! Întinde-te pe spate!

— Dar…

— Regulile tale. Nu o să vin în pat cu tine.

— Oh, înţeleg.

Ştia cum să procedeze ca lucrurile să rămână impersonale. Bineînţeles. Avea experienţă. Probabil ştia tot felul de lucruri la care ea nici măcar nu se gândise ori pe care nu şi le închipuise.

— Bine, continuă ea.

Cu picioarele atârnate peste marginea patului, se întinse pe spate şi închise ochii strâns. Voia doar sămânţa lui. Walfort îşi dorea ca ea să primească asta. Era o afacere. Nu aşa îi spusese soţul ei? Totul avea să fie mecanic. Avea să treacă şi peste asta.

Când simţi alunecarea tivului în sus peste gambe, apoi peste genunchi, se prinse strâns de cuvertură. Se luptă să nu strângă picioarele în timp ce cămaşa de noapte îi era ridicată peste coapse.

Auzi un zgomot, precum sunetul oaselor care pocnesc când cineva îngenunchează. Îi simţi degetele atingându-i uşor partea interioară a coapselor, desfăcând…

Respiraţia ei se transformă în icnete scurte. Avea să facă asta. Pentru Walfort. Pentru că el voia un copil. Îşi muşcă buza de jos, pregătindu-se mental pentru a-l primi pe Ainsley. Simţi o adiere uşoară peste cârlionţi şi apoi o

mângâiere…

Se ridică brusc.

— Ce faci?

Putea vedea doar umbrele, dar era suficient să-şi dea seama că el era îngenuncheat între picioarele ei.

— Te pregătesc, spuse el încet.

— Nu. Asta e…

Era ceva ce Walfort cu siguranţă nu făcuse vreodată.

— Este prea intim!

— Nu eşti pregătită pentru mine. O să te doară şi este posibil să sângerezi. Ai fost clară când ai spus că vrei cât mai puţină intimitate între noi. Asta va grăbi lucrurile. Ai încredere în mine, Jayne.

Nu era chiar sigură că putea să aibă încredere în ea însăşi. Încuviinţă din cap şi, fără a fi sigură că el îi putea vedea mişcările, se întinse înapoi pe spate şi îşi înfundă capul în saltea.

— Fă-o repede, îi ceru ea, închizând din nou strâns ochii.

El continuă de unde se oprise, atingând-o intim cu limba. Atât de intim! Răsucindu-se şi cufundându-se, provocând şi tachinând. Plăcerea se împrăştia în ea în valuri. Voia să nege ce simţea, dar nu putea. Era uimitor! Trecuse aşa de mult timp de când nu o cuprinseseră acele senzaţii. Se închisese în ea. Când o sărutase pe terasă, ea descoperise că el avea o cheie magică ce deschidea lacăte care mai bine rămâneau încuiate. Era motivul pentru care îi interzisese să o mai sărute vreodată. Era motivul pentru care stabilise regulile. Când gura lui se mulase după gura ei, când o gustase, o căutase şi o cucerise, ştiuse că el nu era un bărbat care să accepte ca o femeie să rămână imună la farmecele lui.

Acum, atingerea lui era devastatoare. Ştia că ar fi trebuit să îi spună să se oprească. Să îi poruncească să se oprească – şi avea să o facă. După încă o clipă. Ca o păcătoasă, voia doar să se bucure încă puţin de senzaţiile pe care le trezea în ea. Doar puţin.

El îşi făcu magia până când ea se pierdu complet în

senzualitate, până când preluă controlul asupra ei. Era minunat, aşa minunat, plăcerea creştea mai mult decât putea suporta.

Gura lui continuă să facă jocuri obraznice, să sugă, să lingă, să chinuiască. Oh, era abil! Ştia când să aplice presiune, când să fie blând. Nu mai simţise niciodată ceva atât de pervers şi de incredibil. Trebuia să renunţe, ştia că trebuia, dar nu putea, nu voia să facă asta.

Trecuse aşa de mult timp de când plăcerea trecuse prin corpul ei. Dar nu îşi amintea să fi fost vreodată atât de intensă, atât de fermecată. Auzi gemete şi ţipete, dându-şi seama prea târziu că veneau de la ea. Îşi puse mâna la gură ca să oprească sunetele. Se părea că totul din ea trebuia eliberat, altfel ar fi murit.

Cataclismul care veni peste ea o mişcă până în adâncuri, lăsând-o tremurând şi slăbită, incoerentă. Era vag conştientă de presiune, apoi de el care se împingea în ea cu atâta forţă…

Geamătul lui avu ecou în jurul ei, trupul lui tremura peste al ei. Simţi sămânţa lui fierbinte curgând adânc în ea. O ultimă împingere, un geamăt gros care se auzise ca şi cum fusese smuls din sufletul lui. Respirând adânc, el se cutremură deasupra ei. Rămase nemişcat.

— Mă aşteptam… ca un bărbat cu reputaţia ta să reziste ceva mai mult.

— Atunci nu-ţi cunoşti propria putere de seducţie, scrâşni el.

Se retrase din ea şi îi aranjă cămaşa de noapte la loc. Fără vreo altă vorbă, ieşi din cameră, uşa închizându-se uşor în urma lui.

Ea se târî în mijlocul patului, îmbrăţişă o pernă şi plânse.

El nu avea să ştie niciodată de unde găsise forţa să plece de lângă ea. Voise să se urce în pat, să o ia în braţe şi să o ţină aproape de el. Să o consoleze în timp ce plângea. Era convins că ea avea să plângă. Toată seara încercase să arate că nu era îngrijorată, neafectată de ceea ce urma să se întâmple.

Dar acum, că se terminase, izbucnise. Îşi trădase jurămintele, soţul, pe ea însăşi.

În vreme ce stătea la fereastră, în dormitorul lui, sorbind din whisky-ul de care ştiuse că o să aibă nevoie, Ainsley încă îi putea simţi mirosul, gustul sărat al buzelor ei. Voia să îşi plimbe degetele peste fiecare centimetru din corpul ei, să nu lase nicio bucată din ea neexplorată de limba lui, voia să sărute…

Închise ochii. Crezuse că avea să înnebunească de dorinţă înainte ca timpul cu ea să se scurgă. Cu toate acestea, nu voia să renunţe la nicio secundă din timpul pe care avea să-l petreacă alături de ea.

Bău şi ultima înghiţitură de whisky din pahar, apoi turnă mai mult. Avea să treacă ceva timp până când să poată adormi.

Şi când avea să adoarmă, ştia că urma să o viseze.

Capitolul 9

Se simţea ca naiba când se trezi. Lumina soarelui care intra prin ferestre îi ardea ochii şi îi intensifica bătaia puternică din cap. Niciodată nu băuse în exces când fusese în compania unei doamne, dar, când în cele din urmă ajunsese în pat, nu era nicio doamnă.

Se ridică în fund şi îşi dădu seama că dormise îmbrăcat. Nici măcar nu îşi amintea când se urcase în pat. Îşi frecă faţa cu mâinile. Urma să aibă o zi plină cu Jayne. O zi de politeţuri, în care aveau să ignore motivul pentru care se aflau acolo – până când venea noaptea, în mod ciudat, acum, că începea să se trezească, abia aştepta să fie în compania ei, chiar dacă în aparenţă totul avea să fie platonic.

Îşi chemă valetul, apoi începu să îşi dea hainele jos. Avea nevoie de o baie, apoi trebuia să se bărbierească. Dacă se grăbea, putea să fie jos la micul dejun înainte ca Jayne să-şi termine masa. Era ca şi cum ar fi fost căsătoriţi.

Nu chiar, se gândi el chicotind. Dacă ar fi fost căsătoriţi, ar fi salutat-o în pat, nu la masă. Privi spre peretele care le separa dormitoarele. Se întrebă dacă pe ea ar bucura-o vizita lui în acea dimineaţă. Probabil că nu. Încă avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu ce se întâmplase între ei cu o seară în urmă. Dar în seara aceea, ei bine, el spera că ea avea să fie un pic mai relaxată cu el.

Chiar şi cu ajutorul valetului său, intră în camera pentru micul dejun aproape o oră mai târziu. Spre totala lui dezamăgire, singurii care îl întâmpinară fură servitorii.

— Lady Jayne a coborât deja la micul dejun, Manning? îşi întrebă el majordomul.

— Nu, Excelenţă. Camerista ei a urcat cu o tavă acum o jumătate de oră.

— Înţeleg.

Ainsley se îndreptă spre bufet. Masa era îmbelşugată, dar apetitul lui nu părea să fi ajuns la micul dejun cu el. Cu siguranţă, de vină erau efectele întârziate ale excesului de whisky din noaptea anterioară. Nici nu era mulţumit de faptul că Jayne îl evita – lucru clar de vreme ce o trimisese jos pe camerista ei.

Făcând stânga împrejur, se îndreptă spre uşă.

— E ceva în neregulă cu meniul, Excelenţă? întrebă Manning.

— Pur şi simplu nu mi-e foame. Spune-i bucătăresei că totul este în regulă.

— Da, domnule.

Ainsley traversă foaierul, apoi urcă scările câte două trepte o dată. Îl ameninţa din nou durerea de cap, dar o suportă şi îşi păstră calmul până când ajunse la etaj. Cu paşi lungi şi siguri, ajunse la uşa ei şi o deschise fără nicio introducere.

Încă în cămaşă de noapte, cu picioarele sub ea, stătea pe un scaun lângă fereastră, privind afară. Avut timp să îi vadă chipul deznădăjduit înainte ca ea să sară în picioare de pe scaun şi ca şoldul ei să se lovească de tocul ferestrei. Îşi duse mâna la gât, respirând precipitat şi greu. Pe o masă din apropiere, era o tavă cu mâncare care părea neatinsă.

— Ce… ce vrei? întrebă ea, privirea ei repezindu-se spre pat înainte să revină la el.

Acea reacţie sigur nu prevestea lucruri bune pentru seara ce urma. Avea regrete, chiar mai multe decât anticipase el.

„La naiba, Walfort, să ajungi în iad!”

El se relaxă, înţelegând că dând buzna în camera ei aşa cum o făcuse nu-l ajuta deloc. Era furios că ea decisese să îl evite la micul dejun, cerând să i se aducă o tavă cu mâncare. Şi era furios pe reacţia ei din acea clipă. Dar adevărul era că, deşi sperase la o primire mai binevoitoare, reacţia ei era exact cea la care se aşteptase.

— Voiam să mă asigur că eşti bine, spuse el încet, aducând în vocea lui calmul pe care nu prea îl simţea. Vederea ei în cămaşă de noapte îi readuse în minte clipele în care el îi ridicase cămaşa de noapte şi îşi îngropase chipul între coapsele ei. Gustul şi parfumul ei erau un afrodiziac pe care era nerăbdător să le simtă din nou. Era destul de sigur că ea ar fi obiectat ca acest lucru să se întâmple în acel moment. Îşi îndreptă privirea spre tavă. Manning m-a informat că ai cerut să îţi fie pregătită o tavă.

— Sunt chiar bine. Pur şi simplu… am vrut puţină singurătate în această dimineaţă.

El închise uşa.

— Să-ţi accepţi păcatele?

De parcă s-ar fi apropiat de o iapă nervoasă, el se îndreptă precaut spre fereastră. Privirea ei plină de teamă îi urmări fiecare pas. Ce naiba credea ea că face el acolo? Credea că o s-o ia cu forţa, că o s-o arunce în pat şi o să facă tot ce voia cu ea?

Sprijinindu-şi relaxat umărul de perete, privi afară la dimineaţa minunată.

— În satul din apropiere se organizează un târg în fiecare an pe vremea asta. Mă gândeam să merg, să mă uit pe acolo, să mă bucur de ziua asta.

— Sună minunat.

Îşi îndreptă atenţia spre ea.

— Speram să vii cu mine.

Ea clătină repede din cap.

— Nu, eu… eu mă gândeam să…

O putea vedea cum se chinuia să inventeze ceva ce trebuia să facă, dar nu avea ce, nu acolo, nu în casa lui.

— Mă eviţi? întrebă el laconic.

Ochii ei albaştri se lărgiră pentru o fracţiune de secundă, înainte ca ea să îşi îndrepte umerii.

— Bineînţeles că nu. Asta ar fi contrar scopului pentru care sunt aici, nu-i aşa?

— Atunci vino cu mine!

— Ainsley…

— Doar nu intenţionezi să îţi petreci mare parte din zi ascunzându-te în cameră.

— Nu mă ascund.

Sprânceana lui se arcui.

— Nu mă ascund!

Cu o expresie de încăpăţânare, ea îşi încrucişă braţele la piept şi se întoarse spre fereastră. El ar fi vrut să apese cu degetul pe fruntea ei, să îndepărteze dunga adâncă de acolo.

— În perioada asta a anului, nu avem multe zile în care străluceşte soarele. Ar trebui să profităm cât mai mult. Aşteptă un moment, absorbind tăcerea ei. Jayne, va fi o lună foarte lungă. Ai stabilit nişte reguli ca să fii sigură că nu simţi nicio plăcere în pat. Dă-ţi măcar voie să te bucuri de alte lucruri cât timp eşti aici!

— E aşa de greu, Ainsley, scrâşni ea. Ştiam că va fi, dar tot nu eram pregătită să fie aşa de dificil.

— Ştiu, scumpo. Tocmai de aceea cred ar fi un răgaz bine-venit să mergi la târg. Se îndepărtă de perete. Eu merg. Dacă vrei să zaci aici toată ziua temându-te de noapte, treaba ta.

Făcu doi paşi înainte ca ea să zică:

— Mi-ar prinde bine distracţia asta, dar îmi va lua o vreme până ce voi fi gata.

Privind peste umăr, el zâmbi.

— Ia-ţi cât timp ai nevoie. Ai haine pentru călărie? Mă gândeam să luăm caii.

— Da. Da, ar fi minunat.

Ieşi cu paşi mari din cameră, mersul lui fiind mai vioi decât atunci când intrase. Se simţea ca şi cum câştigase bătălia, dar ştia că era departe de a câştiga războiul.

În vreme ce iapa, Lovely Lady, mergea la pas, Jayne simţea cum muşchii încep să i se relaxeze, să se întindă. Deşi *o* chinuia vinovăţia, reuşise într-un final să adoarmă spre dimineaţă, dar când se trezise, nu se simţise deloc odihnită. Şi îi era groază să îl vadă pe Ainsley din nou. Nu ştia la ce să se aştepte de la el. Un aer triumfător. Bucurie. Aroganţă.

Până la urmă, cedase în faţa talentelor gurii lui, nefiind în stare să se abţină din a aluneca în vârtejul de plăcere pe care el îl crease. Aproape că se înecase înainte ca el să o trimită spre cer cu o viteză aşa de mare încât se simţise dezorientată. Şi apoi fusese în ea, umplând-o înainte să îşi recapete suflul.

Totuşi, el nu arătase nimic de genul acesta. Era tăcut, atent, aproape că îşi cerea scuze. Şi avusese dreptate când îi spusese că ieşirea avea să îi facă bine. Putea respira mai bine şi mai relaxată, ştiind că nu aveau să împărtăşească nimic intim câtă vreme erau afară.

Regreta cuvintele crude, aspre pe care i le aruncase la sfârşitul întâlnirii lor din seara de dinainte. Le spusese că să se apere, pentru că, la drept vorbind, fusese minunat să simtă din nou apropierea unui bărbat, chiar dacă pentru scurt timp. Iar sentimentul acesta îi îmboldise răutatea. Fusese mai uşor să facă asta decât să admită că îşi dorea ca el să nu se fi grăbit să atingă orgasmul. O parte din ea îşi dorea să îşi ceară scuze, ştia că ar fi trebuit să o facă, dar se bucura de cele câteva ore în care pretindeau că sunt acolo pentru alt motiv decât pentru cel pentru care veniseră. Poate că în seara aceea, în timpul cinei, cu mai mult vin…

Sunetul festivităţilor îi ajunse la urechi, întrerupându-i gândurile. Satul era în faţă, dar părea că târgul se împrăştiase şi prin împrejurimi, precum fructele căzute dintr-un coş răsturnat. Privi spre Ainsley. Părea în largul lui

şi mulţumit de tot ceea ce vedea. O conduse spre o zonă unde aşteptau trăsurile, iar caii erau priponiţi. Târgul părea să atragă destul de multă lume. Ea spera să nu dea peste nimeni cunoscut. Cum şi-ar fi explicat prezenţa?

Ainsley descălecă.

— Excelenţă!

Un bărbat tânăr, care, bănui ea, avea în jur de 18 ani, se apropie de ei şi îşi scoase şapca.

— Meştere Robin, zise Ainsley. Ce mai faci, băiete?

— Bine, domnule. Vreţi să vă păzesc caii?

— Da, şi ai grijă să primească nişte ovăz.

Îi dădu băiatului o coroană şi se îndreptă spre Jayne să o ajute să coboare. Mâinile lui înmănuşate o apucară de talie, iar el o privi în ochi. Avea nişte ochi atât de verzi! Preţ de o clipă, se întrebă cum strălucesc când râde. Îi auzise râsul, bineînţeles, la râu, dar nu fusese suficient de aproape să vadă veselia pătrunzând în ochii lui. O neliniştea să fie aşa de aproape de el, ştiind că în câteva ore avea să fie şi mai aproape. Îşi forţă degetele să nu tremure când le aşeză pe umerii lui.

O ridică la fel de uşor cum ar fi ridicat o pernă. Ea se întrebă dacă, în clipa în care o ţinuse atât de aproape de el, gândurile îi zburară la noaptea trecută. Sau considera întâlnirea lor aşa cum spusese Walfort că avea să fie – nimic important?

Ainsley făcu un pas înapoi şi îi întinse braţul.

— Mergem?

Ea încuviinţă din cap, neavând încredere în propria voce. Întregul scop al acelei ieşiri era să-i fie distrasă atenţia de la gândurile nespuse. Avea nevoie să se concentreze asupra lucrurilor pe care le avea de făcut în acel moment. Se îndreptară spre drumul principal care ducea în sat.

— Excelenţă! Excelenţă!

Jayne îi dădu drumul când el se întoarse. O fetiţă venea fugind spre el, iar zâmbetul lui Ainsley creştea cu cât ea se apropia. Era o privelişte care o lăsă pe Jayne fără aer.

Când fetiţa se opri, Ainsley se aplecă.

— Ei bine, este chiar fetiţa mea preferată cu flori!

— Vedeţi ce am? întrebă ea, întinzând mândră un mănunchi de tije neregulate şi frunze care se sufocau în mâinile ei mici.

— Foarte frumoase.

Spre surprinderea lui Jayne, el le luă şi îi dădu fetei o coroană.

— Mulţumesc, Excelenţă, zise ea şi apoi o luă la goană.

Ainsley se ridică chicotind.

— Ai plătit pentru buruieni, îi spuse Jayne.

— În primăvară vor avea flori.

— Tot buruieni sunt.

— Ah, Jayne, eşti cinică.

— De ce? Deoarece cred că ai irosit o monedă?

— Nu. Pentru că vezi ceea ce este în loc de ceea ce poate fi.

Băgă plantele deşirate în buzunar şi îi oferi din nou braţul. El nu mai zâmbea, iar ea îşi dădu seama că îi lipsea zâmbetul lui. Flirtând puţin ar fi putut să-l aducă înapoi, dar flirtul era total nepotrivit în situaţia lor. Nu era amantul ei, era pur şi simplu un mijloc folosit pentru un scop. Nu voia să-şi aducă aminte cât îi luase să rămână gravidă prima dată. Existau toate şansele ca această lună să fie în zadar.

„Doamne, Dumnezeule, Jayne, când ai devenit aşa de pesimistă? Şi cinică?”

Înainte să-şi dea seama, era în mijlocul mulţimii. Putu vedea jongleri şi acrobaţi făcându-şi numărul pe margine. Ainsley o conduse spre o gheretă unde erau înşirate articole din lână. Mănuşi, şepci, şaluri.

— Excelenţă, zise femeia rotofeie din gheretă.

O privi curioasă pe Jayne. Probabil nu era o idee bună să se afle acolo.

— Doamnă Weatherly.

Se părea că Ainsley cunoştea pe toată lumea, şi toţi îl recunoşteau. Dar el era greu de uitat, iar Jayne bănuia că prin zonă stăteau puţini duci. O bătu pe Jayne peste mână.

— Spune-mi, ce şal ţi-ar plăcea?

Lui Jayne îi luă ceva timp să-şi dea seama că pe ea o întrebase.

— Nu am nevoie de un şal.

— Nu trebuie să ai nevoie. Poţi pur şi simplu să îl vrei.

— Nu, eu… Nu voia să îi fie şi mai îndatorată decât îi era deja. Nici nu voia un lucru care să-i amintească de timpul petrecut acolo. Era şocată de absurditatea acelui gând. Cu puţin noroc, avea să-i ofere ceva care urma să-i amintească asta pentru tot restul vieţii. Sunt minunate, dar nu vreau nimic.

— Pentru mama mea, atunci. Care i-ar plăcea?

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce o întreba pe ea?

— Cu siguranţă, ştii mai bine decât mine ce gusturi are mama ta.

— Aşa este. Aveţi ceva îndrăzneţ, doamnă Weatherly?

— Oh, da, Excelenţă! Am un roşu minunat. Aduse un şal într-o frumoasă nuanţă de roşu.

— Ăsta e grozav. Cât costă?

— Un sovereign.

— Hm. Mi se pare jaf, doamnă Weatherly.

Chiar era, se gândi Jayne. Era frumos lucrat, dar…

— Hai să fie doi, da? Altfel, nu o să pot dormi la noapte.

Jayne se holbă la Ainsley în timp ce doamna Weatherly chicotea şi îi dădu un registru. Ainsley scrise obiectul şi suma, apoi semnă.

— Trimiteţi-l mâine. Servitorul meu va avea grijă să fiţi plătită.

— Mulţumesc, Excelenţă. Să aveţi o zi minunată!

Acelaşi lucru se repetă la fiecare gheretă la care se opriră. Ainsley găsea câte un obiect – un colier pentru cumnata Claire, dantelă pentru cumnata Mercy, o pipă pentru Westcliffe, mănuşi din piele pentru Stephen –, întreba preţul şi îl dubla.

În timp ce se îndepărtau de ghereta de unde cumpărase o căciulă de castor pentru Leo – amantul mamei lui de ceva timp, dacă zvonurile erau credibile –, Jayne spuse:

— Ştii că, atunci când te tocmeşti pentru preţuri, ar trebui să reduci suma.

— Pentru unii dintre oamenii ăştia, ce câştigă astăzi îi va ajuta să treacă peste iarnă. Îmi permit să fiu generos.

— Walfort nu a fost niciodată. Vru să-şi muşte limba, dar simţi nevoia să adauge: Nu avea nimic înainte să primească zestrea mea. Deşi a fost substanţială, cu siguranţă nu puteam fi extravaganţi. Norocul pare să-ţi fi zâmbit în multe privinţe.

— Te aştepţi să mă simt vinovat pentru asta?

Ea se uită la el.

— Nu. Nu ştiu la ce să mă aştept. Nici nu ştiu de ce vorbesc despre asta.

— Nu s-a însurat cu tine pentru zestrea ta.

Ea îşi întoarse privirea. De unde ştia că era un subiect sensibil pentru ea?

— L-a influenţat.

— Mă îndoiesc. Mai ştiu cel puţin alte două doamne care, dacă s-ar fi căsătorit cu el, i-ar fi adus mai multe cufere. Nu le-a acordat nici măcar o privire. Bănuiesc că ochii tăi i-au oferit bogăţiile pe care le căuta.

Ea simţi că obrajii i se încălzesc şi i se înroşesc.

— Eşti mult mai amabil decât credeam eu.

— Nu este amabilitate când spui adevărul. De parcă ar fi vrut să nu mai vorbească despre el, adăugă: Mi-e foame. Să vedem cum putem rezolva asta, da?

Cumpărase o pătură, un coş de răchită şi mâncare de la diferiţi vânzători. Înainte ca Jayne să-şi dea seama, stătea lângă un copac, bucurându-se de o plăcintă cu came. Lângă ea, Ainsley – întins pe o parte şi sprijinit în cot – ronţăia un măr. Privea mai mult împrejurimile decât pe ea. Jayne îi era recunoscătoare pentru asta. Era mult mai uşor să se relaxeze şi să se gândească atunci când nu primea toată atenţia lui.

Acolo, el era ca acasă. O putea vedea în uşurinţa mişcărilor lui, în gesturile nepripite, de parcă ar fi avut toată ziua la dispoziţie ca să lenevească.

— Ai munci de supravegheat aici? întrebă ea.

Privirea lui se îndreptă spre ea, apoi rătăci din nou.

— Nu chiar. Pământul pe care se află casa nu aduce venit. Nu am arendaşi. Este doar un loc unde vin când vreau să fug de responsabilităţi.

— Vii des aici?

— O dată pe an, poate. Se ridică şi aruncă cotorul mărului spre pădurea din spatele lor.

Şi alţi oameni se întindeau pe iarbă, dar nimeni nu arăta aşa de nobil ca el. Unii arătau a îi din clasele de sus, dar majoritatea păreau a fi între înstăriţi şi săraci. Văzu un carusel în depărtare. O menajerie de animale sculptate în lemn atârna de acoperiş. Doi bărbaţi, alergând pe lângă carusel, îl împingeau. Copiii râdeau şi ţipau nebuneşte.

Nu îi plăcea speranţa care flutura în pieptul ei, speranţa că într-o zi copilul ei s-ar putea bucura de o tură pe o astfel de invenţie. Nu voise să se gândească la ce însemna realmente faptul că era cu Ainsley. O rază de speranţă într-o viaţă care devenise pustie. Poate că acesta era motivul pentru care fusese prea puţin amabilă cu el. Îi era aşa de greu să se gândească la el ca la bărbatul care îi oferea ceea ce Walfort nu putea! Cu toate acestea, nu putea nega cât de mult îşi dorea un copil. Ar fi aşezat un băiat pe leu pentru că ar fi fost neînfricat. O fată ar fi pus-o pe un iepure. Nu, nu. Pe un tigru. Sau poate tot pe leu, pentru că avea nevoie să fie neînfricată pentru a înfrunta zvonurile care sigur aveau să apară. Indiferent ce pretindea Walfort, că nimeni nu ştia cât de grave erau rănile lui, nu aveau să fie ocoliţi de bârfe şi de speculaţii. Ea avea să fie leoaica apărându-şi copilul. Bănuia că şi Ainsley avea să-l protejeze. Influenţa lui nu putea fi ignorată.

— Ai fost vreodată într-un carusel? întrebă Ainsley, intrând peste gândurile ei. Slavă Domnului! Nu îi plăcea direcţia în care i se îndreptau gândurile.

— Nu am fost de când eram copil.

Ridicându-se în picioare, făcu un semn cu mâna cuiva, strecură o monedă în mâna unei tinere fete, dându-i instrucţiuni să aibă grijă ca obiectele să fie strânse şi duse la casa lui. Apoi întinse o mână către Jayne. Niciunul din ei

nu-şi pusese mănuşile după ce mâncaseră. Nu voia să simtă scânteia pe care atingerea pielii lui ar fi putut să o aprindă. O făcea să simtă aşa de multe cu atât de puţin efort! Atingerea lui Walfort nu o răscolise niciodată aşa. Era plăcută. Atingerea lui Ainsley însă era mai mult. Devenea periculoasă.

— Hai, Jayne! Înainte să ne prindă norii din urmă.

Privind peste umăr, văzu cerul care se întuneca, simţind dintr-odată vântul rece. Era doar o tură într-un carusel. Ainsley o putea ajuta să se ridice în picioare şi apoi să îi dea drumul. Dacă era rapidă, atingerea ar fi durat cât o bătaie de inimă. Îşi strecură mâna într-a lui, îi simţi degetele strângându-se în jurul degetelor ei şi îi observă celălalt braţ cum o prinde de talie pentru a o susţine, ridicând-o atât de uşor.

Doar că el nu îi dădu drumul. În schimb, o îndemnă să înainteze în grabă, iar în curând ajunseră să fugă pe câmp.

— Ainsley, nu putem fugi!

În timp ce protesta, trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii şi sleindu-şi picioarele.

— Bineînţeles că putem. Chiar o facem!

— Nu este demn.

— Ce persoană importantă se află aici să vadă? Cui îi pasă? Hai să ne prefacem că suntem iarăşi tineri!

Diavolul era în ochii şi în zâmbetul lui, provocând-o şi spunându-i că era laşă dacă nu ţinea pasul.

Naiba să-l ia! Îi zbură pălăria. El râse. Jayne îşi dădu seama că el nu îşi mai pusese pălăria. Plănuise asta de la bun început?

Dintr-odată, nu îi mai păsa. Vântul îi bătea în faţă, iar în acele clipe, tot ce conta era să ajungă la carusel înainte să înceapă să se învârtă din nou. Putea vedea copiii care se holbau, aşteptând mişcarea care avea să le risipească grijile.

Cu sufletul la gură, nu ştia de unde găsise forţa să păşească pe platformă. Dacă ar mai fi avut aer în plămâni, poate că ar fi ţipat când Ainsley o ridică pe leu. Leul. Nu se gândise ea la asta? Apucă bara care îl ţinea suspendat

deasupra podelei.

Ainsley o ocoli ca să stea lângă ea, cu o mână peste mâinile ei, iar cealaltă odihnindu-se pe spatele animalului, de parcă era nevoie să fie pregătit în caz că ea ar fi alunecat. Apoi cei doi bărbaţi, unul de fiecare parte a caruselului, apucară bara orizontală şi începură să alerge. Caruselul se învârtea, iar peisajul din jurul lor deveni tulbure.

— Închide ochii! îi ceru Ainsley. Lasă necazurile deoparte!

Dacă ar fi fost aşa de simplu… Totuşi, îşi coborî genele, prefăcându-se că totul este bine în lume.

Acum, el o putea privi aşa cum nu putuse să o facă atunci când o aşezase pe cal, în afara grajdurilor. Genele ei lungi şi negre pluteau uşor peste obrajii roşii din cauza efortului de a alerga. Privirea lui continuă să cadă pe linia gâtului ei, netedă şi de culoarea fildeşului, gât pe care el dorea cu disperare să-şi apese buzele.

Părul ei era în pericol să i se desfacă pe spate. Era tentat să ajute la asta, să întindă mâna şi să scoată ultimele agrafe. Cât de încăpăţânate erau, rămânând prinse acolo! Exact ca ea. Hotărâtă să păstreze distanţa între ei.

O adusese acolo sperând să-i ofere bucurie. În schimb, ea fusese tot timpul îngrijorată, privind în jur de parcă se temea că o să dea de cineva cunoscut, că putea fi văzută cu el – şi cum ar fi explicat asta?

Ea nu voia râsul lui, conversaţia lui sau prezenţa lui. Îi voia doar sămânţa, chiar şi pe aceea acceptând-o cu reticenţă.

Nu se simţise niciodată atât de singur când fusese cu o femeie. Voia mai mult între ei, îşi dorea ce nu putea avea, ce nu avea niciun drept să dorească. Voia ca ea să-şi dorească să fie cu el.

Avea să petreacă această lună în purgatoriu dacă nu făcea mai mult decât să meargă în dormitorul ei în întunericul nopţii ca să-şi reverse sămânţa ca un desfrânat care nu se gândea decât la propria lui eliberare.

Dar în acea clipă mai avea ceva. Avea zâmbetul ei,

vântul care i se juca în păr. Putea să savureze această amintire timp de câteva zile şi poate să găsească o cale de a obţine alta. Nu putea să fie doar o afacere între ei. Faptul că ea putea să se poarte aşa cu el arăta cât de antipatic îi era. Desigur, ştia că exista o antipatie, dar acum se temea că nu-şi dăduse seama cât de mare era. I-ar fi fost la fel de antipatic dacă el i-ar fi spus totul despre acea noapte? Şi despre nopţile dinainte?

Putea să-l trădeze pe Walfort pentru propriul lui interes? Care ar fi fost preţul plătit de el? De ei toţi? Cu siguranţă, ea l-ar fi dispreţuit şi mai mult dacă ar fi ştiut adevărul. Nu i-ar fi fost milă de mesager.

Caruselul încetini. Voia să le strige bărbaţilor că i-ar plăti regeşte dacă ar continua să alerge. Dar era prea târziu. Ea deschise ochii, zâmbetul îi dispăru, iar tensiunea dintre ei reapăru. Alunecă de pe leu fără să mai aştepte ajutorul lui. Când caruselul scârţâi şi icni oprindu-se, stăteau unul în faţa celuilalt, despărţiţi de o creatură care arăta absurd.

— E timpul să creştem la loc, zise ea încet.

Când ea se întoarse şi păşi de pe platformă pe pământ, oricât de mult îşi dorea să nu o facă, el o urmă.

Capitolul 10

Greutatea cu care respira în timp ce stătea la fereastră în dormitorul ei nu avea legătură cu anticiparea, pentru că nu aştepta nerăbdătoare sosirea lui. Era pur şi simplu dornică să termine ca să poată dormi.

Muzica devenise mai ritmată şi lumea mai gălăgioasă când plecaseră de la târg, iar ea îşi dorise să fi rămas pentru un dans. Dar nopţile lor aveau să fie dedicate altor lucruri.

Şi apoi o ploaie uşoară începuse să cadă chiar când ajunseseră la cabană. Dansul şi veselia sigur se opriseră dintr-odată când oamenii căutaseră adăpost. Acum, luna se

ascundea în spatele norilor întunecaţi, iar ea era pe cale să adoarmă ascultând picăturile de ploaie ce băteau blând în fereastră. Timpul trecea greu.

Unde naiba era?

Jayne se îmbăiase înainte de cină, dar în seara aceea abia scoseseră câte o vorbă în timpul cinei. Când nu se uita la el, îi putea simţi privirea, studiind-o. De ce dintr-odată lucrurile erau mai ciudate?

Ce fusese mai rău trecuse – prima lor întâlnire. Acum totul trebuia să fie mai uşor. Ştia la ce să se aştepte din partea lui. Şi totuşi, în timp ce aştepta, ea se întreba dacă înţelesese ceva din tot ce se întâmpla.

Singura lumină din cameră venea de la focul leneş din şemineu. Nu mai trebuia să-l privească umblând prin cameră şi stingând flăcările. Putea veni direct la ea, să o ducă în pat…

Sau trebuia să fie acolo deja, aşteptând?

Sfârcurile o furnicară la gândul de a-l avea îngenuncheat în faţa ei, ridicând încet marginea cămăşii de noapte peste gambe, peste genunchi, peste coapse. Atât de încet, de parcă el putea vedea în întuneric mica cicatrice de la genunchiul ei, rămasă după ce căzuse din copacul în care nu avea voie să se caţăre când era copil.

Dar la vârsta de 7 ani, fusese atrasă de tot ceea ce era interzis. Acum o îngrozea.

Fiindu-i prea cald, îşi lipi obrazul de geamul rece. Aşteptarea era un chin. De ce îi luă aşa de mult timp?

*

Fusese o greşeală să petreacă ziua cu ea. Voise să stea până după căderea nopţii, să se plimbe în intimitatea pe care ţi-o oferă întunericul, să danseze cu ea – nu paşii politicoşi şi civilizaţi din salonul de dans, ci cu mişcările sociabile, vesele cu care se desfătau sătenii.

Cu o seară în urmă, îi fusese destul de greu să pretindă că era obiectiv. În seara asta, avea să coboare şi mai mult în iad, fără să experimenteze plăcerea atingerii ei,

ştiind că ea voia s-o atingă cât mai puţin posibil.

Mai bău un whisky şi trânti paharul pe masa de lângă fereastra din dormitorul lui. Nenorocita de ploaie furase lumina lunii. Nu avea să o vadă strălucind pe pielea ei, nu avea să vadă ceea ce îi era interzis. Avea doar întunericul, însă ştia că avea să vadă forma picioarelor ei lungi şi subţiri în mintea lui, avea să şi le imagineze înlănţuite în jurul taliei, îndemnându-l.

Imaginaţia putea fi un afrodiziac puternic. Păcat că el voia mai mult. Blestemă casa pentru că nu avea o uşă între dormitoare, traversă camera şi ieşi pe hol. Uşa ei era la fel de închisă ca şi coapsele ei. Nu putea să o deschidă măcar puţin, ca o invitaţie?

Lovi odată cu degetul în uşă, ca avertisment, intră şi îl izbi parfumul ei de iasomie. Se întrebă dacă mirosul urma să rămână după ce ea avea să plece. Stătea iarăşi la nenorocita de fereastră, de parcă distanţa ar fi schimbat rezultatul.

„Măcar prefă-te că mă vrei!” aproape că ţipă el.

Ar fi trebuit să vină cu propria listă de reguli. Dar apoi îl lovi realitatea. Dacă asta era singura cale de a fi a lui, trebuia să accepte. Măcar în seara aceea nu avea lămpi de stins. Focul din vatră abia lumina camera, dar binecuvântată fie luna dacă alegea acel moment să iasă din nori şi să i-o arate învăluită în lumina ei.

Avea părul desfăcut, liber. Voia cu disperare să îşi treacă degetele prin el, să îşi îngroape faţa în moliciunea lui. Dorea să îşi plimbe mâna peste şuviţa albă şi să îi ceară iertare pentru rolul avut în apariţia ei, chiar dacă lui i se părea cea mai frumoasă nuanţă pe care o văzuse. Voia să îşi aşeze palmele pe chipul ei şi să îi dea un sărut pe buzele acelea senzuale, care să o topească în braţele lui. Nu voia să o conducă în pat. Dorea să o ia în braţe până acolo. Voia să îi ridice cămaşa peste umeri, peste cap. Nu-şi dorea să oprească acea călătorie la coapsele ei. O voia dezgolită în faţa lui.

Îi dorea sânii în palmele lui, să se joace cu limba peste sfârcurile ei, să îi simtă cum se întăresc în gura lui. Voia

gustul ei pe buzele lui.

Gândurile lui rătăcitoare îi aduseseră corpul într-o asemenea stare, încât abia putu să se uite la ea. Niciun zâmbet nu-l întâmpină. Dacă acest lucru era posibil, ea părea şi mai reţinută în acea noapte.

Ştia că ar fi trebuit să se mulţumească cu gestul de a-i lua mâna şi de a păstra lucrurile la fel de impersonale cum fuseseră la prima lor întâlnire, dar, cu siguranţă, răbdarea lui merita ceva mai mult. Plimbându-şi degetele de-a lungul braţului ei, simţi cum căldura trece prin mătasea diafană, îi auzi respiraţia înteţindu-se, îi văzu ochii închizându-se. Poate că nu era chiar atât de imună la atingerea lui, aşa cum credea el.

Voia să îi spună cât era de frumoasă, cât de mult îi adora zâmbetul, cu câtă disperare îşi dorea să o audă râzând. Voia să îi mărturisească faptul că ar fi făcut orice ca să o vadă fericită. Dar, la fel ca în seara trecută, ţinu cuvintele încuiate în adâncurile lui, unde nu puteau fi batjocorite, unde nu puteau aduce suferinţă nici unuia din ei doi.

Împletindu-şi degetele, el o conduse la pat, o ridică şi o puse pe margine. Nu mai avea nevoie de indicaţii în seara asta. Pur şi simplu se întinse pe spate, oferindu-i-se.

Dar el voia mai mult. Puţin mai mult.

Jayne îl privi cum se lasă într-un genunchi. Lumina lunii pătrunsese în cameră când el revenise, iar norii se înmulţeau pe măsură ce ploaia cădea tot mai grea pe geamuri – la fel de tare cum bătea inima ei. Începu să respire sacadat. Îi simţi mâinile – degetele lungi, palmele aspre, pielea caldă – apucându-i gleznele şi alunecând pe picioarele ei, trăgând marginea cămăşii de noapte din calea lor.

Închizând ochii, se bucură de atingerea pe care ar fi trebuit să o deteste. Imoral din partea lui să îi ofere mai multă intimitate, imoral din partea ei să nu-l pedepsească pentru asta. Apoi gura lui veni în urma mâinilor, iar ea crezu că avea să se topească în aşternuturi. Nu se bărbierise înainte să vină la ea şi îi putea simţi atingerea

celui mai mic fir de păr. Voia să îşi încrucişeze picioarele în jurul lui, să-l ţină ferm. Dar avea regulile ei: fără plăcere, fără plăcere, fără plăcere.

Nu avea să simtă nimic. Totuşi, el îi oferea plăcere folosindu-şi degetele şi limba, atingând-o atât de adânc. Se gândise la asta în timp ce aştepta, spera, ştia că era mai mult decât pregătită pentru el. El trebuie să îşi fi dat seama, dar nu se oprea din ceea ce făcea. O ducea sus, tot mai sus…

Îşi apăsă pumnul peste gură, înăbuşind ţipătul care îi ieşea din gât în timp ce în corpul ei izbucni o plăcere năvalnică. Tresări, în spasme, şi simţi lacrimile de eliberare prelingându-se din colţul ochilor. Îşi dorea să fie imună, dar totul era aşa de minunat! Se întoarse din raiul senzaţiilor dându-şi seama că el încă nu o pătrunsese. Îi putea vedea umbră. Stătea în picioare. De ce nu…

Adevărul o lovi cu violenţă – motivul pentru care el terminase aşa de repede cu o noapte în urmă. Ea nu îi oferea nimic. Doar primea. El îi oferea totul, toată plăcerea, până şi lui însuşi, ca ea să nu fie nevoită să îndure apropierea mai mult decât era necesar.

Durerea trecu prin ea. O credea atât de egoistă?

Ridicându-se, se întinse după el.

— Ainsley…

Abia îl atinse înainte ca sămânţa fierbinte să curgă peste mâna ei.

— La naiba, mârâi el.

Dându-se înapoi, înjură din nou, de parcă el însuşi era un nor de furtună din care ploua.

— Îmi pare… începu ea.

— Să nu-ţi pară rău. Pur şi simplu rămâi pe loc.

El plecă înainte ca ea să apuce să îi răspundă. Îl auzi lovindu-se de ceva şi înjurând încă o dată – în alte circumstanţe, poate că ea ar fi râs.

Se întoarse înainte ca ea să aibă timp să se întrebe ce făcea. Pantalonii erau iarăşi pe el, iar cămaşa învolburată avea nasturii desfăcuţi. Cu o cârpă umedă, îi şterse mâinile.

— Mă pot ocupa eu… începu ea.

— Mă descurc. Am nevoie de câteva momente înainte să… reluăm, zise el când mâinile ei fură curate.

Apoi el se îndepărtă. Răsucindu-se în pat, ea îi privi umbra aruncând cârpa într-un colţ. Focul din vatră îi arătă că el se aruncă pe canapea şi îşi îngropă faţa în mâini.

Se întrebă dacă plângea. Cu siguranţă, ea asta îşi dorea.

Fir-ar să fie!

Nu-şi pierduse controlul de la 16 ani, când una dintre cameristele de pe etaj se jucase cu el. Dacă nu şi-ar fi închipuit cum îl atingea Jayne, cum l-ar fi cuprins cu mâna ei caldă şi moale… Dacă nu şi-ar fi imaginat gura ei pe pieptul lui, atingându-i pielea, adulmecându-i gâtul…

Se îndreptă când auzi patul scârţâind şi apoi sunetul picioarelor goale pe podea şi pe covor. Privind printre degete, o văzu cum se aşază pe fotoliul de lângă şemineu, îşi trage picioarele pe pernă şi îşi înfăşoară braţele în jurul picioarelor ridicate. Picioare pe care el le atinsese cu mâinile. Nu era înaltă, dar era toată numai picioare. Pâlpâirea flăcării dansa peste ea, iar el îşi imagină că gura lui urmează acelaşi traseu.

Cu acest gând, îşi reveni repede.

— Nu trebuie să te simţi ruşinat, zise ea încet.

— Nu sunt. Dar era. Umilit. Cuvintele lui scurte sunară mai tăios decât intenţionase el, ca două palme pe care Jayne le simţise, dacă era să judece după tresărirea capului ei. Pur şi simplu nu mă aşteptam, nu eram pregătit…

— Ca eu să te ating. Da, ştiu. Mi-am dat seama… că nu îmi ofereai plăcere doar mie. Ea îşi feri privirea, uitându-se spre foc. Asta este al naibii de îngrozitor, nu-i aşa?

Amuzat de faptul că ea vorbise urât, lucru ce nu îi stătea în fire, el îşi coborî mâinile.

— La cum merg lucrurile al naibii de îngrozitor, ăsta este unul dintre cele mai bune pe care le-am experimentat.

Ea scoase un sunet – poate un râset ori un suspin sugrumat – înainte să îşi acopere gura. Îl privi mult timp.

— De ce faci asta?

Vocea ei era aspră, şi el îşi dădu seama că o costase

destul de mult să întrebe, aşa că merita măcar o fărâmă de adevăr.

— Nimic nu e mai important pentru mine decât fericirea ta.

— De ce?

„Pentru că te ador”.

— Te admir.

— Dar asta te costă, nu-i aşa?

— Jayne…

— Ainsley, femeile te adoră. Se gudură pe lângă tine. Vor să fie în patul tău. Şi uită-te la mine – cu toate regulile mele stupide, seara trecută m-ai distrus cu foarte puţin efort.

Confesiunea ei îl lovi dureros.

— Doamne, Jayne, nu asta voiam!

— Ştiu. Clătină din cap brusc. Ştiu. Dar tot s-a întâmplat. A trecut aşa de mult timp, aşa de mult… Nu voiam să mi se aducă aminte ce îmi lipsea. Şi nu s-a întâmplat asta. În schimb, am descoperit ceva ce nu am avut niciodată. Nu aşa. Nu cu o asemenea intensitate.

Ce naiba mai putea să spună la auzul acestei confesiuni sincere?

— Este aşa cum spui tu, zise el. A trecut prea mult timp.

— Nu cred. Nu în totalitate. E limpede că ţi-ai câştigat pe drept reputaţia.

Cu toate acestea, el nu voia să satisfacă nicio altă femeie aşa cum voia să o satisfacă pe ea. Nu era un amant egoist. Ştia asta. Ţinea la amantele lui, voia să se asigure că ele se simt bine în patul lui pentru că îl satisfăcea fizic. Dar pentru Jayne renunţase la propria plăcere – dacă putea să facă asta şi totuşi să o lase gravidă.

— Ştii când am ştiut că era o idee foarte proastă? întrebă ea.

— Când a menţionat prima dată Walfort, bănuiesc.

— Nu. Atunci am crezut că este o idee proastă. Am ştiut că e o idee foarte proastă când ai pus şi tu condiţii. Faci un copil cu mine, iar eu sunt suficient de egoistă încât

să accept asta.

— Nu mă pot gândi la altcineva care să fie mama copilului meu.

— Dar te-am tratat atât de urât! Nu m-am gândit niciodată cât de nedrept e pentru tine. Cererea lui Walfort, regulile mele…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jayne, tu eşti cea care a trebuit să trăiască cu toată nedreptatea. Îmi doresc să nu fi luat niciodată frâiele în acea noapte. Îmi doresc să fi băut cu trei pahare mai puţin, deşi nu sunt deloc sigur că ăsta este numărul magic care ar fi schimbat rezultatul. Aş vrea să-l fi convins să rămânem unde ne aflam şi să dormim până dimineaţă, dar a vrut să se întoarcă la tine. Nu trece o zi în care să nu retrăiesc noaptea aia şi să nu văd toţi paşii greşiţi. Dacă aş putea să schimb cursul lucrurilor care au distrus toate visurile, aş face-o. Mi-aş vinde sufletul diavolului ca totul să fie ca înainte!

Îşi aşeză bărbia pe genunchii ridicaţi de parcă din acea poziţie putea să-l vadă mai bine – sau poate pentru a vedea în el, chiar în centrul fiinţei lui, în acea parte secretă din inima lui care bătea pentru ea.

— Nu credeam că tu suferi, şopti ea aşa de încet, încât el abia îi auzi cuvintele. Am crezut că doar ai continuat să mergi pe drumul tău vesel. Să fii cu mine e o pedeapsă?

„Orice bărbat ar fi fericit să aibă nopţi cu tine ca pedeapsă”. Dar îşi ţinu gândurile pentru el, convins că ea nu le-ar fi apreciat. Şi apoi adevărul era că o simţea ca pe o pedeapsă. Să aibă numai o parte din ea, nu totul. Dar el nu merita totul. Nu merita nici măcar o parte.

— Este, nu-i aşa? Şi tu eşti prea bun ca s-o spui. Ştii, am vrut să suferi. Am vrut să fii în agonie, dar ce câştig din asta?

El văzu lacrimi în ochii ei.

— Vreau un copil, Ainsley. Îmi doresc asta mai mult ca orice – în afară de faptul că Walfort să fie din nou întreg.

— Nu poţi avea ultimul lucru, Jayne, dar voi face tot ce pot să ţi-l ofer pe primul.

Ea îşi rodea buza de jos pe care el voia să o muşte.

— De ce ai reacţionat aşa mai devreme? Atât de brusc, aşa de repede. Pentru că te-am atins?

Cum putea să fie aşa de naivă?

— Pentru că am fost în compania ta toată ziua. Pentru că nu îmi doream altceva decât să mă atingi. Îmi imaginam asta şi apoi totul a devenit real… şi mai bine decât îmi imaginam.

— Cred că un copil nu poate fi făcut aşa. Oricât de mult mi-aş imagina, realitatea acelui corp micuţ cuibărit în braţele mele va fi cea mai mare bucurie pe care o voi simţi vreodată. Iar dacă mi-o doresc aşa de tare, atunci nu pot să fiu egoistă când încerc să o obţin.

Pe cât de bine ştia corpul femeii, pe atât de dificil erau de descifrat mintea şi gândurile complet derutante. Nu ştia despre ce vorbea Jayne.

Dând aerul afară puternic, ea îşi eliberă corpul mlădios şi se ridică. Privindu-l în ochi în timp ce lumina focului valsa cu umbrele care o înconjurau, îşi desfăcu funda de la gât şi apoi deschise încet nasturii de la cămaşa de noapte.

Plămânii îi susţineau cu greu respiraţia ştiind încotro se îndrepta ea cu acel gest. Trebuia să o oprească. Ar fi fost un adevărat chin să o aibă de bunăvoie şi apoi să o lase să plece. Dar oricum era în iad. Putea să lase focul să ardă mai bine.

Lăsă cămaşa să îi cadă de pe umeri, iar el privi fermecat cum aluneca de pe corpul ei. Dintr-odată, curajul o părăsi. Îşi adună iute mătasea la piept, acoperindu-şi sânii. Cu toate acestea, sângele lui fierbea.

Ea întinse mâna ca o invitaţie. Prin gestul ei, îşi încălca propriile reguli. Avea să găsească plăcerea în patul lui. Dar, până la urmă, erau regulile ei, iar el le respectase, chiar dacă o ajutase să renunţe la una dintre ele.

Brusc, lui i se uscă gura şi îşi aminti că ea nu era fermecată de el. Pur şi simplu, juca acelaşi joc ca şi el, făcând ca drumul pe care porniseră să fie mai uşor pentru amândoi. După timpul petrecut împreună, ea avea să se

întoarcă la Walfort, poate cu mai puţine regrete. Dar acum, în acel moment, era a lui.

Ridicându-se în picioare, se apropie de ea cu prudenţă. Nu se îndoise niciodată de curajul sau de puterea ei, dar bănuia că în acea clipă ea se scălda în ape necunoscute. Nu era obişnuită să joace rolul femeii perverse, deşi el o credea potrivită pentru aşa ceva. Îl atrăgea doar cu un zâmbet.

Când ajunse la ea, îşi petrecu degetele prin părul ei şi le lăsă să alunece printre şuviţele mătăsoase.

— Îmi pare rău că sunt aşa de fricoasă, spuse ea încet.

El îi mângâie obrazul cu degetele.

— Ăsta ar fi ultimul cuvânt pe care l-aş folosi ca să te descriu. Ridicând-o în braţe, se îndreptă spre pat. Frumoasă, minunată, curajoasă. Astea ţi se potrivesc.

Îşi îngropă faţa în scobitura umărului său, îşi petrecu un braţ după gâtul lui, iar cu celălalt ţinu strâns cămaşa. El regreta că se mutau în umbra patului, unde focul era prea slab ca să-i ofere lumina pe care el o dorea. În seara aceea, o lăsă să aibă parte de întuneric, dar până la urmă avea să o facă a lui pe lumină. Voia să îi ştie fiecare nuanţă, fiecare culoare care exista pe ea.

O aşeză pe pat cu blândeţe, de parcă ar fi fost fragilă precum sticla lucrată manual. Conştient că ea îl privea, încă ţinându-şi strâns cămaşa de noapte, el îşi trase cămaşa peste cap şi o lăsă să cadă pe podea. Se întinse lângă ea, atent să nu o sperie, să nu îi dea un motiv să se retragă. Îşi plimbă degetele în sus şi în jos pe pielea goală a braţelor ei, mai sus de cot, înainte să îşi apese gura pe umărul ei. Simţindu-i buzele, ea tremură.

— Ştii că nu pot să te văd, şopti el.

— Ştiu, dar tu ai cunoscut multe femei, eu doar un bărbat. Mă rog, acum doi. Dar noaptea trecută a fost atât de scurtă… Noaptea asta este puţin tulburătoare.

— Nu ai fi aici dacă nu ai avea încredere în mine. Îşi puse mâinile peste ale ei. Ai încredere completă în mine.

Aşteptă cât o bătaie de inimă, apoi două, frecându-şi

degetul mare de degetele ei până ce le simţi cum se desfac. Îşi strecură mâna sub a ei şi o ridică pentru a o săruta, căldura gurii lui învelindu-i pielea. Degetele ei îi atinseră falca, apoi obrazul. Erau paşi mici, dar, până la urmă, erau paşi.

El rămase nemişcat cât timp ea îi exploră trăsăturile, plimbându-şi degetele prin părul lui. El nu voia să se gândească la Walfort într-un astfel de moment, dar se întrebă ce fel de nebun i-ar fi negat chiar şi puţină plăcere doar pentru că nu mai era capabil să ajungă la punctul culminant.

Palma ei se opri pe pieptul lui, indicând finalul explorării. Era rândul lui.

El îi dădu cămaşa în jos, trecând de sânii plini, de abdomenul plat, de şoldurile înguste şi de picioarele ei lungi şi timide. Poate că de data asta avea să le pună în jurul lui. Deşi era ascunsă în umbră, îşi putea da seama destul de bine de ceea ce până atunci doar îşi imaginase că exista sub mătase, satin şi dantelă. Era perfectă.

Îşi plimbă mâinile în sus pe picioarele ei, de-a lungul coapselor.

— Eşti perfectă.

— Nu credeam că mă poţi vedea bine.

Nu cu ochii, ci cu inima. Nu fusese niciodată un mare poet, dar pentru ea voia să fie. Nu dorea complimente false între ei. În situaţia aceea imposibilă, voia cât mai multă onestitate.

Ridicându-se din pat, înainte ca picioarele să-i atingă podeaua, îşi desfăcu pantalonii. Îi dădu repede jos şi se întoarse lângă ea în pat. Răbdarea lui ajunse la limită. Era timpul să o devoreze.

Mâinile i se odihniră pe umerii lui, iar degetele îi trecură prin păr. Picioarele ei se împleteau cu ale lui, deschizând raiul ei mătăsos pentru el. Mirosul sexului crud îi şicana nările. Ea era pregătită pentru el. Înainte să alunece mâna în jos şi să o pătrundă cu degetul, ştiu că ea era mai mult decât pregătită pentru a-l primi.

Corpul lui urla să o penetreze. Să o aibă. Să o

stăpânească. Dar el nu voia să o posede rapid. Voia să exploreze fiecare centimetru din ea. Şi asta făcu. Cu mâinile şi cu gura. Ea se zvârcolea şi gemea, aprinzând focul pasiunii, izbucni ca niciodată, arzând puternic.

Era diferită de femeile pe care le cunoscuse. Avea ceva inocent, dar şi ceva sălbatic. Contradictoriu şi totuşi complementar. Îşi înfipse degetele în fesele lui, cerându-i să vină mai aproape. Trecând cu gura peste valea dintre sânii ei, apoi oferi aceeaşi atenţie celuilalt cum îi oferise primului.

Adora gustul ei. Brut şi bogat.

— Ainsley, mă înnebuneşti, rosti ea.

— Înseamnă că eşti unde vreau să fii.

Îi sărută umărul, gâtul, bărbia. Voia cu disperare să îi acopere gura cu gura lui, să îi înghită gemetele şi ţipetele. Dar era interzis. Regula ei blestemată! Dar el era suficient de încăpăţânat să nu o încalce.

Avea să stea departe de acea parte, dar nu şi de altele.

O chinui până când ea, înfierbântată, ţipă după el, cerându-i să o posede. Un suspin sugrumat. Un mic ţipăt.

Aşezându-se între coapsele ei, îi ridică şoldurile şi se îngropă în catifeaua lichidă a miezului ei. Căldura îl învălui ca o mănuşă.

Disperată, se încleştă, mişcându-se sub el. Îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui, iar el se cufundă şi mai adânc în ea. Gemetele lui se auzeau cu ecou între ei. Era strâmtă, aşa de strâmtă! Îl îmbrăca precum o mănuşă. Îl ţinea de parcă nu i-ar fi dat drumul niciodată.

Se ridică, apoi se adânci în ea, simţindu-i muşchii ondulându-se în jurul lui. Respiraţiile lor erau dure, neregulate. Gemetele ei erau muzică pentru urechile lui; zvârcolirea ei era poezie pentru sufletul lui. Egala mişcările lui cu o putere şi o înverşunare care îl surprindeau şi îi plăceau peste măsură. Nu era o femeie docilă, care voia doar să primească. Dădea totul, trup şi suflet. Poate şi puţin din inima ei. Trebuia să se mulţumească cu asta.

Ajunse pe marginea prăpastiei unde pasiunea

domnea şi plăcerea triumfa. Când ţipetele ei răsunară în jurul lui, prin el, se cufundă în tărâmul saţietăţii. Îl devorau senzaţii mai intense ca niciodată într-un foc de eliberare.

Când îşi reveni, corpul ei era moale sub al lui, ea respira rapid, pielea îi era alunecoasă de la transpiraţie. Îşi îngropă chipul în curba gâtului ei. O sărută acolo.

Nu mai simţise niciodată ceva atât de intens. Nu voia să o lase, dar nu era convins că ea era pregătită ca el să rămână.

Îi dădu drumul cât de blând putu. Trase cearşafurile şi păturile peste ea ca să o protejeze de frigul ce avea să se lase acum, când corpurile lor nu mai erau unite. Se rostogoli din pat, merse la şemineu şi mai puse buşteni pe foc, ca să fie cald în cameră pentru ea.

Voia să îi spună că în seara aceea ea fusese cea care îl devastase pe el. Însă doar îşi luă hainele şi ieşi din cameră.

Capitolul 11

Se trezi moale, cu dureri, dar simţindu-se minunat. Ca o femeie care fusese iubită bine şi cu adevărat. O mică parte din ea se simţea vinovată, dar alungă sentimentul acela. Walfort o încurajase să vină acolo, să se desfete cu plăcerea pe care Ainsley i-o putea oferi. Nu se mai putea întoarce, nu mai putea fi ca în prima noapte – rece, împietrită, calculată.

Nu voia să se gândească cât avea să o coste luna aceea, cât avea să îi coste pe toţi.

Se întinse şi trase cordonul clopoţelului. Se dădu jos din pat şi merse la fereastră. Ploaia se oprise. În dimineaţa aceea, avea să i se alăture lui Ainsley la micul dejun. Poate că aveau să se întoarcă la târg. Poate că aveau să stea până seara şi să danseze. Erau atâtea posibilităţi. Pentru prima dată în trei ani, voia să trăiască clipa.

Recunoscu bătaia uşoară în uşă ca fiind a lui Lily

înainte ca servitoarea ei să intre în cameră. Purta un şal pe care Jayne îl văzuse cu o zi înainte la o gheretă în târg. Ainsley îl cumpărase, pe lângă alte lucruri.

— De unde ai şalul? întrebă ea.

Oprindu-se, Lily atinse dantela cu degetele.

— Nu-i aşa că e minunat? Cineva din sat a adus câteva lucruri în dimineaţa asta. Domnul Manning a spus că ducele i-a transmis că eu pot alege prima. Se pare că nu este ceva neobişnuit să cumpere lucruri pentru servitorii lui. Toţi îl iubesc, să ştiţi. E în regulă dacă îl păstrez?

Cum să nu-l iubească? Începea să creadă că era cel mai generos bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Nu oferea nimic cu jumătate de măsură, părea să îi facă plăcere să dea cadouri de fiecare dată când putea.

— Sigur că îl poţi păstra dacă asta doreşte ducele. Ai grijă să îmi fie călcată rochia roşie pentru seara asta.

— Da, milady. Şi pentru azi?

— Cea albastră, cred.

Era tentată să îi scrie o scrisoare lui Walfort pentru a-l asigura că era bine, dar el îi interzisese clar asta. „Nu îmi scrie. Nu vreau să te gândeşti la mine nici măcar o secundă cât eşti plecată”.

Se aşteptase să se gândească la el în fiecare moment. În schimb, cu fiecare oră ce trecea, se gândea tot mai rar la el.

Dacă i-ar fi scris, ce i-ar fi spus? Că noaptea trecută ducele îi trezise părţi ale trupului pe care nu le ştia nici măcar adormite? Nu doar fizic, ci şi emoţional. În prima noapte, plânsese pentru că senzaţiile din corpul ei aduseseră eliberarea mult dorită şi o vinovăţie îngrozitoare. Dar noaptea trecută, el îi mângâiase sufletul şi o făcuse să vadă cât de rece devenise. Construise un zid ca să se protejeze, să nu mai fie rănită niciodată, dar speranţa îi adusese durere. Era îngrozită şi, în acelaşi timp, extrem de nerăbdătoare. Poate prea mult, fiindcă se simţi nerăbdătoare când se îmbrăca, dar şi când deschise uşa. Iar speranţa crescu atunci când îl zări stând leneş pe o banchetă pe hol.

Crezuse că, dacă îl vede, emoţia ei avea să se domolească, dar crescu în intensitate odată cu nervozitatea ei. Ce urma să le aducă ziua aceea şi cum avea să ducă spre noapte?

El se ridică în felul lui lin şi încrezător.

— Mă aşteptam să fii deja la micul dejun, zise Jayne.

Zâmbind, el se apropie de ea.

— Te-am auzit făcând zgomot, aşa că am decis să aştept.

Se aplecă, îi luă mâna, sărută locul unde obrazul ei se întâlnea cu bărbia, iar ea se trezi aşteptând fără suflare ca gura lui să alunece spre ureche şi să o ciugulească.

— Bună dimineaţa. Ai dormit bine?

Cuvintele erau spuse pe o voce joasă, seducătoare, secretoasă, de parcă o întreba mai mult decât atât, dar ea se simţi dezamăgită că el nu-i băgase în seamă urechea şi pielea sensibilă de sub ea. Cu toate astea, nu putea să nege adevărul.

— Minunat chiar. Şi tu?

El o conduse pe scări.

— Destul de bine.

Nu prea ştia cum să interpreteze răspunsul lui, nu voia să se gândească la faptul că poate greşise în vreun fel faţă de el, că el nu simţise la fel de multă plăcere ca ea, deşi gesturile lui din noaptea anterioară arătaseră cu siguranţă că se bucurase de întâlnirea lor.

— Vom merge din nou la târg azi?

— Am plănuit altceva, dacă eşti pregătită.

În timp ce se îndreptau spre fac, el se gândea că mai devreme credea că ea nu avea să se dea niciodată jos din pat. Era un gând ciudat dacă ţinea cont de tot efortul lui de a o poseda. Fusese nerăbdător să o aibă din nou în acea dimineaţă, gândindu-se să se întoarcă în patul ei în zori, dar decisese că ea nu era pregătită să petreacă fiecare oră a fiecărei zile cu el în budoar. Aşa că se mulţumise să se plimbe prin dormitorul lui până când, într-un final, auzi mişcare de partea cealaltă a peretelui.

În ciuda faptului că se simţise bine şi era satisfăcut,

nu prea dormise. Braţele lui fuseseră incredibil de goale după ce o ţinuse în braţe. Îi fusese frig, stând întins în patul lui fără atingerea pielii ei pe pielea lui. Liniştea fusese atât de deranjantă când respiraţia ei nu se auzise.

Îi dăruise mai mult decât corpul ei. Îi oferise gustul unui lucru pe care nu îl mai gustase până atunci: să fie cu o femeie care avea darul de a-i atinge sufletul. Era ciudat, deoarece ştia că ea nu voia mai mult decât partea fizică. Totuşi, se întâmpla – fire invizibile înfăşurându-i împreună, un scop care crea o legătură. Însă el se întreba dacă ei erau capabili să se salveze când avea să vină vremea.

Nu existau consecinţe. Ea îi era loială lui Walfort. Cum şi el îi era. Datoria, iubirea şi onoarea aveau grijă ca ei să meargă pe drumuri separate, dar el intenţiona să aibă amintiri pe care să le ţină minte.

În timpul micului dejun, vorbiră despre lucruri normale. Vremea. Avea să fie soare? Târgul. Şalul pe care îl alesese camerista ei. Jayne îl făcu să recunoască faptul că lua lucruri de care nu avea nevoie doar ca să se asigure că sătenii aveau câteva monede în buzunar. După aceea, rămase tăcută o vreme. La fel şi el. Nu plănuise să-i dezvăluie prea multe despre el cât timp ea era acolo. Totuşi, se părea că exact asta făcea.

Nu îşi dăduse niciodată seama ce gol adânc avea în suflet, iar fiecare moment alături de ea umplea acel gol.

— Îmi imaginez că este minunat aici primăvara, zise ea domol.

— Chiar este. Deşi eu prefer iarna.

— Îmi pot da seama de ce.

El îşi imagină că ea se uita împrejur şi vedea pustietatea, dar tot ce făcea era să îi pună în evidenţă frumuseţea. Ea era promisiunea primăverii, era sărutul verii. Oricât de mult îşi dorise să o sărute aşa cum trebuia – sau cum nu se cuvenea, în cazul lui –, cu o noapte în urmă şi în acea dimineaţă, el se abţinuse, permiţându-i să mai aibă o singură regulă neîncălcată. Avea să fie încălcată, precum toate celelalte dinaintea ei, însă ea trebuia să fie cea care o încălca. Se simţea destul de vinovat şi nu era

nevoie să facă el pasul final.

Ea arătă spre un foişor alb aflat în apropiere de marginea apei.

— Este al tău?

— Da, l-am luat odată cu casa. Cred că fiica fostului proprietar s-a căsătorit acolo.

— Nu într-o biserică?

— Scandalos, nu-i aşa?

— N-am mai auzit de aşa ceva. Mergem la pescuit?

El zâmbi la schimbarea abruptă de subiect.

— Eşti nerăbdătoare, nu-i aşa?

Privi spre el cu viclenie.

— Doar curioasă.

— Bine atunci, să-i dăm drumul. Nu pescuim. Ieşim cu barca.

Unul dintre servitori pregătise mai devreme barca şi vâslele. Lui

Ainsley îi plăcea cum îl ardeau muşchii când vâslea să se îndepărteze de ţărm, dar mai mult îi plăcea să o privească. Să vadă liniştea care se aşeza pe chipul ei care căuta căldura soarelui. Vântul ce bătea pe apă era ascuţit şi rece. Ea îşi prinse mantia mai bine în jurul ei, iar el regretă că nu o încălzeau braţele şi corpul lui. Fără îndoială, era o nesăbuinţă din partea lui să iasă pe lac când cerul se înnora şi aerul mirosea a furtună, dar voia intimitate, să fie cu ea unde nu se afla nimeni în jur ca să îi deranjeze. Nu că servitorii lui i-ar fi deranjat, dar nu-i plăcea să ştie că erau mereu prezenţi.

Chiar şi în patul ei avea senzaţia că nu erau complet singuri. Cu siguranţă, Walfort era acolo, deşi Ainsley credea că seara trecută reuşise să-l şteargă din mintea ei pentru scurt timp. Dar îl văzuse pe vărul lui revenind în gândurile ei în timpul micului dejun, aşa că era recunoscător că plănuise acea mică expediţie.

Ea nu se mai deranjase să îşi ia mănuşile, iar acum îşi plimba degetele prin apa rece.

— Înoţi? întrebă ea.

— Da.

— Eu, nu, zise ea privindu-l.

— Apa nu este adâncă.

Era o minciună. Dar nu avea sens să o alarmeze când el avea să se asigure că nu se putea îneca. Era un înotător puternic, obsedat de senzaţia de a tăia apa. Înotase în lac. Chiar se gândise să îşi facă un lac artificial – precum cele din Londra – pe domeniul conacului Grantwood.

Se opri din vâslit, trase vâslele în barcă şi îşi sprijini antebraţele de coapse. Trase adânc aer în piept, absorbind pacea împrejurimilor – copacii, munţii şi cerul maiestuos. Se lăsă tăcerea.

— Cred că ăsta e cel mai liniştit loc din toată Anglia, spuse el încet, nedorind să deranjeze liniştea din jur.

Ea se ridică.

— Mă simt de parcă ar trebui să fac ceva.

— Asta e frumuseţea locului. Când vin aici, necazurile nu par să mă urmeze.

Ea îşi puse un cot pe genunchi şi bărbia în palmă.

— Ce necazuri te supără?

— Dacă ţi-aş spune, le-aş invita aici.

— Eşti foarte misterios, Ainsley.

Era tulburată, dar zâmbea, poate ca să-l provoace. Apoi, de parcă ar fi ştiut că nu avea să afle nimic de la el, ea oftă, se uită împrejur şi îşi băgă din nou mâna în apă.

— Pot să te întreb ceva?

— Tu poţi întreba. Eu s-ar putea să nu răspund.

Ea privi spre el.

— Ai zis că mama ta nu a putut să-i privească diferit pe Westcliffe şi pe tatăl lui. Totuşi, nu pare să aibă aceeaşi problemă în ce-l priveşte pe Stephen. I-am văzut împreună şi este limpede că mama ta îl adoră.

El îşi blestemă limba slobodă. Când spusese asta, ar fi trebuit să se mulţumească să nu dea explicaţii. Cu siguranţă, nu putea dezvălui secretul familiei ştiut doar de fraţi: Stephen şi Westcliffe nu aveau acelaşi tată. Dar nici nu voia să o mintă.

— Westcliffe seamănă foarte mult cu contele – şi fizic, şi ca temperament. Stephen a fost scutit de aceste două

calităţi, aşa că mama l-a putut privi altfel.

— Mama ta nu a părut niciodată crudă. Nu pot să-mi imaginez că nu-l iubeşte pe Westcliffe.

— Nu cred că nu l-a iubit. Pur şi simplu nu a ştiut să arate asta. Se aplecă spre ea, atingându-i obrazul rece cu degetul. Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să pun la îndoială capacitatea ta de a iubi un copil pe care l-ai naşte.

Ea îşi întoarse privirea.

— Ştiu femei care s-au măritat doar ca să capete un titlu. Dar un titlu nu încălzeşte inima unei femei. Meriţi o femeie care să te iubească, Ainsley.

Râsul lui răsună în jurul lor.

— Te asigur că nu mă voi mulţumi cu mai puţin.

Ea îi zâmbi cu înţeles.

— Mărturiseşte. Există vreo femeie care ţi-a atras atenţia?

„Tu”.

— Nu vorbesc despre alte femei când sunt cu o femeie.

— Dar roşeşti. Există cineva.

Îşi frecă repede obrajii şi bărbia.

— Dacă faţa mea este roşie, e din cauza frigului. Dacă ar exista cineva, nu aş fi cu tine acum. Nu ar fi corect faţă de ea.

— Mă bucur. Atunci îi vei fi credincios soţiei tale?

— Atât timp cât şi ea îmi va fi mie.

— Dacă te vei purta în pat cum te porţi cu mine… va fi fidelă.

— Mama mi-a spus mereu că modul în care un bărbat tratează femeia când nu e în patul lui determină felul în care ea îţi răspunde în pat.

Ochii ei albaştri se măriră.

— Mama ta a vorbit cu tine despre asemenea lucruri?

— E scandaloasă dintr-un anumit motiv, Jayne. Primul ei soţ nu o trata bine. Aşa că mama ne-a ameninţat pe mine şi pe fraţii mei că, dacă află vreodată că tratăm rău o femeie, nu va fi bine pentru noi.

— Westcliffe şi-a exilat soţia la proprietatea de la ţară.

El ridică din umeri. Ea nu ştia toată povestea, iar el nu avea de gând să i-o spună.

— A fost vorba de un comportament necorespunzător, dar acum totul este bine.

— Mama ta mereu m-a speriat, să ştii.

— De ce ţi-ar fi teamă de ea?

— Este atât de curajoasă şi de gălăgioasă! Nu tolerează tăntălăii şi fetele prostuţe.

— Tu nu ai fost niciodată o fată prostuţă.

— Nu m-ai cunoscut când eram mai tânără.

— Spune-mi un lucru prostesc pe care l-ai făcut.

Ea afişă expresia unei fete încăpăţânate.

— Exact cum credeam. Nu ai făcut prostii.

— M-am urcat într-un copac. Des. O dată am căzut şi mi-am julit genunchiul. Am o cicatrice care dovedeşte asta.

El miji ochii.

— Dezavantajul de a face dragoste pe întuneric. Arată-mi-o acum! Ea privi împrejur.

— Nu, ne va vedea cineva!

— Asta este lacul meu. Nu e nimeni în jur. Hai, Jayne! Arată-mi cicatricea; altfel, la noapte las toate lămpile aprinse.

Se îmbujoră.

— Nu se fac… lucruri intime… cu lămpile aprinse.

Analizând-o, îi putu vedea adevărul vorbelor ei întipărit pe chip. Ea şi Walfort nu o făcuseră niciodată pe lumină, ci doar în întuneric? Nu-şi putea imagina asta. El stinsese lămpile şi lumânările pentru că voise să îi dea libertatea de a pretinde că el era Walfort, dacă avea nevoie de asta ca să poată avea relaţii intime cu el. Dar dacă ea niciodată…

Se gândi la noaptea trecută, când ea îşi dăduse jos cămaşa de noapte şi apoi o apucase strâns, spunând că nu era aşa de curajoasă cum credea. Lumina focului fusese prea mult pentru ea. El sperase că, în cele din urmă, avea să devină suficient de relaxată alături de el, iar lumina să nu o mai deranjeze. Dacă ea făcuse dragoste doar pe întuneric, el nu înţelegea cum îşi putea nega Walfort

plăcerea de a o privi în lumina lumânărilor, pâlpâind pe pielea ei.

Vărul lui şi acţiunile acestuia îl derutau. Walfort lua aşa de puţin de la Jayne şi îi oferea atât de puţin! Totuşi, chiar şi când se gândea la lucrurile acestea, Ainsley ştia că nu avea niciun drept să pernă întrebări, să analizeze, să se mire. Treaba lui era să o seducă, mereu şi mereu, până când avea să o lase gravidă.

Săltă vâsla, apoi strecură marginea uscată şi subţire pe fundul bărcii până ce ajunse la tivul fustei ei.

— Hai, Jayne, lasă-mă să văd cicatricea.

Ea lovi vâsla.

— Nu.

— Atunci nu o să cred că ai făcut prostii.

— Nu-mi pasă ce crezi tu.

— Atunci de ce mi-ai spus?

Se uita cu frenezie în jur, căutând un răspuns. El îi ridică fusta şi îi văzu glezna.

— Ainsley!

Ea îl lovi, el căzu pe spate, iar barca se legănă. Jayne ţipă şi se apucă de marginile bărcii de parcă ar fi avut puterea şi forţa să îi oprească mişcările.

— O să ne faci să ne răsturnăm, zise ea pe un ton aspru.

— Nu, nu o să se întâmple asta, insistă el, îndreptându-se încet şi apoi îngenunchind. Aşa. Ţine barca nemişcată.

— Ce faci?

— Vreau doar să văd cicatricea.

— Ains…

— Şşşt. El îi ridică fusta tot mai sus, până ce văzu gambele bine definite. Care genunchi?

— Nu îţi spun.

— Atunci o să fiu obligat să-i examinez pe amândoi.

— Stângul.

El rânji. Ce repede cedase! Trecu cu mâna liberă peste gamba care ducea la genunchiul cu cicatricea. Fusta urcă şi mai sus, până ce ajunse cu tivul pe coapsă.

Degetele ei se albiră. Respira sacadat şi avea ochii aţintiţi asupra lui. Alunecând cu ambele mâini de-a lungul coapsei, el dezlegă panglica ce ţinea ciorapul şi încet, provocator rulă mătasea în jos pe picior până când văzu bucăţica de carne încreţită.

— Dacă vede cineva…

— Nu va vedea nimeni, o întrerupse el.

Şi, chiar dacă vedea cineva, nu ştia nimeni cine era ea, nu aveau să se mai întâlnească niciodată, iar el mersese prea departe ca să se oprească acum.

— Te-a durut? întrebă el.

— Nu mai ţin minte.

Rămăsese fără aer, luptându-se să respire. Trebuia să i se facă milă de ea. Dar voia ca ea să-l dorească la fel de mult cum o dorea el, iar atunci când aveau să se întoarcă acasă, să se retragă imediat în dormitor. Avea să tragă draperiile dacă trebuia să-i ofere întunericul pe care îl căuta. Dar o dorea din nou, cu o înverşunare care îl neliniştea. Era ca şi cum nu se sătura de ea.

— Trebuie să fi durut, zise el. Ca să lase cicatrice, rana trebuie să fi fost adâncă. Să sângerezi.

— Atunci da, bănuiesc că a durut.

El se aplecă, uitându-se fix în ochii ei, îşi apăsă buzele pe carnea roz, plimbându-şi limba în jur. Ochii ei se întunecară, devenind neclari. Gura i se înmuie.

— Nu am plâns, zise ea. Eram prea încăpăţânată ca să plâng. Tatăl meu îmi interzisese să mă urc, aşa că m-a lovit cu o nuia pe spate.

Îl duru pieptul când auzi această mărturisire. Dacă tatăl ei ar mai fi fost în viaţă, ar fi simţit forţa pumnului lui Ainsley lovindu-l în nas.

— Hm. Atunci, minunatul spate are şi el nevoie de atenţie şi va trebui să-l sărut mai târziu.

Ea nu obiectă. Îl privi doar ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă.

— Sau bănuiesc că aş putea să fac asta acum. Mă ascund sub fusta ta, unde nu m-ar vedea nimeni. Mă strecor în sus, pe coapsa ta.

— Ne-am răsturna.

— Nu, dacă stai nemişcată.

— Nu cred că aş putea.

— Eu cred că ai putea.

Îşi apăsă buzele pe interiorul coapsei ei, exact deasupra genunchiului.

Cu un geamăt, ea îşi dădu capul pe spate.

— Cred că este o idee îngrozitoare.

— Nu sunt de acord.

Era la jumătatea drumului spre locul în care voia să ajungă când cerul se deschise. Ploaia rece biciuia barca. Ea ţipă, iar el înjură. Îi coborî fusta.

— Nu uita unde am rămas. Mai târziu, încep de acolo.

Râsul ei îi făcu mare plăcere. Se trase înapoi, apucă vâslele şi începu să vâslească de parcă vieţile lor depindeau de asta. Ultimul lucru pe care îl voia era ca ea să se îmbolnăvească ori să moară.

Zâmbind, clătinând din cap, îşi ridică ciorapul la loc şi îl prinse.

— Eşti un duce foarte obraznic.

— Încerc.

— Dacă nu începea să plouă, chiar ai fi…

Cuvintele ei se opriră dintr-odată pentru că privirea lui îi oferise răspunsul.

Chiar ar fi făcut-o.

— Malul va fi plin de noroi, zise el. Să rămâi în barcă atunci când ajungem la ţărm. Te voi ridica eu.

— Ainsley, nu este nevoie.

— Jayne, chiar trebuie să te cerţi cu mine pentru orice?

Ea zâmbi, apoi râse.

— Uiţi, Excelenţă, că te-am văzut stând pe mal, încercând să ridici ceva din apă. Mă poţi învinui că mă îndoiesc de abilitatea ta de a mă aduce în siguranţă la ţărm?

Oricât de mult îi plăcea râsul ei, de data asta venise cu o înţepătură.

— Făceam pe bufonul pentru binele lui Walfort,

mormăi el.

Umorul ei se risipi.

— De ce te-ai face de râs în mod voit?

— Ca să-l fac să râdă, să-l facă să simtă că nu sunt aşa de capabil, să-şi recapete o parte din mândrie.

Ea îl studie ca şi când nu l-ar fi înţeles. Nu că el i-ar fi găsit vreo vină. Când venea vorba de ea, nici el nu era prea sigur că se putea înţelege.

Dându-şi capul pe spate, ea întâmpină ploaia care îi cădea pe faţă.

— O să ne îmbolnăvim amândoi.

Doamne, el spera că nu avea să se întâmple asta! Nu după doar două nopţi. Mai voia multe nopţi cu ea. Se întrebă dacă ea chiar se gândise serios să îşi facă un amant. Apoi alungă gândul acela. Acele câteva nopţi pe care le aveau împreună aveau un scop. Faptul că ea fusese de acord cu ideea aceea nu însemna neapărat că se hotărâse să îl accepte pe el. Jayne încerca să facă situaţia mai puţin stânjenitoare. Era de datoria lui să nu uite acest lucru niciodată.

Când ajunse barca la mal, el sări, o trase mai aproape de ţărm şi o luă pe Jayne din barcă. Îi făcea plăcere să o aibă în braţele lui, chiar dacă acum semăna cu o pisică udă. Ţinând-o aproape, se îndreptă spre foişor, unde acoperişul îi proteja de ploaie. Cu părere de rău, îi coborî picioarele pe podea. O trase aproape şi o înveli în haina lui, străduindu-se să îi ofere ceva căldură ca să nu mai tremure. Păru un gest aşa de natural când ea se cuibări lângă el, punându-şi capul pe umărul lui!

— Nu pot să cred că ne-a prins ploaia pe neaşteptate, zise ea.

— Aşa se întâmplă aici. Acum, că a început, ar putea dura toată ziua. Ori s-ar putea opri în câteva momente. Din păcate, cred că soluţia cea mai bună este să o luăm la fugă spre casă.

— Bine.

Totuşi, niciunul din ei nu se mişcă. El se gândea că, dacă ar fi putut aprinde un foc, ar fi fost mulţumit să

rămână alături de ea toată ziua. Doar ca să o ţină în braţe ascultând cum cădea ploaia.

— Când ajungem acasă, o să cer să ţi se pregătească o baie caldă, spuse el.

— Sună minunat.

O sărută pe gât, prinzând picăturile rătăcite de ploaie cu limba.

— Poate vin şi eu.

Dacă nu ar fi ţinut-o, ar fi scăpat-o din braţe. Ea înlemnise. Avea să se simtă inconfortabil, să se mulţumească doar cu intimitatea din umbrele de la miezul nopţii? Se aştepta ca în timpul zilei să îşi vadă fiecare de treabă ca şi cum erau doi străini? Noaptea precedentă nu îi arătase ce putea fi între ei?

— Nu sunt sigură că te-ai purta frumos, spuse ea într-un final, cu un tremur în voce pe care el nu-l putea înţelege.

— Nu sunt aici ca să mă port frumos. Prezenţa ta îmi arată că tu nu te aştepţi ca eu să mă port frumos. Şi apoi ziua s-a transformat într-una care cel mai bine este petrecută în pat.

Ea îşi întoarse puţin capul, oferindu-i privelişte profilului ei şi a frunţii încreţite.

— Insinuezi să… în timpul zilei?

El se simţi ca şi cum ar fi fost lovit de un măgar nervos. Cu siguranţă, ea nu voise să spună ce credea el.

— Am fost hotărât să nu-l menţionez pe Walfort cât suntem aici, dar vrei să-mi spui că el niciodată… că nu aţi petrecut niciodată o după-amiază leneşă… între aşternuturi?

Obrajii ei erau în flăcări, şi el ştiu că nu se înroşiseră din pricina frigului.

— Se cuvine doar la ora de culcare.

Se cuvine? Voia să îi spună că, atunci când un bărbat doreşte o femeie, nu exista un timp cuvenit. Dar, dacă i-ar spune adevărul, s-ar putea să înceapă să se îndoiască de afecţiunea lui Walfort şi de pasiunea lui pentru ea. Ultimul lucru pe care îl dorea era să-i submineze relaţia cu soţul şi să se gândească la Walfort.

— Ei bine, tot ce pot să spun e că vărul meu a dat dovadă de un control deosebit în trecut. Eu mă îndoiesc că voi reuşi aşa ceva.

Ea îşi întoarse capul şi îi întâlni privirea.

— Mă doreşti chiar şi acum, când tremur şi sunt udă leoarcă?

— Te doresc în orice moment al fiecărei ore. Dându-şi seama prea târziu că spusese mai mult decât trebuia, o apucă de mână. Hai, să mergem în casă şi să te încălzeşti!

Avea să vadă apoi cât de dornică era ca el să i se alăture în baie. Poate că Walfort o vizita în pat doar în miezul nopţii, dar Ainsley intenţiona să petreacă majoritatea lunii acolo.

Trebui să meargă încet ca să ţină pasul cu ea. Îşi scoase haina şi i-o ţinu deasupra capului, încercând să o protejeze de furtuna violentă. Ploaia îi biciuia. În curând, drumurile aveau să fie impracticabile. Fu tentat să o ducă în braţe până acasă.

Când intrară pe uşa din spate, erau amândoi uzi până la piele.

— Excelenţă, exclamă bucătăreasa, faceţi urme de noroi!

— Aşa e. Încălzeşte apă. Servitorii să pregătească baia pentru Lady Jayne. Atârnă mantia ei şi haina lui de un cuier aflat lângă uşă. Asta nu înseamnă că nu o să lăsăm dâre de apă prin casă.

În timp ce el o conducea în hol, ea spuse:

— Ar trebui să ceri să ţi se pregătească şi ţie o baie.

— Ah, Jayne, credeam că ne-am înţeles că facem baie împreună.

— Prea scandalos.

— Cine va şti?

— Servitorii tăi.

— Ţi-am spus. Sunt toţi foarte discreţi.

— Ainsley, vrei să mă corupi! Îndepărtându-se de el, râse uşor şi se îndreptă spre intrare. Şi nu mă voi lăsa coruptă.

— Ainsley, ce drăcie mai pui la cale acum? întrebă o

voce familiară, dar nedorită.

Întorcându-şi privirea de la Jayne spre femeia care apăruse în uşa salonului, un singur gând îi trecu prin cap.

La naiba! Venise dezastrul.

Capitolul 12

După ce o însoţi pe Jayne sus ca să se usuce şi să se încălzească – asigurând-o că avea să rezolve situaţia –, Ainsley se alătură mamei sale şi lui Leo în salon. Nu-l ajuta deloc faptul că era ud şi îi era frig. Îşi turnă un coniac şi îl dădu peste cap, bucurându-se de căldura care i se împrăştia în corp.

— Ar trebui să te schimbi în haine uscate şi apoi să vorbim, îi spuse mama lui.

Apropiindu-se de şemineu, savură căldura ce venea de la buştenii care ardeau.

— Vorbim acum. Ce cauţi aici?

— Cred că întrebarea mai presantă este ce caută Lady Walfort aici.

— A fost invitată. Tu nu eşti.

Stând în faţa lui, ducesa îşi arcui sprâncenele negre de deasupra extraordinarilor ei ochi cărora niciodată nu le scăpa nimic.

— Iar cât timp se află aici, este cunoscută sub numele de Lady Jayne, sublinie el rapid.

— De ce se află aici, Ainsley? întrebă ea cu atâta îngrijorare, cu atâta nelinişte, încât nu putu rămâne supărat pe ea.

— A vrut o vacanţă. Poţi să îţi imaginezi că există destulă tensiune în situaţia ei actuală.

— Walfort ştie că este cu tine?

— A fost ideea lui.

Nu-şi văzuse niciodată mama aşa de consternată.

— Înţeleg.

Spera că ea nu înţelegea cu adevărat. Nu ar fi fost

niciodată de acord şi, cu siguranţă, nu trebuia să ştie că copilul lui Walfort ar fi fost nepotul ei. Nici măcar nu se gândise că mamei lui i se va interzice să-şi cunoască propriul nepot. La naiba!

— Şi motivul pentru care tu eşti aici? o împunse el, privind la ea şi apoi la Leo, care stătea puţin mai în spate, mereu atent, gata să sară să o protejeze dacă era nevoie.

Părea mereu relaxat, de parcă nimic nu-l deranja. Era uşor de subestimat. Dar Ainsley ştia că Leo nu ar fi lăsat pe nimeni să o rănească pe ducesă.

— Călătoream în nord să îl vedem pe Lynnford, când ne-a prins furtuna. Drumurile sunt îngrozitoare, aşa că ne-am gândit să căutăm adăpost aici.

Mama lui îl studie cu o intensitate care, atunci când era tânăr, îl făcea să se agite şi să spună orice încerca să-i ascundă. Dar acum nu mai era un băieţaş şi avea să o protejeze pe Jayne de toate limbile veninoase – chiar şi de a mamei lui.

Ploaia de care se bucurase mai devreme era acum un blestem. Când auzi tunetele, îşi dădu seama că nu îşi putea trimite mama în ploaie. Casa avea şase dormitoare. Din păcate, nu avea destule aripi şi toate se aflau de-a lungul aceluiaşi hol.

— Manning va pregăti două dormitoare pentru voi. O să vă cer să plecaţi cât de repede se poate.

— Nu ne-am fi oprit, dar am făcut-o din cauza vremii. Lady Lynnford se stinge. Nu ştiu cum se va descurca Lynnford fără ea.

Ainsley văzu o sclipire pe chipul lui Leo – ceva ce nu putea interpreta. Se întrebă dacă artistul se îndoia de afecţiunea ducesei odată ce tatăl lui Stephen avea să devină văduv. Lynnford fusese amantul mamei lui în tinereţe – lucru aflat recent de el şi de fraţii lui. Nu îşi putea închipui cum s-ar fi simţit dacă ar fi aflat că tatăl lui nu ar fi fost cine crezuse el. În timp ce se gândi la toate aceste lucruri, îşi dădu seama că risca să pună pe umerii copilului său o povară similară. Ceea ce simţea pentru Jayne era suficient ca să-şi justifice acţiunile? Era vinovăţia pentru

ceea ce îi făcuse lui Walfort un motiv întemeiat ca să-i nege copilului său adevărul despre tatăl său?

La naiba cu îndoielile care dintr-odată îl copleşeau. Pornise pe acest drum şi nu avea să îi întoarcă spatele lui Jayne acum – mai ales că ştia cât de mult îşi dorea un copil.

— Cu ceva noroc, poate că vremea se va îmbunătăţi până spre după-amiază şi nu va trebui să rămâneţi peste noapte, zise el.

— Oh, sunt sigură că vom rămâne la noapte.

— Atunci, dacă sunteţi amabili să mă scuzaţi, vreau să mă schimb în haine uscate.

Mama lui nu mai spuse nimic până ce ieşi din cameră. Slavă Domnului!

Ducesa de Ainsley era acolo. Mama lui Ainsley. Jayne murise de ruşine când femeia ieşise din salon. Nicio persoană influentă sau cu titlu nu ar fi trebuit să ştie că ea petrecea această lună cu Ainsley. Ce avea să creadă ducesa? Ce concluzii urma să tragă?

Jayne era tentată să rămână în baie până când s-ar fi stafidit şi nu ar mai fi rămas nimic din ea. Cum Dumnezeu avea să-i facă faţă femeii? Bănuia ce avea să creadă ducesa – că ea era ultima amantă a lui Ainsley. Doar că nu era.

Închise ochii. Era, dar nu pentru că îl dorea. Voia un copil. Ce făcea acolo? Ce nedrept era faţă de el, de ea şi chiar faţă de copil. Şi mai ales faţă de Walfort. Doar că el voia asta, deci ea era acolo pentru că el o trimisese.

La naiba, la naiba, la naiba!

Deschizând ochii, văzu mica cicatrice de pe genunchiul ei întins, încă nu o scufundase în apă să o spele, încă avea acolo sărutul lui Ainsley. Îşi imagină că putea simţi buzele lui moi, căldura gurii lui. Se încălzi gândindu-se cât de departe ar fi putut duce el lucrurile dacă nu venea furtuna. Paravanul din jurul căzii păstrase căldura venită dinspre şemineu, astfel încât nu se răspândise în cameră. Nu putea vedea patul de acolo, dar ştia că totul era curat şi pregătit. Iar Ainsley voia să şifoneze aşternuturile în acea după-amiază – cu ea.

Îşi puse palmele pe obraji. Trebuia să stingă focul. Se încălzise aşa de tare încât era sigură că apa ar fi putut să înceapă să fiarbă în orice moment.

O bătaie în uşa dormitorului îi făcu inima să o ia la trap. Ştiindu-l pe Ainsley, probabil îşi expediase mama, iar acum încerca să ducă la bun sfârşit promisiunea de a petrece în pat ce mai rămăsese din acea după-amiază. Oare era nerăbdătoare? Da, era. Aveau să tragă draperiile, bineînţeles, invitând umbrele.

— Este Excelenţa Sa, milady, spuse Lily, surprinzând-o pe Jayne din gândurile ei nebuneşti.

— Vezi ce vrea.

Auzi uşa deschizându-se, urmă apoi un schimb de cuvinte în şoaptă. Uşa se închise şi ea dădu drumul aerului pe care îl ţinuse în plămâni. Aşteptă să audă zgomotul pantofilor lui Lily, venind să-i aducă mesajul ducelui, dar nu auzi decât tăcerea.

Apoi el apăru de după paravan, iar ea se scufundă mai adânc în apă, punându-şi mâinile la piept.

— Ce faci aici?

— Mă chinuiesc singur, evident. Ţi-am văzut părul desfăcut şi umerii goi doar în umbră. Pentru Dumnezeu, dar eşti magnifică!

Nu avea nevoie de cuvintele lui ca să-i afle gândurile. Se citeau în privirea lui mocnită.

— Mama ta? mormăi ea, cu gâtul uscat, de parcă ar fi inhalat cenuşă.

— Sunt sigur că se crede magnifică. Eu nu m-am gândit la asta niciodată.

— Ainsley! şopti ea aspru. Au plecat?

— Din păcate, nu. Cicatricea aia mică şi drăguţă are nevoie de atenţia mea, nu-i aşa?

„Da”.

— Nu. Te rog, nu te abate de la subiect. Ce planuri are?

— Să rămână peste noapte şi să se roage pentru cer senin mâine.

— Cum i-ai explicat prezenţa mea?

— I-am zis că eşti aici în vacanţă.

— Şi te-a crezut?

— De ce nu m-ar fi crezut?

Se îndreptă spre ea, se aplecă şi îi atinse genunchiul cu degetele, trimiţându-i gâdilături delicioase spre degetele de la picioare şi spre umeri. Se înfioră toată.

— Să termin ce am început mai devreme? întrebă el.

Ea se holbă la el cu oroare.

— Nu! Nici nu ar trebui să fii aici. Unde este Lily?

— Pe hol. Totul va fi bine, Jayne. Mama nu e genul care bârfeşte.

— Nu cred că pot să dau ochii cu ea.

— Dacă nu o vei face, va crede că prezenţa ei te ruşinează. Iar dacă va crede asta, atunci o să te însoţesc acasă mâine. Nu vreau să asociezi ruşinea cu ceea ce facem noi aici.

El se întoarse înainte ca ea să poată răspundă. Auzi uşa cum se închise în linişte şi îşi dădu seama cu tristeţe că îl rănise. Se gândi la vremea când dorise să îi provoace suferinţă, când s-ar fi bucurat de agonia lui. Dar acum nu mai era aşa. Suferise la fel ca şi ei. Acum ştia asta. Ce complicate deveneau lucrurile dintr-odată!

Sentimentele ei pentru Ainsley nu mai erau aceleaşi ca în trecut, începuse să se bucure de compania lui, aşteptând cu entuziasm să îl vadă. Dar, mai rău, voia un pat şifonat după-amiaza.

Ainsley ascultă ticăitul lent al ceasului, fiecare secundă fiind o eternitate. Nu o văzuse pe Jayne de când ieşise din baie – părea atât de delicioasă cu acoperământul ud care îi expunea pielea! Voia să îşi plimbe mâinile pline de săpun peste ea, era pregătit să facă asta. N-ar fi trebuit să se simtă ofensat de stingherеala ei de a fi găsită în compania lui – cu toate astea, se supărase. Fusese mereu preocupat să-şi protejeze amantele, să se asigure că relaţiile cu ele nu ajung subiect de bârfă. De ce nu şi cu Jayne?

Voia ca ea să îşi dorească să fie cu el datorită lui, nu pentru ceva ce el i-ar fi putut oferi.

— Nu te văd prea des meditând.

Ainsley îşi privi mama, care stătea pe canapea lângă Leo. Purta o rochie roşie, ce îi accentua trăsăturile închise la culoare. Nu-şi arăta vârsta de 52 de ani, deşi el observă că sarea din părul ei începea să eclipseze piperul. Ea şi Leo sorbeau amândoi din vin, aşteptând să fie servită cina.

Stând lângă şemineu, cu cotul sprijinit pe poliţa de deasupra, Ainsley îşi delecta limba cu fineţea vinului roşu.

— Nu meditez.

Medita, la naiba, iar asta îl irita!

— Poate că ar trebui să văd ce face Jayne, zise mama lui.

— Ştie la ce oră se serveşte cina. Este posibil să fi decis să nu ni se alăture. Alegerea este a ei. Nu are aşteptări sau responsabilităţi cât timp se află aici. Cu siguranţă, nu trebuie să fie gazda oaspeţilor mei. Este aici să facă numai ce vrea.

— Pe cine încred să convingi? Pe tine sau pe mine?

— Vreau doar să mă asigur că înţelegi situaţia.

Mama lui îşi îngustă ochii, iar el se temu că înţelesese mai bine decât trebuia.

— Ce mai face Walfort? întrebă ea.

— La fel ca acum trei ani. Infirm.

— Şi tu te simţi în continuare vinovat pentru asta.

— Bineînţeles că da. Eu am ţinut hăţurile şi am grăbit caii cu înverşunare. Şi cred că am discutat subiectul ăsta de prea multe ori. Trecem la altceva?

— Crezi că ar trebui să-i ofer lui Walfort serviciile lui Leo?

Ainsley simţi cum i se strânge stomacul.

— Cu ce scop?

— Mă gândeam că poate i-ar plăcea să i se picteze portretul. Lui şi soţiei.

Ainsley bău restul de vin. Crezuse că îi oferea serviciile de armăsar. Ce naiba era în neregulă cu el de avusese un gând aşa de absurd?

— Nu este decizia lui Leo?

— Sigur că da, dar eu sunt mecena lui acum, aşa că

pictează portrete pe care eu vreau să le văd făcute.

— Cât intenţionezi să fii mecena lui?

— Până când te însori şi îţi face un portret de nuntă.

— Îţi dai seama că, atunci când eu mă voi însura, vei deveni ducesa văduvă de Ainsley?

— Şi mă va face să mă simt extraordinar de bătrână, dar o să fac acest sacrificiu pentru fericirea ta.

Ca să schimbe direcţia conversaţiei, Ainsley îşi îndreptă privirea spre Leo.

— Nu te deranjează că mama vorbeşte despre tine ca şi cum ai fi proprietatea ei?

El zâmbi, evident amuzat.

— Este stăpâna inimii mele. Îi ridică mâna şi îi sărută dosul palmei. Restul vine de la sine.

Mama lui râse ca o fată tânără, îndrăgostită de primul ei iubit.

— Oh, Leo, eşti fermecător! Este vreo surpriză că te ador?

— De dragul lui, probabil ar trebui să nu mă însor niciodată, zise Ainsley.

Atenţia mamei lui se îndreptă spre el.

— Ai nevoie de un moştenitor. Dar, mai important, ai nevoie de cineva ca să nu fii aşa de singur.

— Nu sunt singur.

— Nu meditezi. Nu eşti singur. Îmi spui că nu ştiu să-mi citesc fiul cel mai mic?

— Spun că…

Cuvintele nu-i mai ieşiră pe gură când Jayne alunecă în cameră purtând o magnifică rochie roşie. Mânecile erau lungi, dar decolteul pătrat lăsa la vedere o parte delicioasă de piele de la gât până la umflăturile sânilor. Părul ridicat era ţinut de un pieptăn cu perle, care se potrivea cu perlele de la gâtul ei. Purta verigheta – care nu fusese prezentă pe degetul ei din prima noapte –, pregătindu-se să joace rolul unui oaspete şi atât.

Făcu o reverenţă în faţa mamei lui.

— Excelenţă, vă rog să mă iertaţi că m-am grăbit să urc scările mai devreme fără să vă întâmpin cum trebuie.

— Oh, draga mea! Mama lui se ridică graţioasă, o îmbrăţişa pe Jayne şi apoi rămase la o distanţă de un braţ de ea. Nu fi ridicolă! Îndrăznesc să zic că îngheţai în hainele alea ude. Nu eşti vinovată de nimic. Ainsley m-a informat că nu vom fi protocolari aici, aşa că trebuie să-mi spui Tess. Şi, desigur, îl cunoşti pe Leo.

Artistul era deja în picioare. Luă mâna lui Jayne şi o sărută.

— O plăcere, milady.

— Jayne este suficient, din moment ce nu suntem formali. Ţi-am văzut lucrările. Sunt cu adevărat remarcabile.

— Sunt la fel de remarcabile precum subiecţii mei. Poate că într-o zi îmi vei face onoarea şi îmi vei permite să te pictez pe canava.

Privirea ei trecu la Ainsley.

— Poate. Îmi cer scuze că am întârziat. Am vrut să mă odihnesc puţin şi am adormit. Camerista mea nu s-a gândit să mă trezească.

Ainsley era sigur că minţea. Nu avea nicio îndoială că se luptase cu conştiinţa, încercând să decidă dacă trebuia să li se alăture.

— Nu a fost nicio problemă să te aşteptăm, zise el.

Avea însă să fie dificil să stea cu ea toată seara şi să nu o atingă. Iar el avea să joace un rol: gazdă dezinteresată. Când tot ce dorea era să se apropie de ea, să-şi strecoare braţul în jurul ei şi să o cuibărească la pieptul lui.

— Mergem să luăm cina? întrebă mama lui, de parcă ar fi ştiut că Ainsley era prea preocupat de Jayne ca să se gândească la lucrurile lumeşti precum mâncarea.

— Cu siguranţă.

Înainte să ajungă la Jayne, văzu că ducesa deja o însoţea, şoptindu-i ceva, de parcă împărtăşeau secrete. El nu avu încotro şi privi spre Leo.

— O voi urca pe mama ta în trăsură şi vom pleca dimineaţă, cât mai devreme, zise artistul.

— Staţi cât vreţi. După cum am spus, Jayne este aici

în vacanţă.

— Iar eu sunt descendentul lui Rembrandt.

— Chiar aşa? De aceea eşti aşa de secretos când vine vorba de numele tău de familie?

Leo nu discuta niciodată despre familia lui, despre părinţi sau despre numele lui de familie.

— Să ne alăturăm doamnelor, da? spuse Leo, ignorând întrebarea lui Ainsley.

În timp ce se îndreptau spre salon, Ainsley zise:

— Ştiu că mama are tendinţa de a dramatiza. Cât de rău se simte Lady Lynnford?

Contele fusese tutorele lui şi al fraţilor lui după ce îi murise tatăl. Mereu se simţise iubit de conte şi de contesă.

— Mă tem că foarte rău. Bănuiesc că Lynnford va deveni văduv înainte să înceapă următorul sezon.

— Îmi pare tare rău să aud asta. Deşi mereu m-am întrebat dacă el este motivul pentru care încă nu te-ai însurat cu ducesa.

— Ce să zic? Râvneşte la independenţă.

— Nu te văd răpindu-i acest lucru.

— Nu este uşor să iubeşti o femeie ştiind că aparţine altuia. Dar bănuiesc că nu trebuie să îţi spun ţie asta.

— Este aici în vacanţă, repetă Ainsley.

— Şi cine a zis că mă refeream la Jayne?

Ainsley îl privi fix pe Leo.

— Încep să înţeleg de ce Westcliffe te-a găsit iritant când el şi Claire încercau să se împace.

— De ce? Pentru că ştiam că o iubeşte dinainte ca el să îşi dea seama?

Pentru că avea un spirit de observaţie prea bun şi se băga în vieţile lor mai mult decât mama lui.

— Veţi avea trăsura gata la răsărit.

Leo îl privi plin de înţelegere.

— Iubirea este un infern, prietene.

Ainsley ştia că nu era îndrăgostit, dar era al naibii de bucuros că Jayne hotărâse să li se alăture la cină. La drept vorbind, nu era sigur că ar fi avut puterea să îşi ducă ameninţarea la bun sfârşit şi să o ducă a doua zi acasă.

Jayne se aşteptase ca seara să fie ciudată, ducesa să fie curioasă, încercând să afle adevărul din spatele prezenţei ei, dar femeia vorbea despre călătoriile ei, despre fii, despre nepoţi. Discuţia despre nepoţi o înţepă ca un ghimpe în inimă pe Jayne. Ducesa urma să aibă un nepot pe care nu avea să-l cunoască vreodată. Totuşi, Jayne ştia că urma să găsească o cale de a o implica în viaţa copilului ei. Oh, de ce porniseră pe acest drum? Dar, chiar când se întreba asta, durerea de a nu fi fost binecuvântată cu un copil se transformă în ceva aproape de nesuportat. Dacă avea norocul să rămână însărcinată, urma să găsească o cale de a îndrepta lucrurile.

— Ştii, începu ducesa, îndreptându-şi atenţia către Jayne, am crezut că Ainsley aruncă banii pe fereastră când s-a apucat să refacă această casă. Era o cocioabă când a cumpărat-o. Dar acum o găsesc destul de liniştită. Este ca şi cum ţi-ai putea lăsa necazurile la uşă.

— Chiar aşa este, fu Jayne de acord. A fost o evadare bine-venită.

— Sunt sigură că a fost, draga mea. Eşti aşa de tânără ca să porţi asemenea poveri! Eu eram de vârsta ta când primul meu soţ a murit. M-a lăsat săracă. Habar nu aveam că eram într-o situaţie atât de nefericită până când nu ne-a vizitat portărelul. Eu şi Westcliffe nu prea am discutat despre asta. Trebuia să îi ofer un moştenitor şi atât. Eu mi-am făcut datoria faţă de el, dar trebuie să mărturisesc că au fost anii cei mai lungi – şi cei mai singuratici – din viaţa mea.

Deşi circumstanţele erau diferite, Jayne trebui să recunoască în sinea ei că ultimii ani fuseseră cei mai lungi, cei mai singuri şi cei mai de coşmar din viaţa ei.

— Şi cu al doilea soţ?

Chiar când întrebă, îşi dădu seama că era nepoliticoasă, dar nu voia ca ea să fie subiectul discuţiei.

— Tatăl lui Ainsley a fost un drăguţ. Nu aş merge aşa de departe încât să spun că ne-am iubit, dar ne-am respectat reciproc, am ţinut unul la celălalt, ne-am bucurat unul de compania celuilalt din când în când. Tatăl tău a fost

un bărbat bun, spuse ducesa către Ainsley.

— Abia mi-l amintesc, replică el.

— Era un bărbat în formă, un călăreţ excelent şi un om cu care aveai ce discuta. Îşi îndreptă privirea spre artist. Dar cred că doar Leo m-a făcut să râd. Dându-şi seama că acaparase discuţia, cu simpatie în ochi, se îndreptă spre Jayne şi o bătu pe mână. Dar nu contează. Am auzit numai lucruri minunate despre vânătoarea de vulpi pe care aţi găzduit-o. Îndrăznesc să spun că te-ai întrecut pe tine.

— Mulţumesc, Exce… Tessa. Cred că va redeveni un eveniment anual.

— Foarte mult efort, totuşi, nu-i aşa?

— Ne-am bucurat să avem companie.

— Sunt convinsă.

Continuară să vorbească despre vreme. Avea ploaia să se oprească până dimineaţă? Până la Crăciun? Unde urma să se adune familia de sărbători? Se părea că moşia lui Westcliffe devenise locul preferat. Soţia lui, Claire, era o gazdă excelentă. Jayne se gândi la toţi copiii care aveau să fie acolo. Ţipetele, râsetele şi zgomotul paşilor în fugă. Se întrebă dacă Walfort voia ca ea să aibă un copil pentru ca la ei acasă să nu mai fie aşa de linişte.

Simţi privirea lui Ainsley asupra ei şi se întrebă dacă şi el se gândea la acelaşi lucru sau dacă se gândea la toate sărbătorile de Crăciun petrecute fără copilul lui.

După cină, jucară cărţi până ce orologiul bătu ora 22, apoi se retraseră în camerele lor separate, spunându-şi toţi noapte bună. Închizând uşa în urma ei, Jayne îşi lipi spatele de ea. Ainsley nu avea să o viziteze în seara aceea. Urma să fie singură.

Strângându-şi braţele în jurul ei, se întrebă cum se putea să îi fie dor de el.

Capitolul 13

Înainte de următoarea sa vizită la cabană, Ainsley

intenţiona să aibă montată o uşă între dormitorul lui şi cel alăturat. Între timp, se plimba prin camera lui, ascultând infernalul ticăit al ceasului, marcând trecerea timpului pe care el îl avea cu Jayne.

În sfârşit, la miezul nopţii, deschise uşa, păşi pe hol şi îngheţă pentru că se părea că Leo făcea acelaşi lucru. Se priviră unul pe celălalt câteva secunde, apoi Leo încuviinţă din cap şi intră în dormitorul mamei lui Ainsley.

Bineînţeles că ştia că sunt amanţi. Erau împreună de mulţi ani. Nu era naiv să creadă că mama lui îl ţinuse pe Leo în preajma ei doar pentru talentul lui cu penelul. Cu toate astea, îl neliniştea să aibă dovada flirtului lor. Era timpul să afle care erau intenţiile omului faţă de mama lui. Doar că îşi cunoştea mama destul de bine să ştie că ea nu avea să accepte aşa ceva, nu avea să accepte intervenţiile lui. Din păcate pentru ea, dar nu avea scăpare. Avea să discute cu Westcliffe şi Stephen despre acest subiect data viitoare când avea să-i vadă.

Lăsând în urmă gândurile despre mama lui şi ce se putea întâmpla vizavi, se strecură în camera lui Jayne. Era aşezată într-un scaun lângă fereastră, privind afară. Pe chipul ei se citea spaima.

— Nu poţi să fii aici în noaptea asta, zise ea cu o şoaptă dură.

Veni la fereastră şi îşi sprijini umărul de ea, la fel ca în prima noapte. Era ciudat cum se schimbaseră atâtea lucruri între ei într-o perioadă aşa de scurtă.

— Dacă noaptea asta este magică? întrebă el.

Clătină repede din cap şi se uită la ploaia de afară.

— Nu ştiu dacă ar trebui să facem asta.

— De ce nu? Vrei un copil. Vreau să îţi ofer unul. Walfort vrea să ai unul.

— Mama ta nu îşi va cunoaşte niciodată nepotul sau nepoata.

— Jayne. El îngenunche în faţa ei şi îi luă mâinile într-ale lui. Ar înţelege.

— Nu văd cum.

Cu un oftat, el îi dădu drumul, se lipi cu spatele de

perete, îşi ridică genunchii şi îşi încolăci încheieturile peste ei.

— Dacă îţi spun un secret, trebuie să juri că nu vei spune nimănui.

— Mă simt puţin insultată deoarece nu îţi dai seama că tot ce îmi spui este ţinut secret. Înţeleg cât e de important să păstrezi secretele.

— Ne asemănăm din acest punct de vedere. Totuşi, vreau să îţi spun un secret.

— Jur! Îşi aşeză bărbia pe genunchii ridicaţi. Are legătură cu mama ta?

— Totul are legătură cu mama mea.

— Te iubeşte foarte mult.

— Pe Stephen îl iubeşte şi mai mult… pentru că l-a iubit pe tatăl lui.

— Dar am crezut că îl detestă pe Westcliffe. Chiar a insinuat asta la cină când a menţionat singurătatea ei.

Ainsley ridică o sprânceană şi îi aruncă o privire cu subînţeles. Aproape că vedea rotiţele din mintea ei mişcându-se, apoi gura ei rămase căscată, şi ochii i se măriră.

— Insinuezi că Westcliffe nu este tatăl lui?

— Insinuez că mama mea ar înţelege – şi ar ierta – situaţia ta.

Ea privi din nou ploaia. Degetele ei se chirciră pe marginea pernei de parcă s-ar fi gândit aşa de mult, încât avea nevoie să se prindă de ceva pentru a rămâne unde era. El voia să îşi strecoare mâna sub marginea cămăşii ei de noapte, să alunece de-a lungul gambei şi să găsească acea cicatrice căreia îi acordase atenţie mai devreme. Să termine călătoria care îl obsedase toată ziua.

— De aceea l-a iubit pe Stephen, spuse ea şoptit, înainte să revină cu privirea la el. Şi-a iubit amantul. Asta este?

El ridică din umeri.

— Trebuie să fi fost, insistă ea. Cine e?

— Asta nu îţi pot spune.

— Ştii cine este?

El încuviinţă din cap.

— Dar familia lui nu a ştiut niciodată. Părinţii lui nu ştiau că Stephen este nepotul lor. Nu se putea abţine. Se întinse şi îşi încolăci mâna în jurul piciorului ei. Ce vreau eu să subliniez prin această mărturisire este că va fi ceva cu care vom trăi, dar nu trebuie să ne simţim vinovaţi din cauza asta.

— De aici a venit condiţia ta, regula ta. Ţi-a fost teamă că, dacă nu te iubesc, nu voi putea iubi copilul.

— A fost un motiv, da.

— Când mama ta vorbea despre nepoţii ei, nu m-am putut gândi decât la cât de mult îmi doresc un copil. Crezi că sunt egoistă?

— Nu, cred că oferi prea mult din tine ca să fii egoistă.

Îi oferi un zâmbet fermecător.

— Nu mă aşteptam să te plac aşa de mult.

— Ei bine, asta este o lovitură pentru stima mea de sine. Am crezut că m-ai plăcut din clipa în care ne-am întâlnit.

— Nu cred că m-am gândit. Walfort îmi acapara toată atenţia. Era fermecător. Ea îşi flutură mâna prin dreptul ochilor. Am promis să nu vorbesc despre el şi, cu toate astea, exact asta fac.

— Poţi să vorbeşti cu mine despre orice, Jayne.

— Pot? Am descoperit şi că pot să tac în preajma ta şi să nu mă simt ciudat. Să poţi să taci este la fel de important cu a putea vorbi. Cred că mama ta îl iubeşte pe Leo.

— Nu ştiu dacă îl iubeşte suficient.

— Cât ar fi suficient?

— Să renunţe la promisiunea iubirii din partea altuia.

— Nu poate iubi doi bărbaţi?

Aproape că o întrebă pe Jayne dacă ea ar putea. Putea iubi doi bărbaţi? Putea să-l iubească şi pe el, şi pe Walfort? Cel mai probabil nu, aşa că nu o întrebă.

Ascultă, în schimb, cum răpăia ploaia şi lăsă liniştea să urzească în jurul lor. O studie cum stătea acolo şi contempla stropii de ploaie, încercă să nu şi-o imagineze

însărcinată cu copilul lui. Se putea să nu aibă niciodată şansa să o vadă gravidă, să nu simtă niciodată cum se mişcă noua viaţă care creştea în ea.

Dar acum era prea târziu pentru regrete. Sămânţa lui putea să fi prins deja rădăcină. Dacă nu, adevărul era că o dorea mai mult decât dorise orice altă femeie. Dezlipindu-se de fereastră, se întinse şi o trase de mână.

— Hai!

Eliberându-se, ea clătină din cap cu putere.

— Nu, nu putem. Nu cu mama ta mai încolo pe hol.

O trase din nou.

— Vom fi foarte silenţioşi.

Ea se eliberă din nou.

— După cum au demonstrat nopţile trecute, eu nu pot fi silenţioasă cu tine.

Asta îl opri. Fusese silenţioasă cu Walfort? Vărul lui nu o adusese pe culmile plăcerii? Nu putea reflecta la ce ar putea el să-i ofere, iar Walfort nu îi oferise, nu putea compara dibăcia vărului său cu a lui. Nu contau. Tot ce conta erau momentele pe care le avea cu ea în acel moment.

De data asta, se aplecă spre ea, îi prinse coatele şi spuse:

— Apasă-ţi gura pe pieptul meu ca să-ţi înăbuşi ţipetele.

El o ridică în picioare.

— Va fi un dezastru, insistă ea. Nu voi putea să mă relaxez.

O trase puţin şi desfăcu panglica din faţa cămăşii de noapte.

— Ador provocările.

— Asta sunt eu?

El îşi desfăcu un nasture.

— Cu siguranţă. O provocare încântătoare.

Încă un nasture.

— Lampa.

O provocare iritantă, frustrantă.

Trecu de ea, se aplecă şi stinse flacăra lămpii. Pe

când se îndreptă, simţi apăsarea caldă a cărnii flexibile lipită de spatele lui şi zâmbi. Nu era aşa de frustrant până la urmă.

Se întoarse şi îşi petrecu braţele în jurul ei.

— Bine, fată rea.

— Trebuie să nu facem zgomot, şopti ea.

— Ca doi şoricei.

Rostogolind-o pe pat, chicoti încet când ea scoase un ţipăt uşor pe care îl întrerupse imediat cu un sunet înecat, încercând să înghită zgomotul. Îşi lepădă rapid hainele şi i se alătură.

Jayne ştia că era o idee groaznică. Când venea vorba de el, părea incapabilă să facă linişte ori să stea nemişcată. Corpul ei se zvârcolea deja în aşternuturi după toată atenţia pe care el o revărsa asupra ei. Gura lui era incredibil de talentată.

Ea îşi aminti de sărutul lor de pe terasă. Ce proastă fusese să nu permită ca gura lui curioasă să se joace cu a ei! Dar o speria foamea pe care el o trezea cu atâta uşurinţă. Începea cu buzele lor şi îi dădea o senzaţie de plăcere care o făcea să vrea şi mai mult. Atât de mult!

Fusese hotărâtă să-şi refuze asta. Voia ca întâlnirile cu Ainsley să fie o afacere lipsită de emoţii aşa cum îi promisese Walfort că aveau să fie.

Dar chiar în acea clipă pielea ei se bucura, oriunde o atingea el. Iar el o atingea peste tot cu degetele, cu gura, cu limba, cu dinţii. Ciugulea şi dezmierda. O mângâie atât de uşor până când ea se încordă, cerând mai multă presiune, pe care el avea să i-o ofere la momentul potrivit.

Era ca şi cum îi cunoştea corpul, ştia ce îi provoca plăcere mai bine decât ştia ea însăşi.

Găsea la fel de plăcut să-l atingă şi ea pe el. Să îşi treacă mâinile peste umerii lui, peste spatele şi pieptul lui. Degetele ei călătoreau printre firele scurte de păr de pe pieptul lui, oferindu-i şi mai multe senzaţii.

— Sst! o avertiză el, iar ea îşi dădu seama că scotea mici scâncete.

Înghiţi gemetele, dar, încercând să ţină totul în ea, era

mai rău. Plăcerea îşi înfigea ghearele în ea, cerând libertate.

Era mai mult decât pregătită când el alunecă în ea, pătrunzând adânc. Greutatea lui era bine-venită şi satisfăcătoare. Geamătul ei surd fu întâmpinat de oftatul lui adânc când rămase nemişcat. Îşi înfipse degetele în spatele lui, îndemnându-l, dar mişcările lui erau la fel de încete precum mierea care picură pe un biscuit, la fel de ritmate ca loviturile într-o tobă la o paradă militară.

— Ainsley?

— Sst!

Gura lui călătorea de-a lungul gâtului ei, lingând, sărutând, muşcând. În întuneric, exista doar senzaţia. Caldă şi sufocantă. Transpiraţia le învăluia trupurile care alunecau unul peste celălalt. Ascunse sunetele în adâncul ei, iar asta ducea la intensificarea plăcerii, făcând-o să vrea să ţipe.

Era un chin să o ţină în ea. Era extaziant. El ieşea şi o pătrundea din nou. Din nou şi din nou. Cu o încetineală intenţionată. Sub degetele ei, corpul lui puternic se ondula cu mişcări controlate.

Ea închise strâns ochii. Apărură stelele. Dansând, trecându-i prin faţa ochilor. Corpul ei se încovoie. Îşi petrecu o mână peste gâtul lui, forţându-l să vină mai aproape, apăsându-şi gura deschisă peste locul unde gâtul lui se întâlnea cu umărul. Îi gustă pielea sărată, respirând mirosul brut al trupurilor lor care făceau dragoste.

A face dragoste. În ciuda tuturor asigurărilor din partea lui Walfort că nu avea să fie aşa, în ciuda regulilor ei neînsemnate, el intrase sub armura ei, sărise peste obstacolele ei demne de milă, îşi făcuse loc prin labirintul de pericole pentru a crea ceva magic şi minunat între ei. Stătuse lângă fereastră deplângând faptul că el nu putuse veni să o viziteze în acea noapte pentru că apăruse mama lui, şi cu toate acestea, era acolo. Plin. Puternic. Hotărât.

Ce aveau împreună nu era ceea ce crezuseră iniţial. Nu exista nicio distanţă între ei care să-i separe. Nu era ceva obişnuit, rece şi rigid. Era cald, fierbinte şi cuprinzător.

El se mişca încet, iar ea îi răspundea la fel.

Gura ei se apăsa pe gâtul lui ca să înăbuşe gemetele şi ţipetele în timp ce plăcerea creştea, devenind insuportabilă, mai intensă decât orice ştiuse ea că exista.

Când cutremurul veni, şi ea se lovi de el, înfăşurându-se în jurul lui mai strâns ca să păstreze totul, să rămână legată de el, fu şocată de tremurul lui, de ultima lui mişcare puternică, de geamătul strangulat din adâncul gâtului, de parcă era în agonie.

Apoi rămaseră amândoi nemişcaţi, tremurând. Respiraţiile lor aspre răsunau în tandem.

— Doamne, şopti el într-un final.

Cuvântul răsună ca şi cum ar fi venit din adâncul sufletului lui.

— Te-a durut?

El râse încet.

— Nu. Doamne, nu! Dar trebuie să mărturisesc că nu am mai simţit niciodată ceva atât de… intens. Pentru un moment, am crezut că termin pe loc. O sărută pe tâmplă. Şi tu păreai că te bucuri de moment.

— A fost… da, cred că ai zis cuvântul potrivit. Intens. Se ghemui şi vorbi şoptit. Nu sunt obişnuită să vorbesc după…

O sărută pe gât, pe piept, pe o parte a unui sân înainte să se rostogolească şi să se întindă lângă ea.

— Preferi liniştea?

— Nu. Nu cred. Doar uneori. Poate fi plăcut.

Simţi o uşoară atingere pe cap când el îşi petrecu degetele prin părul ei şi se întrebă cum reuşea să o găsească atât de uşor în întuneric. Părea să fie conştient de orice aspect care o privea.

— O să plângi în noaptea asta după ce plec? întrebă el încet.

— Nu cred. Sunt prea sătulă. Apoi îşi dădu seama de impactul complet al cuvintelor lui. Ştii că plâng?

— Bănuiam. Acum ştiu.

— Nu a fost prea drăguţ din partea ta să mă păcăleşti aşa.

— Uneori, nu sunt foarte drăguţ.

Nu era adevărat. Era mereu extraordinar de drăguţ, chiar şi când ea era o scorpie. Drăguţ, amabil şi plin de consideraţie. Un domn până în măduva oaselor. Îşi dorea ca el să nu fie aşa. Ar fi fost mai uşor să rămână nevătămată.

*

— Îi va frânge inima.

Leo o ţinea pe Tess lipită de el şi îi mângâia leneş braţul. Fusese distrasă de când el intrase în dormitorul ei şi fusese nevoie de toată abilitatea lui formidabilă ca ea să-şi îndrepte atenţia asupra lui. După ce capitulase în faţa farmecelor lui, o făcuse a lui. Inima încă îi bătea cu putere din cauza efortului şi se lupta să îşi recapete respiraţia. Nicio altă femeie nu avusese un asemenea efect asupra lui. Bucuria lui de a fi cu ea trecea dincolo de transpiraţia din pat. Se bucura de fiecare moment al fiecărei zile în care se afla în prezenţa ei.

— Eşti melodramatică, spuse el încet.

— Ai văzut felul în care o privea? Cred că deja este îndrăgostit până peste cap. Ştiu cum este durerea sfâşietoare de a iubi pe cineva pe care nu-l poţi avea niciodată.

La fel ştia şi el, dar nu avea de gând să vorbească despre asta. Nu câştiga nimic, doar s-ar fi simţit amândoi mizerabil.

— Dacă ea este ce îşi doreşte el? Trebuie să se însoare, zise ea.

— De ce?

Ea se ridică într-un cot, dar el nu băgă în seamă felul cum i se înfigea în piept. Îşi petrecu degetele prin părul ei des şi bogat. Cu câteva momente în urmă, fusese precum o draperie care îi învăluise.

— Trebuie să aibă un moştenitor, spuse ea de parcă el ar fi fost complet leşinat.

— De ce?

— Leo! Bătu cu degetele ei subţiri în bărbia lui. Ştii foarte bine cum funcţionează dreptul la moştenire al

primului copil. Trebuie să aibă un moştenitor de sex masculin ca să primească titlurile şi pământurile lui.

— Altfel, un văr va primi totul. Ce contează?

— Contează. Vreau să fie fericit.

El îi prinse faţa în mâini, forţând-o să îl privească în ochi.

— Nu poţi să îi găseşti tu fericirea. Este un bărbat adult acum. Îşi va croi singur calea.

— Dar o iubeşte, iar ea nu îl iubeşte!

— Este aici în vacanţă. Atât şi nimic mai mult.

Deşi era limpede că se întâmpla mai mult de atât. Nu îi spusese că se întâlnise cu Ainsley pe hol. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi îngrijorat şi mai mult. O ţinu nemişcată, îşi îndreptă umerii şi o sărută. După zece ani, credea că plăcerea de a o săruta trebuia să dispară, dar tot îl lăsa fără aer, îi făcea inima să bată cu putere şi palmele nerăbdătoare să mângâie fiecare centimetru din ea. Avusese multe femei înainte, dar niciuna ca ea. Era tot ceea ce voia, tot ceea ce îşi dorea.

Fu nevoie de toată forţa lui interioară ca să nu îi mai ceară o dată să se mărite cu el. Aproape că îl devastase ultima dată când o întrebase, iar ea îl refuzase. O întrebase în urmă cu doi ani, când fusese sigur că ea avea să accepte cererea lui în căsătorie. În schimb, ea insistase cu argumentele ei – el era prea tânăr, într-o zi avea să îşi dorească să aibă copii, trebuia să se însoare cu cineva de vârsta lui, de parcă atunci când Cupidon îl săgetase avea trecut pe săgeată numărul de ani al persoanei cu pricina. Atunci, decisese că nu avea să o întrebe din nou. Dar nici nu o putea părăsi. Dacă voia să scape de el, ea trebuia să fie cea care avea să renunţe la ceea ce aveau şi să plece.

Când ea scoase acel murmur delicat care întotdeauna era urmat de mârâitul lui gutural, el o rostogoli ca să se umple din nou de ea. Când venea vorba de Tessa, era lacom, dar nu se simţea vinovat pentru asta. Bănuia că în curând aveau să vină nopţi când el urma să fie privat de mângâierea ei, de corpul şi de prezenţa ei. Până atunci, avea să fie lacom şi să o facă să se bucure de asta.

Şi se întreba cum de putea să fie atât de receptivă la inimile băieţilor ei, dar nu şi la a lui.

Capitolul 14

Ainsley se trezise când se opri ploaia. Liniştea subită fusese cea care îi tulburase somnul. Ieşise din camera lui Jayne când ea dormea. Nu voise altceva decât să rămână alături de ea şi să o vadă cum adormea, dar ea se luptase să stea trează, de parcă dormitul în acelaşi pat era mai păcătos decât ceea ce făcuseră înainte să i se facă somn.

Se ridică odată cu soarele şi se îmbrăcă. Nu voia să fie o gazdă rea, dar era nerăbdător ca oaspeţii lui să plece. Când văzu că doar Leo intră în salonul pentru micul dejun, se temu că oaspeţii lui voiau să mai stea o noapte.

— Mama s-a trezit? întrebă el.

— Bună dimineaţa, Excelenţă, spuse Leo laconic în timp ce mergea spre bufet.

— Scuzele mele, Leo. Bună dimineaţa. Sper că ai dormit bine.

— Deloc.

Nu îi plăcu răspunsul. Una era să-l vadă strecurându-se în dormitorul mamei lui, şi alta era să i se arunce în faţă ce se întâmpla între ei. Înainte să aibă ocazia să se gândească la posibilele repercusiuni ale acţiunilor lui, Ainsley se ridicase de pe scaun şi veni lângă Leo.

— Ce intenţii ai în privinţa mamei?

Leo îşi întoarse capul, făcând ca buclele blonde care îi stăteau pe frunte să zboare pe spate înainte de a se aşeza la loc.

— Mai onorabile decât le are ea faţă de mine. M-aş căsători cu ea în după-masa asta dacă m-ar vrea.

— Ai întrebat-o?

— De prea multe ori ca să mai număr.

Îşi duse farfuria încărcată cu mâncare la masă şi se aşeză.

Bărbatul acela nu avea niciun respect faţă de poziţia lui Ainsley în societate. Era unul dintre motivele pentru care îl plăcea. Leo nu se intimida uşor. Ainsley se întoarse pe scaunul lui şi începu să taie şunca.

— Poate fi încăpăţânată.

— Crede că diferenţa de ani dintre noi este un motiv.

— Cu cât eşti mai tânăr?

Ştia că era mai tânăr, dar nu se gândise niciodată prea mult la asta.

— Cu cincisprezece ani.

— Atunci eşti un pic mai mare decât Westcliffe.

— M-am născut la puţin timp după ce ea s-a căsătorit cu tatăl lui Westcliffe.

Ainsley îl studie.

— Diferenţa de vârstă dintre voi nu contează pentru tine?

— Nici un pic.

— O iubeşti?

— Inima mea nu este un subiect despre care să vreau să discut.

— Ei bine, dacă într-adevăr contează, cred că este o nesăbuinţă că nu îţi permite să faci o femeie cinstită din ea.

Leo zâmbi.

— Mulţumesc, Excelenţă. Sunt convins ca ea nu v-ar aprecia opinia, dar eu, da. Zâmbi şovăitor şi îşi unse ouăle cu unt înainte de a-şi îndrepta din nou privirea spre Ainsley. Dar tu? Bănuiesc că aseară erai pe un drum pe care ai mai fost.

— Nu o să discut despre Jayne.

— O iubeşti?

Lăsând jos cuţitul, Ainsley miji ochii.

— Aş fi putut să jur că vorbeşti limba engleză, omule. Nu am vorbit dar? Nu este un subiect de discuţie.

— Păcat că nu stăm mai mult. Cred că ţi-ar plăcea un portret.

Ştia că Leo nu se referea la portretul lui, ci mai degrabă al lui

Jayne. Ce ar fi făcut cu el? L-ar fi pus în pod? L-ar fi

scos ca să se uite la el în zilele triste? Deşi, ce rău ar fi făcut dacă l-ar fi atârnat acolo? Nu aducea niciodată oaspeţi la cabană. Nu îl vizita nimeni – în afară de mama lui băgăcioasă şi de amantul ei curios.

După ce petrecuse timp cu Jayne, nu era sigur că avea să îşi aducă vreodată soţia sau copiii acolo. Cabana aceea devenise un loc special. Probabil nici el nu avea să se întoarcă vreodată, deşi nu se vedea vânzând-o.

— După ce se întoarce acasă, poate că i-ai putea oferi serviciile. Sunt sigur că ea şi Walfort ar aprecia ca un artist de talia ta să le facă portretul.

Leo încuviinţă brusc din cap.

— Voi face asta. Probabil în primăvară, când drumurile sunt mai practicabile.

— Ţine-mă la curent. Poate o să vreau să trimit o scrisoare – *una personală.*

— Sigur că da. Ah! Leo se ridică. A ieşit soarele!

Iniţial, Ainsley crezu că se referă la soarele care ieşise din nori, dar apoi mama lui intră în cameră. Leo o întâmpină cu un sărut pe obraz.

— Stai jos. Îţi voi pregăti farfuria. Înainte să se îndrepte spre bufet, o conduse spre un scaun de lângă Ainsley.

— Te răsfaţă, murmură Ainsley.

— Sunt foarte norocoasă. Înainte să mă plictiseşti cu următoarea ta observaţie – ar trebui să te măriţi cu el –, este încă tânăr, şi eu îmbătrânesc repede. Nu va mai trece mult până ce se va plictisi de mine.

— Îndrăznesc să spun că îţi subestimezi farmecele.

Ea se întinse şi îi strânse mâna pe care o ţinea lângă farfurie.

— Tu ai fost mereu cel mai amabil dintre copiii mei, băiatul cu cea mai bună inimă. Westcliffe e dur pentru că i-am oferit puţină afecţiune. Mă doare să recunosc acum, dar ăsta e adevărul. Aş putea să spun că eram şi eu un copil când l-am născut, dar nu este o scuză. Lui i-a fost greu pentru că tatăl lui nu i-a lăsat nimic în afară de un titlu şi depindea de generozitatea ta. Stephen ura faptul că el nu a

moştenit un titlu său o proprietate şi s-a revoltat purtându-se obraznic. Iar eu l-am răsfăţat peste măsură. În ochii mei, nu putea face nicio răutate. Tu, pe de altă parte, aveai un titlu prestigios, bogăţie şi o mare parte din iubirea mamei tale. Mereu te-ai luptat să fii fratele pe care să-l respecte. Şi întotdeauna ai făcut tot ce ai putut ca să ne aperi.

— Ei bine, am făcut o treabă excelentă când a fost vorba de Walfort, nu-i aşa?

Îi aruncă o privire tăioasă în timp ce Leo îi aşeza farfuria în faţă şi se aşeza la locul lui.

— Nu am înţeles niciodată cum a ieşit din accident iremediabil distrus, în timp ce tu – alunecă cu degetul peste cicatricea de pe bărbia lui – ai fost aproape neatins.

— Nu aş merge aşa de departe.

— Eşti ca Stephen când s-a întors din Crimeea. Rănile lui emoţionale erau mult mai mari decât cele fizice. Slavă Domnului că a apărut Mercy! Ea l-a adus pe calea cea bună. Îl privi direct în ochi. Cine o să facă asta pentru tine?

Nu fu nevoit să răspundă pentru că Jayne intră în cameră. Se gândi să o întâmpine cum o întâmpinase Leo pe mama lui – să îi pregătească farfuria dar trebuia să lase impresia că ea nu era decât un oaspete.

Cu toate acestea, Leo nu avea asemenea reţineri. Se ridică de pe scaun de parcă ceva l-ar fi pişcat de fund şi se apropie de ea.

— Bună dimineaţa, încântătoare doamnă! Ia loc şi îţi voi pregăti o farfurie.

— Nu este nevoie. Mă pot ocupa singură.

— Nu îmi vei refuza plăcerea de a-ţi face acest mic favor.

Luând-o de braţ, o conduse spre un scaun.

Jayne fu consternată când privirea ei trecu de la Ainsley la mama lui.

— Este încântător!

— Da, spuse mama lui scurt, făcându-l pe Ainsley să se uite la ea.

Presupusese că Leo îi acordase atenţie lui Jayne ca să-l enerveze, ca să-l facă să reacţioneze cumva – cu

siguranţă, îl iritase, iar adevărul era că aprinsese în el flacăra geloziei. Dar îşi dădu seama că pe mama lui o înţepase Leo cu atenţia lui îndreptată spre Jayne.

— Ei bine, nu este soţul tău, murmură Ainsley.

Era surprins că privirea arzătoare pe care i-o aruncase mama lui nu-l aprinsese.

— Leo este mereu atent cu toate doamnele. Este farmecul lui.

— Dar mereu păstrez ce este mai bun pentru tine, comentă Leo în timp ce aşeza pe masă farfuria lui Jayne. Îi făcu cu ochiul ducesei şi risipi iute mânia sau gelozia, sau orice altceva simţise ea.

Se citeau unul pe celălalt aşa de bine! Ainsley încercă să nu se gândească cât de mult îşi dorea o astfel de apropiere cu o femeie. Nu se gândise niciodată prea mult la căsătorie, presupunând că urma să se ocupe de asta când avea să fie pregătit pentru a avea un moştenitor. Se amuza cu femeile, iar ele îl amuzau pe el. Rareori era singur. Totuşi, dintr-odată deveni conştient că ceva puternic şi posibil magnific lipsea din viaţa lui. Motivul pentru care era cu Jayne era oare complet altruist? Nu putea nega că ea umplea un gol care până de curând nici nu ştia că existase.

Viaţa lui urma să fie şi mai tristă după ce ea avea să plece. Poate că era momentul să înceapă să caute o soţie. Dar nu i se părea suficient. Ce dorea cu disperare era o iubire precum cea dintre Leo şi mama lui.

Era recunoscător că mama lui se purtase bine în timpul mesei. Nu o sufocase pe Jayne cu întrebări şi nu-i ceruse părerea în privinţa femeii cu care credea că avea să se căsătorească Ainsley. Vorbiră despre viitorul sezon, de faptul că Jayne şi Walfort poate că aveau să se întoarcă la Londra. Nu era sigur că ar fi putut să îndure asta – să o vadă acolo, ştiind că drumurile aveau să li se intersecteze în mod constant. Avea să fie o binecuvântare sau un blestem? Cu toate acestea, nici nu-şi imagina că nu avea să o mai vadă vreodată.

Fu o uşurare când terminară toţi micul dejun, iar mama lui anunţă că era timpul ca ea şi Leo să plece.

Stăteau pe peluza din faţă, luându-şi la revedere.

— O să trimit veste despre cum îi merge lui Lady Lynnford, spuse ducesa.

— Transmite-i dragostea mea! Cum Lynnford fusese tutorele lui Ainsley, pe Lady Lynnford o considerase o a doua mamă. Era cel mai blând suflet pe care el îl cunoscuse. Îl mâhnea faptul că ea suferea.

Mama lui îşi înfăşură braţele în jurul lui, strângându-l bine şi şoptindu-i încet la ureche:

— Te rog, ai grijă! Mă tem că eşti pe un teren periculos aici.

Când ea se retrase, el îi rânji liniştitor spunând:

— Mereu am grijă.

Îl bătu cu dragoste pe obraz, apoi o îmbrăţişă pe Jayne.

— Mă bucur că te-am văzut draga mea. Trebuie să ţinem legătura.

Îşi dădu seama că Jayne se chinuia să găsească un răspuns, cântărind stânjeneala unei viitoare întâlniri şi vinovăţia pe care o afişase cu o seară în urmă. În cele din urmă, pur şi simplu încuviinţă din cap.

— Da, ar fi minunat.

În timp ce trăsura se îndepărta, Ainsley se aplecă spre Jayne şi zise:

— Minunat pe naiba!

Ea se trase înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Să ţii legătura cu mama. Se amestecă în toate, să ştii.

— Crezi că ştie adevăratul *motiv* pentru care sunt aici?

— Nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale ei nu ar trage concluzia asta.

— Mi-a plăcut de Leo. Cred că o iubeşte pe mama ta.

Noaptea trecută, doar menţionase iubirea mamei lui pentru Leo.

— Nu am nicio îndoială că ai dreptate. Îşi plimbă degetele pe obrazul ei. Ce ţi-ar plăcea să faci astăzi?

— Ce fac de fiecare dată când am întreţinut oaspeţi, iar ei au plecat. Absolut nimic.

Jayne luă o carte din biblioteca lui Ainsley şi se retrase în dormitorul ei. Se aşeză pe fotoliul de lângă fereastră şi citi o vreme. Mai exact, cinci minute. Se ridică, merse la birou şi se aşeză ca să-i scrie o scrisoare lui Walfort, să-i dea de ştire că era bine. După ce cufundă pana în cerneală, hotărî că era o idee groaznică şi sigur avea să-l chinuiască, făcându-l să-şi amintească faptul că soţia lui era cu alt bărbat.

Merse la fereastră, se aplecă peste pervaz şi privi afară timp câteva minute. Apoi, cu coada ochiului, îl văzu pe Ainsley îndepărtându-se de casă. Adora să stea afară. Era surprinsă de bucuria ce o cuprindea când îl vedea, apoi decise că simţea asta din plictiseală. El era o distracţie.

Deschise fereastra şi se aplecă atât cât putu fără să-şi piardă echilibrul şi să nu cadă.

— Ainsley!

El se întoarse.

O emoţie pe care nu o recunoscu îşi făcu loc în inima ei, tăindu-i respiraţia. Totuşi, reuşi să strige:

— Mă aştepţi?

Chiar şi de unde era ea cocoţată, putu vedea zâmbetul lui larg când răspunse:

— Oricât este nevoie!

Ea izbucni în râs.

— Mă voi grăbi!

Retrăgându-se în casă, închise fereastra şi îşi lipi fruntea de geamul rece. Nu ar fi trebuit să se bucure aşa de tare că i se alătura. Era greşit. Cu toate acestea, în acel moment nu simţise nimic mai corect.

Nu se mai deranjă să îşi ia pălărie. Îşi puse mantia îmblănită, se înfăşură în ea şi se grăbi să iasă. El aştepta exact unde se oprise când îl strigase ea. Nu ştia de ce o mulţumea aşa de mult gestul lui.

— Unde te duci?

— Nu mă duc într-un loc anume. Doar am simţit nevoia să îmi dezmorţesc picioarele.

Înainte de accidentul lui Walfort, ea adora să se plimbe, să meargă prin pădurile din zonă. După aceea, se simţise vinovată ori de câte ori lua parte la o activitate pe care el nu o mai putea face. Dar aici nu trebuia să se simtă vinovată. Ainsley o putea întrece cu uşurinţă.

— Te superi dacă te însoţesc?

— Speram că mi te vei alătura. Am trecut prin faţa ferestrei tale de zeci de ori.

Ea râse uşor – era un râs plin de o efervescenţă veselă.

— Mă tachinezi.

— Nu.

— De ce nu ai bătut la uşa mea să mă întrebi?

— Am avut senzaţia că vrei să fii singură o vreme.

Ea clătină din cap.

— Am crezut că vreau. M-am înşelat.

— Bine atunci. El îi oferi braţul, şi ea şi-l petrecu pe al ei peste al lui. Să vedem ce aventură ne aşteaptă, da?

Se plimbară în tăcere câteva momente înainte ca ea să îndrăznească să întrebe:

— Aşadar, ce alte secrete mai ai?

Ea îi zâmbi cu subînţeles când el privi la ea.

— Niciunul pe care să-l pot spune.

— Îl implică şi pe Walfort?

— De ce ai crede asta?

— Este vărul tău. Mai mult, e prietenul tău.

— Pentru că este prietenul meu, secretele lui sunt încuiate şi nici măcar tu nu ai cheia care le va elibera.

Văzu hotărârea din ochii lui şi se întrebă ce secrete erau. Probabil că toate se refereau la prostiile făcute înainte ca ea să se mărite cu Walfort. Îşi alungă curiozitatea. Dar ce mai contau?

— Nu îmi este ruşine să fiu aici cu tine, spuse Jayne.

— Nu eram sigur de asta. Ai ajuns aici în nişte circumstanţe foarte neobişnuite.

— Dacă mi-ar fi fost ruşine, nu aş fi venit. Cu siguranţă, sunt precaută, iar din când în când mă chinuiesc îndoielile referitoare la înţelepciunea lucrului pe care îl

facem, dar apoi mă gândesc la ce voi obţine şi simt suficient de egoistă să îmi doresc şi să sper că tu nu vei plăti un preţ prea mare pentru asta.

— Dacă nu ar fi fost un preţ pe care eram dispus să îl plătesc, nu mă aflam aici.

Intrară într-o dumbravă. Ea privi frunzele care nu căzuseră şi care îşi dezvăluiau culorile bogate, ascultând cum foşneau în bătaia uşoară a vântului. Pământul de sub picioarele lor era moale, iar paşii lor striveau frunzele care deja căzuseră. Solul avea să fie bogat la primăvară. Totul avea să renască.

Ga clătină din cap.

— Ştii ce am remarcat seara trecută la mama ta şi la Leo?

— Că nu simt deloc discreţi când vine vorba de relaţia lor?

Simţi dezaprobarea din vocea lui. Ţinând cont de reputaţia lui, era un ipocrit dacă obiecta prea tare, dar din ce ştia ea, era cel puţin circumspect în privinţa relaţiei lor.

— Vorbesc. Comunică. Chiar şi când ne băteau teribil la cărţi, reuşeau într-un fel să îşi citească gândurile. Eu şi Walfort rareori vorbim… Nu vorbeam nici măcar înainte de accident. În noaptea când Uiai sărutat pe terasă şi ai menţionat că un sărut este el însuşi ceva, aveai dreptate. Puteam să ne sărutăm, să ne atingem… Este ca şi cum stăm în temniţe separate. Eu eram o soţie supusă, nu una iubitoare.

— Dacă nu te-a sărutat niciodată, Jayne, nu prea pot să cred că este un soţ iubitor.

Căldura din vocea lui o prinse cu garda jos, la fel sentimentul care urmă. Simţindu-se ca şi cum pădurea o încercuia, îl strânse de braţ.

— Îmi pare rău. Am promis să nu vorbesc despre el cât sunt aici şi, cu toate astea, bat câmpii. Este pur şi simplu ciudat să descopăr dintr-odată aspecte pe care le apreciez şi pe care nu le-am luat niciodată în considerare. Cred că soţia ta va fi foarte norocoasă.

Aproape că se încurcă atunci când rosti cuvântul soţie

şi nu ştia de ce. Normal că urma să se însoare şi să aibă copii. Desigur, mulţi copii ţinând cont de vigoarea lui şi de entuziasmul cu care făcea dragoste, îi dorea să îi meargă bine. Nu simţea altceva decât recunoştinţă faţă de el – cu siguranţă, nu gelozie. Asta ar fi fost o nebunie.

— Dacă mă căsătoresc, spuse el încet când ieşiră dintre copaci, oferindu-i altă privelişte asupra lacului.

— Sigur te vei căsători.

— După cum ştii, în aristocraţie te căsătoreşti din diferite motive. Avantaje politice. Titlul mi-a adus influenţa strămoşilor mei. Nu am nevoie de mai multă influenţă politică. Ridică din umeri. Câştig financiar? Din nou, strămoşii mei au avut grijă de mine şi în această privinţă. Nu am nevoie de mai multă avere. Un moştenitor? Din păcate, pe fruntea doamnelor nu scrie câţi copii pot naşte sau dacă o pot face. Aşadar, ce mai rămâne pentru mine? Iubire. Este foarte

— Aş crede că pentru tine va fi uşor de găsit.

— De ce? Tu nu mă iubeşti.

— Bine, nu… eu îl iubesc pe Walfort. Când spuse asta, păru ceva lipsit de importanţă. Nu te urăsc.

Râsul lui răsună în jurul lor.

— Mare apreciere!

— Vei găsi pe cineva care să te iubească, Ainsley. Meriţi asta.

Şi chiar merita mai mult decât oricine, se gândi ea.

— Credeam că tu consideri că merit să putrezesc în iad.

Îi zâmbea, iar ochii lui verzi licăreau. Ea credea că el se lupta să schimbe subiectul pe care îl găsea clar inconfortabil.

— Da, desigur, dar nu până când nu vei fi bătrân… şi mort.

El chicoti încet.

— Ah, Jayne, n-ai idee cât de bine mă simt în compania ta! schimbă direcţia, îndepărtându-se spre lac. Cred că mâine mergem la pescuit.

Ea vru să-l întrebe ce plănuise pentru seara aceea,

dar ştia. Pentru prima dată de când ajunsese, aştepta cu o emoţie uluitoare noaptea ce urma.

Capitolul 15

Jayne se trezi, încă letargică şi sătulă după o partidă de dragoste mai puţin liniştită. Era încă întuneric, deci ştia că trecuseră puţine ore de când Ainsley plecase din patul ei, iar ea adormise. Era straniu cum simţea că pentru prima dată în viaţa ei se trezeşte. Nu putea explica. Venise acolo cu un scop şi, chiar dacă ar fi descoperit în acea dimineaţă că era însărcinată, nu ar fi vrut să plece înainte de timpul atribuit şederii ei, cu care fuseseră toţi de acord.

Ce era în neregulă cu ea? Ar fi trebuit să îi fie dor de Walfort, şi într-un fel îi era, dar cu o noapte în urmă nu se gândise deloc la el, nici măcar când Ainsley plecase. În schimb, se gândise doar la duce şi la plăcerea pe care o simţea în braţele lui. Experienţa lui îl făcea mult mai priceput decât Walfort, dar era vorba de mai mult decât de abilităţile lui. Când era cu Ainsley, se simţea ca şi cum nimeni altcineva pe lume nu mai exista pentru el. Toată atenţia lui era concentrată asupra ei. Nu avea nicio îndoială că era parte din jocul la care el excela: a seduce femei. Cu toate acestea, nu îl simţise niciodată ca pe Un joc. Părea că pentru el avea însemnătate fiecare atingere, fiecare apăsare de buze, fiecare mângâiere.

Scoase un oftat lung şi lent, apoi un geamăt scurt. Era deja…

— Minunat. În sfârşit, te-ai trezit!

Cu un mic ţipăt, ea se trase înapoi, se lipi de tăblia patului şi Se uită fix la silueta de lângă fereastră.

— Ce cauţi aici?

— Aici locuiesc. Asta e cabana mea.

— Vreau să zic… în dormitorul meu.

Bănuia că el ştia foarte bine la ce se referise.

— Am venit să te trezesc, dar nu am putut. Am ceva să-ţi arăt. Iar acum, că te-ai trezit... Aruncă un pachet pe pat. I-am împrumutat de la grăjdar. Sunt curaţi. Mă îndoiesc că îţi vor veni – el nu are curbele tale adorabile –, dar sunt buni.

— Ce sunt mai exact?

Auzi zgomotul făcut de un chibrit, şi privi cum ia foc înainte ca el să aprindă lampa. Lumina care pâlpâia arăta că el purta pantaloni de lână, o cămaşă şi o haină maro, toate părând să fie ale unui cerşetor.

— Pantaloni, răspunse el.

— Nu pot să port pantaloni.

— Sigur că poţi. Încă este întuneric. Nu va vedea nimeni, dar e cazul să te grăbeşti. Trebuie să ajungem acolo înainte de răsărit.

— Şi unde trebuie să ajungem?

— Ei bine, unde spiritele şi zânele se joacă, bineînţeles. Cu puţin noroc, poate o să şi prindem una.

— Ainsley despre ce naiba vorbeşti?

— Este un secret. Acum, grăbeşte-te!

Bolborosea despre refuz, când el ieşi din cameră. Trebuia să se învelească şi să se culce la loc. Însă îşi trase cămaşa de noapte peste cap şi se îmbracă repede cu pantalonii şi cămaşa. I se părea că ar fi trebuit să fie mai multe haine în afară de acelea. Erau aşa de uşoare! Se simţi jenată la gândul de a ieşi din cameră purtând aşa de puţine haine. Să poarte doar o cămaşă de noapte în pat era acceptabil, dar să iasă în lume fără armura ei de femeie era un pic intimidant. Totuşi, nu putea nega satisfacţia de a se simţi aşa de neîncorsetată. Era chiar minunat să nu aibă toată greutatea aceea de cărat.

Se grăbi spre uşă, o deschise şi îl găsi pe Ainsley cu spatele sprijinit de perete.

— Cu ce mă încalţ?

— Cizme de călărie. Vom lua caii.

— Atunci ar trebui să îmi iau rochia de călărie.

— Nu, vei călări ca un bărbat.

— Ainsley, nu este cuviincios.

El oftă de parcă ea ar fi fost o povară pe care dorea să o dea la o parte.

— Jayne, când o să înveţi că pentru mine cuviincios înseamnă plictisitor? Acum hai! Când o să ajungem la destinaţie, o să te bucuri că ai pantaloni.

Ea vru să continue să se certe, dar emoţia îi alerga prin vene la chemarea misterioasă. Se încălţă rapid cu cizmele şi le închise. Îşi luă mantia şi se grăbi pe hol. El purta o pălărie ruptă şi îi puse iute şi ei una pe cap. Înainte ca ea să apuce să o aranjeze, el deja făcea asta în locul ei. Când fu mulţumit, o studie cu o intensitate care o făcu să îşi dorească să se întoarcă în pat. Era voie să faci dragoste dimineaţa?

El se aplecă, oprindu-se cu buzele la un deget de ale ei. Ea îşi linse buza de jos, apoi pe cea de sus. „Da, sărută-mă. Uită de regula prostească!” Privirea lui părea să o caute pe a ei, de parcă îi trecea prin suflet. El îşi aplecă puţin capul. Ea îşi ţinu respiraţia. Aşteptând. Aşteptând.

O ciupi de nas.

— Arăţi adorabil.

O luă de mână înainte să apuce să-i răspundă.

— Hai, o să întârziem dacă nu ne grăbim.

Tropăiră pe scări, sigur trezind toţi servitorii. O conduse, ieşiră pe uşa din faţă şi coborâră treptele până unde îi aşteptau caii. O urcă destul de uşor în şa. Ea se aşeză şi simţi... Ei bine, simţi totul între coapse. Cât de scandalos! Genunchii unei femei nu ar fi trebuit să fie niciodată atât de depărtaţi, cu excepţia momentului în care soţul ei... întrerupse acel gând. Renunţase deja la acel tip de comportament când acceptase un amant pe termen scurt. Începea să îşi dea seama că Ainsley era într-adevăr un amant.

— Cum ţi se pare? întrebă el când încălecă pe murgul lui.

— Mult mai confortabil decât şaua în lateral.

— Aşa zic şi eu. Hai să pornim!

Deşi nu cunoştea acest fel de a călători, nu i se părea deloc greu să mâne calul. În scurt timp, zburau peste

pământ. Vântul îi bătea peste faţă. Mereu îşi dorise să călărească aşa şi iată că acum o făcea. Walfort sigur ar fi obiectat, dar cui îi făcea rău? Şi cine era acolo să o vadă?

Lima şi lumina felinarului pe care Ainsley îl căra le luminau calea. Chiar şi silueta lui se vedea frumos pe cal. La fel ca atunci când sărise peste gardul viu după ce ea căzuse de pe Cassie, el se simţea calm, confortabil, stăpânul animalului. Îi plăcea să-l vadă călărind la galop. Poate că la vânătoarea de anul viitor avea să călărească alături de el. Chiar când se gândi la asta, îşi dădu seama că, până la petrecerea de anul viitor, totul avea să fie diferit. Avea să vină? Urma să-l mai vadă?

Opriră caii lângă un copac rămas aproape fără frunze. Era probabil cel mai mare stejar pe care îl văzuse.

— Aici avem cel mai bun copac din lumea întreagă în care te poţi căţăra, zise el mărinimos.

— Şi asta ar trebui să mă intereseze pentru că…

— Ne vom urca în el.

Se holbă la el înmărmurită.

— Doar nu vorbeşti serios! Nu suntem copii.

— Dar suntem încă tineri. După ce descălecă, atârnă felinarul de o creangă şi priponi calul de un tufiş. Şi este destul de uşor să te caţări în el.

— Şi când te-ai căţărat ultima dată?

Veni lângă calul ei.

— Hm. Stai să mă gândesc. Cu trei zile înainte să ajungi tu.

Îi scoase picioarele din scări, îşi puse mâna pe talia ei şi o ajută să descalece. Apoi o trase spre copacul monstruos.

— Cât de bătrân crezi că este? întrebă ea.

— Are sute de ani, sunt sigur. Fără îndoială, a fost folosit pentru a spânzura mulţi bandiţi. După ce ajungi la prima creangă, vei descoperi că toate celelalte au crescut formând o scară naturală.

Dar să ajungă la prima creangă era o provocare. Trebui să o ridice, iar ea fu nevoită să se întindă. După ce se urcă, se apucă de trunchi, trăgându-şi sufletul. El se

căţără, apoi trecu de ea, ghidând-o spre creanga următoare. Urcară tot mai sus, până când se căţărară aşa de sus, că ea nu mai avu curaj să se uite în jos.

— Atât vom urca, spuse el în sfârşit, ajutând-o să urce pe o creangă şi să se aşeze.

Era aproape ameţită.

— Suntem norocoşi că nu am dat de vreun bucluc în întuneric. Probabil ar fi trebuit să aşteptăm să facem asta în timpul zilei.

— Ah, dar atunci am fi pierdut.

— Ce am fi pierdut, Excelenţă?

El îi cuprinse mâinile într-ale lui şi le duse la buze. Deşi purta mănuşi, tot îi putea simţi căldura gurii.

— Doar priveşte.

Începu încet, ascuns după orizontul abrupt, ivindu-se aşa cum ea încercase să îşi arate trupul în faţa lui Ainsley in a doua noapte: încet, provocator, aproape timid. Văzu primul semn al răsăritului când nişte panglici de culoare albastru-închis, roz şi portocaliu începură să izgonească de pe cerul nopţii negura, luna şi stelele. Privirea ei alunecă spre Ainsley şi recunoscu veneraţia în calmul trăsăturilor lui. Era o privire pe care voia să o vadă îndreptându-se spre ea.

Sau, cine ştie, poate chiar aşa era. În întuneric, când făcea dragoste cu ea. În patul ei, putea simţi, mirosi, auzi, gusta. Dar putea vedea aşa de puţin. Siluete şi umbre. Se întreba ce i-ar fi dezvăluit lumina.

— Mereu sunt smerit în faţa grandorii naturii, spuse el încet, pentru că nu voia să deranjeze frumuseţea care se desfăşura în faţa lor.

— Nu m-am mai urcat într-un copac de când aveam şapte ani. Uitasem cât de eliberator este.

El privi spre ea.

— Atunci ai căzut?

Ea încuviinţă din cap.

— După aceea, nu mi-a mai fost frică să mă urc, dar temperamentul tatălui meu era chiar înspăimântător.

— Păcat. Cred că ai fost făcută să te caţări în copaci.

Îşi îndreptă atenţia spre răsărit. Şi apoi, îmi place mica ta cicatrice. Cred că demonstrează spiritul de frondă.

Strângându-l de mână, rămase tăcută şi privi cum soarele domnea deasupra pământului. Nici măcar nu era sigură că Walfort văzuse vreodată cicatricea. Dar el nu intrase niciodată peste ea în baie, nu-i văzuse niciodată genunchiul când nu era ascuns sub fuste, sub cămaşa de noapte ori sub cearşafuri. Acum era o parte din ea împărtăşită doar cu Ainsley, cu nimeni altcineva. Micul lor secret. Sentimentele ei legate de o zonă atât de intimă din ea însăşi o derutau. De ce nu îi spusese niciodată lui Walfort? Cum ştiuse Ainsley că avea să adore să stea pe creanga unui copac la răsărit?

— Dacă e fetiţă, o s-o încurajez să se caţăre, spuse ea melancolică, apoi continuă cu mai multă hotărâre. O s-o încurajez să întindă mâna după orice, chiar dacă i se pare că nu poate ajunge.

— Exact aşa cum faci tu acum. Ochii lui erau adânciţi în ochii ei, de parcă răsăritul devenise dintr-odată nesemnificativ, iar ea era cea mai importantă. Nu subestimez curajul de care ai avut nevoie ca să vii aici.

Cuvintele lui îi atinseră inima. Îl judecase greşit pe acest om în atât de multe privinţe!

— Mă tem că nu am fost aşa de amabilă cu tine cum ar fi trebuit să fiu. Nici nu am avut încredere în motivele pentru care ai fost de acord cu ideea ridicolă a lui Walfort. Am crezut că erai tentat doar să ridici o fustă. Sunt aici de câteva zile şi deja mi-ai oferit mai multe decât mă aşteptam sau meritam.

Nu-şi dădu seama când îşi scosese mănuşile, dar degetele lui calde se plimbau dintr-odată pe chipul ei de parcă voia să ţină minte senzaţia fiecărei linii şi a fiecărei curbe.

— Meriţi mai mult decât îţi pot oferi eu.

„Mă îndrăgostesc de el”.

Gândul acela o lovi, lăsând-o fără aer. Nu se putea întâmpla asta. Sentimentele ei pentru el erau stârnite de faptul că îşi împărtăşeau trupurile. Era normal să simtă

iubire pentru cineva cu care împărţea o astfel intimitate. Dar apoi se gândi la ducesă. Fusese intimă cu al şaptelea conte de Westcliffe, dar nu-l iubise. Oare asta îi demonta propriul raţionament?

Emoţiile acestea înfloritoare explodaseră datorită zâmbetului, tandreţii, generozităţii lui? Ce simţea pentru el era aşa de diferit de ceea ce simţea pentru Walfort! Nu putea să fie iubire. Pur şi simplu nu putea să fie. Era vorba de situaţia în sine, nu de bărbat.

Când avea să plece de acolo, toate sentimentele acestea confuze aveau să rămână în urmă. El nu avea să fie mai mult de un oaspete ocazional când urma să viziteze Herndon Hall. Avea să-l trateze politicos. Nimic mai mult.

Ar simţi la fel faţă de orice bărbat dispus să îi ofere un copil.

Dar, chiar când se gândea asta, ştia că se minţea.

În seara aceea, după cină, stătură în bibliotecă, fiecare citind o carte. Cel puţin, el citea: Ea doar ţinea cartea deschisă, aşteptând şi părându-i-se că durează o eternitate ca secundele să treacă una după alta. Ce oră era potrivită pentru a se retrage şi a face dragoste?

După aventura lor din acea dimineaţă, se întorseseră la cabană, unde ea dormise şi apoi mâncase un mic dejun bogat. Nu fusese niciodată în viaţa ei aşa de înfometată. Se simţise jenată, dar pe el îl amuzase că ea mâncase până ce se simţise groaznic. După-amiază, merseseră în sat şi savuraseră turtă dulce caldă şi delicioasă de la brutărie. Fetiţa care îi vânduse buruieni când fuseseră la târg se pregătea să îi vândă şi mai multe când apărură. Ainsley răsese şi cumpărase de la ea buruieni de o coroană. Doar că de data asta, în loc să le bage în buzunarul lui, i le oferise lui Jayne. Ea le luase bucuroasă. Buruieni care pentru ea însemnau mai mult decât orice flori i-ar fi trimis. Momentul acela fusese împărtăşit doar de ei doi, fusese special.

Când se întorseseră acasă, nu îi făcuse niciun avans obraznic, se purtă ca un domn în timpul cinei. Sugerase să se oprească în bibliotecă şi să citească înainte de a merge

la culcare. Ea rămăsese cu senzaţia că entuziasmul lui faţă de ea scădea, în vreme ce ai ei faţă de el creştea.

Era exasperant. Nu voia să stea acolo cu Jane Austen. Voia să fie în dormitor cu Ainsley. Voia ca el să o ţină în braţe, să o atingă, să o ducă pe tărâmul plăcerilor carnale. Voia să-şi treacă degetele peste muşchii lui sculptaţi. Voia să audă gemetele lui răsunând în jurul ei. Voia să fie mai îndrăzneaţă...

— Te plictiseşte povestea?

Îşi ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui.

— Poftim?

— Te foieşti. Credeam că poate povestea nu a reuşit să îţi capteze atenţia. Am multe alte cărţi dacă aceea nu îţi place.

Fu cât pe ce să-i spumă că nu era oarbă şi că le putea vedea aliniate pe rafturi. Dar nu ar fi scurtat drumul spre patul ei pedepsindu-l.

— Sunt doar puţin obosită. Am avut o zi aşa de ocupată, că mă gândeam să mă retrag mai devreme.

Zâmbetul lui era cu subînţeles, enervant... şi cel mai senzual pe care îl văzuse.

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile... Cu o mişcare lină îşi puse cartea deoparte şi se ridică.

Cum putea să fie aşa de relaxat când ea tremura de nerăbdare? Ea lăsă cartea pe masă şi se ridică. Când îi oferi braţul, ea îşi aşeză mâna pe el. Fu enervant de formal, de parcă erau din nou doi străini gata să se angajeze într-un act emoţional.

Putea să meargă mai lent? Era aproape nemişcat.

— Picioarele mele nu sunt aşa de scurte ca să faci paşi mici, mormăi ea iritată.

O luă în braţe râzând, savurând ţipătul ei neaşteptat când ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Mă întrebam cât va dura, spuse el clar amuzat.

— Să ce?

— Ca tu să mă doreşti.

— Bădăran nesuferit! Este exact cum am spus. Mai degrabă sunt obosită, nerăbdătoare să dorm.

Paşii lui mari parcurseră distanţa până la dormitorul ei.

— Pune-mă jos, Ainsley. Servitorii tăi vor şti ce suntem pe cale să facem dacă ne manifestăm aşa…

— Este extenuată, zise el trecând pe lângă majordom. Abia poate merge.

Ea îşi îngropă chipul în umărul lui.

— Eşti aşa de crud!

— Dacă aş fi crud, zise el şi începu să urce scările, aş mai fi aşteptat o oră înainte să îţi curm suferinţa.

Îşi întoarse capul când ajunseră la etaj.

— Ştiai pe unde umblă gândurile mele?

— Ale mele nu erau cu mult în urmă.

Ajunseră în dormitorul ei, iar hainele fură împrăştiate pe podea înainte ca ea să-şi dea seama că nu stinseseră lămpile.

— Lumina…

— Las-o cu noi în noaptea asta. Îi cuprinse ceafa cu mâna lui caldă, ţinând-o nemişcată cât îşi plimbă gura umedă peste gâtul ei. Ea închise ochii şi suspină de plăcere. Nu-mi mai nega plăcerea de a te privi!

Nu voia să se gândească la faptul că întreaga zi apropierea lui, apoi distanţa fuseseră o stratagemă, o metodă să o ispitească să-l dorească aşa de mult încât avea să renunţe la orice regulă. Niciun alt bărbat nu o văzuse stând goală în faţa lui, roşie din cap până în picioare.

Ainsley se lăsă pe spate, lăsându-şi privirea liberă să o studieze. Putea vedea foamea şi dorinţa, ceva ce întunericul nu-i arătase. Acum, că văzuse ceea ce îi fusese ascuns, cum putea să mai dorească întunericul?

Era atletic şi puternic. Picioare lungi şi muşchi sculptaţi. Simţise totul, bineînţeles, dar să vadă însemna să-l aprecieze şi mai mult.

— Eşti aşa de frumoasă! Îşi plimbă degetul peste sfârcul ei. Întunecat. Brun. Chiar mă întrebam…

Şi ale lui erau închise la culoare. Umflate. Tânjea să le simtă pe limba ei. Nu era corect că ea protesta, şi el nu era

afectat deloc. Ei bine, nu era complet neafectat. De fapt, chiar era. El stătea mândru şi magnific în faţa ei.

O chinuise toată ziua. Ea avea să îi întoarcă favorul. Se aplecă şi îşi trecu limba peste un sfârc de-al lui. Pieptul îi vibră de la geamătul lui strangulat. Îşi băgă degetele în părul ei şi îi ţinu capul, apăsând-o mai aproape.

— Vulpe.

Cuvântul se auzi ca şi cum ar fi venit din fundul sufletului său. O făcu să se simtă puternică, deţinând controlul. Necuviincioasă.

Îi luă ambele mâini şi se îndreptă spre pat, trăgându-l după ea – venea de bunăvoie, dacă judeca după privirea lui de prădător. Când ajunseră la pat, o ridică şi se aşeză lângă ea.

El nu se împotrivi când ea se răsuci peste el şi îl primi în ea cu totul.

— Vezi ceva ce-ţi place? întrebă el cu degetele mângâindu-i şira spinării.

Cu un râset timid, ea îl privi direct în ochi.

— Eşti aşa de relaxat!

— Apreciez miracolul şi complexitatea formei umane. Într-o zi, trebuie să facem dragoste după-amiaza, în lumina soarelui.

— Vrei să zici… în timpul zilei?

El se opri şi clipi spre ea.

— Tu niciodată… Clătină din cap. Lasă, nu vreau să ştiu.

Dar ea bănuia că el ştia deja. Descoperea atâtea idei şi experienţe noi! Să stea lângă un bărbat fără haine pe ei. Cu Walfort, cămaşa ei de noapte fusese ridicată, dar nu dată jos de tot. Flăcările nu pâlpâiseră niciodată şi nu o tachinaseră cu întrezăriri din trupul lui. Întunericul îi proteja modestia. Nu ar fi stat niciodată împreună la o oră aşa de necuviincioasă din după-amiază.

— Bănuiesc că nu te limitezi la dormitor, zise ea.

— Încă un lucru de adăugat pe lista mea, zise el zâmbind pervers.

— Ce listă?

— De experienţe noi pe care să ţi le arăt. O pătură groasă pe o pajişte într-o după-amiază.

— Afară? Eu mă gândisem… nu ştiu. La bibliotecă.

— Bibliotecă să fie. Data viitoare când plouă.

Era scandalizată de idee. Şi excitată.

— Totuşi, în noaptea asta fă ce vrei cu mine. Îşi petrecu mâinile după capul ei, cu o expresie de aşteptare pe chip.

— Poftim?

— Tu ai fost cea nerăbdătoare să mă aduci aici. Fă ce vrei cu mine!

Ea clătină din cap.

— Nu am experienţa ta. Te voi dezamăgi.

— Jayne, dacă nu faci altceva decât să mă încaleci şi să mă călăreşti, nu ai cum să mă dezamăgeşti.

Să îl încalece. Îşi imagină poziţia corpurilor lor, cum ar funcţiona, cât de expusă ar fi. El îi luă mâna şi o puse în jurul căldurii lui catifelate.

— Măcar fă-mă să cer, zise el cu o voce joasă care indica faptul că nu avea să-i ia mult să-l aducă la acel punct.

— Bine. Da. Crezi că nu pot.

— Ştiu că poţi.

Nu trebuia să fie jucăuş. Walfort intra, îşi vedea de treabă şi plecă. Clătină din cap de ideea în sine. Nu trebuia să-i mai compare. Walfort ieşea pe locul doi la orice, dar, până la urmă, el nu avea reputaţia de mare amant. Ainsley, da.

Nu voia să ia în considerare câte femei îl educaseră. Nu avea să fie geloasă când ea acum beneficia de lecţiile lor. Dacă Walfort nu s-ar fi căsătorit de tânăr şi nu şi-ar fi limitat cuceririle odată cu ea, poate că şi el ar fi fost iscusit. Asta însemna că era vina ei?

— Începi prin a mişca mâna în sus şi în jos, zise el.

— Ştiu cum să încep, pufni ea.

— Oh, da! Îmi place.

Ochii lui mocneau, alimentând focul propriilor ei dorinţe.

Nu trebuia să o facă să se simtă confortabil cu toate astea. Trebuia să fie ceva rapid, cu un anumit scop. Ea nu se cuvenea să anticipeze, să dorească.

Se înfierbântă gândindu-se la ce putea să îi facă lui Ainsley. Da, chiar i-ar fi plăcut mult să-l audă cerşind. Se gândi la o pisică pe care o avusese când fusese copil şi cât de senzual miorlăia.

Îi oferi ceea ce credea ea că înseamnă perversitatea – şi spera că el nu avea să râdă. Dacă râdea, ea avea să moară.

— Pregăteşte-te să cerşeşti!

El scoase un protest gutural când ea se întinse peste el. Ochii i se întunecară şi strânse pumnii, lăsând-o să deţină controlul.

Şi ea se desfătă. Atingându-l, tachinându-l, şicanându-l. Îşi folosi gura, mâinile, sânii, orice parte din trupul ei ca să-l chinuiască. Mâinile lui se plimbară pe ea cu o perseverenţă care o surprinse, de parcă avea nevoie disperată de ea. Gemetele lui răsunau în cameră. Respiraţia lui grea îi aprindea dorinţa.

Nu fusese niciodată atât de curajoasă, nu ştiuse că putea să fie.

Dar, chiar dacă ea era cea care controla, el continua. Atingând-o, sărutând-o pe umăr, mângâindu-i sânii, ghidând-o uşor cu şoapte de aprobare şi gemete adânci. Era la fel de pasională ca el atunci când, în cele din urmă, el mârâi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jayne, gata cu tortura asta!

Încalecă peste şoldurile lui, se uită în jos la el şi îi zgârie pieptul cu unghiile.

El îi prinse şoldurile şi opuse rezistenţă.

— Femeie!

Simţindu-se victorioasă, ea se ridică, apoi se lăsă în jos, ghidându-l. Cu mâinile rătăcind pe ea, îndemnând-o, se împinse în el. Îşi răspândi părul până ce ajunse ca o cortină între ei. Îl privi în timp ce plăcerea lui creştea. Să fie deasupra lui era o poziţie splendidă, îi oferea o privelişte

clară asupra trupului lui. Se simţea recunoscătoare că lampa era aprinsă, luminând minunea acelui moment.

Apoi rolurile se inversară, şi toată tortura pe care ea i-o aplicase lui reveni asupra ei cu toată forţa. Se trezi alergând prin ceruri pline de stele, ţipând, simţind puterea eliberării lui lovindu-se de ea în timp ce şi ea se înălţa. Împreună. În acelaşi timp. Nici nu ştia că se putea aşa ceva, era un lucru ce exista datorită legăturii care se crease între ei.

Încă un lucru nou pe care îl împărtăşeau. Un buchet secret de amintiri, care trebuia să rămână acolo când ea avea să plece.

Moale ca o floare ofilită, se lăsă pe pieptul lui şi ascultă cum îi bătea inima cu putere.

Cu vârful degetelor, el îi mângâie încet spatele, iar ea se întrebă cum de mai avea energie să se mişte. Credea că nu avea să se mai mişte niciodată, că urma să rămână neclintită şi în tăcere pentru totdeauna.

— Dacă ştiam că la lumina lămpii te transformi într-o tigroaică, aş fi insistat ca lămpile să ardă de la bun început, murmură el.

— Te-am dezamăgit înainte?

— Doamne, nu! Îmi place că de fiecare dată este atât de diferit.

— În noaptea asta, m-am simţit… liberă.

— A fost destul de evident.

Ea se întinse puţin.

— Nu cred că am forţa să mă dau jos de pe tine.

— Atunci rămâi. Greutatea ta nu este o povară.

— Mai am puţin şi adorm.

Degetele lui o mângâiau uşor, ademenind-o spre tărâmul viselor.

— Dormi, spuse el cu o voce la fel de somnoroasă ca a ei.

Nu-şi aminti când adormise, dar, când se trezi, era singură în pat, învelită în cearşafuri, iar lămpile nu mai ardeau. Focul din şemineu oferea destulă lumină ca să vadă silueta care stătea în picioare

— Ainsley?

— Scuze, şopti el. Nu am vrut să te trezesc.

— Ce faci?

— Voiam să mă întorc în dormitorul meu. Am crezut că asta vrei. Îşi dorise la început. Acum…

— Rămâi cu mine?

El nu răspunse cu vorbe. Se strecură pur şi simplu sub aşternuturi o luă în braţe.

Când se trezi de dimineaţă, el încă era cu ea, ţinând-o strâns.

Capitolul 16

În vreme ce Jayne stătea în foişor, cu o mantie şi o pătură în jurul ei, se gândi că cerul nopţii nu fusese niciodată aşa de frumos. Sau poate era doar faptul că viaţa ei era plină de o bogăţie la care nu se aşteptase.

Relaţia dintre ea şi Ainsley se schimbase. Era ca şi cum el nu se sătura să fie cu ea. Pe măsură ce minutele din timpul lor treceau, stăteau tot mai mult împreună. Renunţaseră să se întâlnească la miezul nopţii, când el venea în dormitorul ei. Dormea cu ea toată noaptea şi se ducea în dormitorul lui doar ca să se îmbrace de zi. Se simţeau bine unul cu celălalt, râdeau, se tachinau şi vorbeau.

Făceau dragoste dimineaţa, după-amiaza, seara. În unele zile, nici nu coborau din pat. El cerea ca mâncarea să le fie adusă în dormitor.

Făceau baie împreună, citeau împreună, mâncau împreună, aţipeau împreună. Mergeau prin ţinut. Călăreau. Făceau plimbări cu trăsura. Vizitau satul. Pescuiau. Se căţărau în copaci şi întâmpinau zorile. Iar acum împărţeau lima, deşi era semilună, şi stelele.

Privi umbra lui întunecată care apăru prin telescopul pe care el îl pusese pe un stâlp construit special în foişor. Se părea că el adora să se uite la stele. Ea îşi dorea să fie vară ca să se bucure mai mult, dar noaptea era rece, iar din când în când îi clănţăneau dinţii, dar nu se plângea. Voia să împărtăşească momentul acela special cu el. Întrezărea mai multe din acest bărbat, iar fiecare întrezărire îi atingea inima.

— Gata, zise el. Acum, vino aici!

Ea veni lângă el şi se postă în faţa telescopului.

— Tremuri? întrebă el.

— Îmi este puţin frig.

— Jayne, trebuia să îmi spui!

Îşi dădu haina jos şi i-o aşeză pe umeri. Chiar şi cu mantia şi pătura pe ea, haina lui o înghiţi şi o înecă într-o căldură delicioasă.

— Acum o să răceşti tu, îi spuse ea.

El o sărută pe ceafă.

— Cred că am mai vorbit despre asta. O să fiu bine. Acum, uită-te prin lentilă şi vei vedea luna aşa cum puţini oameni au văzut-o.

Luna strălucitoare şi portocalie îi apăru în faţa ochilor. Putu vedea nişte rânduri ciudate, precum nişte cercuri cu creste.

— Ce sunt? Arată ca şi cum ar fi ciupit-o cineva.

— Nimeni nu ştie exact ce sunt sau cum au fost create. Când le-a descoperit Galileo, le-a numit cratere. De atunci, oamenii de ştiinţă se contrazic când vorbesc despre ce sunt exact şi ce le-a creat.

— Crezi că vom şti vreodată?

— Nu voi fi deloc surprins dacă vom afla. Uită-te la tot progresul tehnic pe care l-am făcut în scurt timp. Căile ferate, telegraful. Toate minunile care au fost expuse la Marea Expoziţie. Atâtea posibilităţi!

— Crezi că acolo sus există creaturi care se uită la noi?

— Dacă există, acum ar fi invidioase pe mine şi ar crede că sunt un bărbat foarte norocos care se uită la stele

alături de o femeie aşa de frumoasă.

O complimenta aşa de uşor! Uneori, nu ştia cum să-i răspundă, aşa că alegea să devieze subiectul.

— Ne uităm la lună, nu la stele.

— Ajungem şi la stele.

El se aplecă, iar ea îi simţi respiraţia caldă, care îi încălzea obrazul, şi parfumul de bergamotă, preferatul lui.

— Întoarce foarte încet şi cu grijă telescopul, până când nu mai vezi luna, ci te uiţi la stele.

Făcu aşa cum îi indicase el.

— Oh, sunt mult mai mari şi mai strălucitoare! Cât de multe crezi că sunt?

— Milioane. Prea multe ca să le numeri.

— Sunt aşa de frumoase! Liniştite.

— Hm. Acum, vreau să continui să le priveşti până când vezi propriile tale stele.

— Ce vrei să…

— Ssst! Ai încredere în mine.

— Nu ţi-am demonstrat că am?

— Atunci trebuie să ai şi mai multă încredere în mine.

O muşcă de ureche. Ea închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate.

— Stelele, îi aminti el.

Deschizând ochii, privi prin telescop, conştientă că el îi ridica fustele, că mâna lui alunecă pe piciorul ei până ajunse la răscrucea dintre coapse şi se opri acolo.

— Ainsley…

— Eşti aşa de caldă acolo şi mâna mea este rece…

— Nu este. Cum poate fi aşa de caldă?

— Miracolul mănuşilor, draga mea. Abia le-am dat jos.

Conversaţia nu prea avea sens, dar ei nu-i mai păsa. Gura lui îi dădea furnicături delicioase de-a lungul gâtului şi degetele lui făceau minuni mai jos. Senzaţiile se împrăştiau prin ea, devenind tot mai puternice pe măsură ce o provoca.

Îi dezmierda cu degetul carnea umflată şi sensibilă. Genunchii i se înmuiaseră. Se prinse de balustrada foişorului. Voia să îl înşface, dar el rămânea în spatele ei,

provocând-o. Apoi strecură un deget în ea, iar Jayne scoase un mic ţipăt.

— Ainsley, hai să ne întoarcem la cabană!

— Nu încă. Nu până nu vezi stele.

— Am văzut stele… prin telescop.

— Vreau să vezi stele create de mine.

Două degete intrară în ea, şi presiunea crescu. Se împingea în palma lui. Era fierbinte acum, aşa de fierbinte! Sosise vara. Nu mai avea nevoie de haina lui, dar nu mai conta. Tot ce conta era plăcerea rebelă…

Şi apoi stelele. Milioane. Explodând pe cer, dansând în faţa lunii.

Ţipătul ei. Sărutul lui fierbinte pe gâtul ei. Degetele lui oprindu-se. El ţinând-o strâns lipită de el de parcă ştia că era gata să se prăbuşească.

— Tu nu ai terminat. Respira rapid. Învăţase aşa de multe de la el într-un timp atât de scurt! Poziţii diferite. Unghiuri diferite. Să mă aplec, să mă întind…

— Jayne! O lipi ferm de el, strângând-o puternic, ţinând-o bine, de parcă i-ar fi fost teamă să îi dea drumul. Nu toate momentele de plăcere trebuie să se termine cu mine terminând în tine. Am vrut să îţi ofer asta fără nicio aşteptare.

Începea să înţeleagă adevărul din spatele reputaţiei lui de amant iscusit. Era mai mult decât imensa plăcere pe care o oferea unei femei în patul lui. Era felul în care trata femeia când nu era în pat.

Ea îşi lăsă capul pe spate, aşezându-l în curba umărului lui şi privi în sus, spre cer. O mică parte din ea dorea ca acel moment să nu se termine.

Dar timpul mergea mai departe.

În ultima ei zi la cabană, ploua. Cerul era plin de nori mari şi grei care ascundeau soarele. Ploaia bătea în geam într-un ritm ferm şi neobosit. Era genul de furtună care îţi cerea să rămâi în pat.

Chiar şi fără furtună, ea ştia că aveau să rămână acolo.

Era cuibărită în Ainsley după o partidă de amor destul

de vibrantă. El îşi plimbă un deget pe obrazul ei, apoi pe bărbie. Înainte şi înapoi. Încet, provocator.

— Mi-a plăcut satul, zise ea încet. Îmi va lipsi.

— Îţi place turta dulce.

Ea zâmbi pervers.

— Da, îmi place turta dulce.

Îşi făcuseră obiceiul de a merge în sat aproape în fiecare după-amiază. Se plimbau pe stradă, se uitau prin magazine şi cumpărau mereu buruieni de la fetiţa cu flori, preferata lui Ainsley.

— Îi voi cere brutarului să-i trimită bucătăresei tale reţeta.

Ea îşi plimbă degetele pe pieptul lui.

— Îmi va fi dor să mă caţăr.

— Îmi pare rău că ţi-ai mai făcut o cicatrice.

Când coborâse într-o dimineaţă, alunecase, iar scoarţa dură îi zgâriase genunchiul.

— Nu este grav. Acum, genunchii mei se potrivesc.

Şi era o amintire. De fiecare dată când urma să se uite la ea, avea să îşi amintească felul în care o căpătase.

— Cel mai mult îmi vor lipsi stelele, zise ea.

— Ai stele şi la Herndon Hall.

— Dar sunt mai strălucitoare aici.

— Poate că te uiţi la ele cu alţi ochi.

Se ridică şi se sprijini în cot.

— Aşa cum mă uit la tine acum. Eşti mult mai diferit decât credeam.

— Eşti dezamăgită?

— Nu.

Cum putea fi dezamăgită când el îi oferise aşa de mult din el însuşi! Spera să îi semene copilul.

Se îmbrăcară pentru cină şi se aşezară la masa din salon, dar nici unul din el nu mâncă mult. Apoi reveniră în dormitor şi făcură dragoste toată noaptea. De fiecare dată, se aşteptau să fie ultima lor dată împreună şi apoi spuneau:

— Încă o dată.

Până când fa şi ultima dată. Dimineaţa îşi făcea loc printre draperii, şi el o trase sub el. Când o pătrunse, ea

văzu un rămas-bun în ochii lui. Aceea avea să fie ultima lor uniune, începutul despărţirii lor.

Voia să îşi plimbe mâinile peste fiecare centimetru din el, dar el îşi împreună mâinile cu ale ei şi îi ridică braţele ca să se odihnească pe perne, lăsând-o vulnerabilă în faţa lui, dar fără să se teamă. Îşi încordă degetele în jurul degetelor lui şi îi petrecu picioarele peste talie ca să-l ţină mai aproape. Mişcările lui erau intenţionat lente. Pătrunderi lungi, sigure care ajungeau până în adâncurile ei, nu doar în ea, ci şi în inima ei.

Jayne nu voia ca acel moment să ajungă la final. Venise acolo cu intenţia de a avea scurte întâlniri cu el, ca totul să rămână impersonal. El îi demontase apărarea atingere cu atingere, zâmbet după zâmbet, râs după râs. Îi oferise mult peste ceea ce se aşteptase ea să primească.

Când era cu el, strălucea, întâmpina sosirea dimineţii, venirea nopţii. Încercase să se convingă că nimic din toate astea nu este real. Fuseseră acolo fără responsabilităţi, fără cereri, fără griji. Chiar fusese o vacanţă.

Iar acum se apropia de final. În curând, realitatea avea să îşi facă simţită prezenţa.

Dar, pentru ultima dată, erau doar ei doi privindu-se în ochi, în timp ce corpurile lor pluteau împreunate pe acelaşi ritm. Privi cum el îşi încleştează falca şi se delectă cu gemetele lui joase şi guturale. Îi răspunse la rândul ei cu gemete şi suspine.

Mâinile lui se lipiră de ale ei. Îl putea vedea cum se încorda ca să nu termine. Razele soarelui dansau peste el. Acum îl văzu aşa de clar!

Plăcerea crescu până ce explodă într-o prăbuşire crescândă, îşi arcui spatele şi îşi ridică şoldurile ca să primească ultimele lui mişcări. Gemetele se smulgeau din gâtul lui în timp ce tremura şi se înfiora deasupra ei. Îi dădu drumul la mâini, iar ea se încolăci în jurul lui, ţinându-l aproape, în timp ce letargia punea stăpânire pe amândoi.

Îl auzi cum înghiţea în timp ce o săruta pe gât. De ce o întrista aşa de mult? Tocmai o dusese într-un loc splendid. De obicei, zâmbea după ce ajungea acolo. Dar de

data asta nu putea, deoarece ştia că era ultima oară.

Ridicându-se, se rostogoli lângă ea. Ea întoarse capul într-o parte şi îl privi cum se uita fix la baldachin. Se întrebă la ce se gândea. Trebuia să spună ceva. „Să mai stăm o zi”. Dar şi mâine avea să-şi dorească să spună acelaşi lucru. Aşa că tăcu.

El se ridică, îşi legănă picioarele peste marginea patului şi aşteptă. Ea îi studie spatele lat. Voia să-şi mai treacă o dată degetele peste el. Dar era timpul să îşi ia rămas-bun. Ştia asta, ştia că trebuia să îi dea drumul. În curând, trebuiau să plece. Walfort îi aştepta.

Cu un oftat adânc, fără cuvinte, el se ridică din pat şi o lăsă să înceapă să se pregătească pentru călătorie. Iar ea făcu acelaşi lucru ca prima dată când fusese cu el.

Plânse.

Capitolul 17

Ea şi Ainsley merseră împreună în trăsura lui. Erau urmaţi de trăsura ei, în care călătorea camerista. Dacă cineva ar fi întrebat-o în urmă cu patru săptămâni cum se vedea evadând din cabana lui Ainsley, ar fi zis că se vedea fugind, fără se uite înapoi, lăsându-l în urmă în cea mai mare grabă, iar el privind-o. Fugind cât mai iute, pentru că nu putuse să plece mai repede, pentru că voia să termine cât mai repede cu el.

Găsise însă o scuză după alta ca să-şi întârzie plecarea. Ştiind că Ainsley avea să călătorească împreună cu ea, nu dorise să plece spre casă. Timpul petrecut împreună se transformase în ceva dulce-amărui. Mereu crezuse că Walfort o iubea; credea că încă o iubea. Dar până atunci, nu se simţise niciodată iubită.

Cu Ainsley se simţise.

Acum o ţinea ghemuită lângă el. Ea îşi sprijinise mâna pe pieptul lui şi îi simţea inima cum îi bătea constant, ritmic. Dincolo de fereastră, vedea cum peisajul se schimbă, devenind mai cunoscut, mai familiar. Se apropia de casă. Se bucura, dar se şi temea cu toată inima.

Ultimele patru săptămâni nu fuseseră deloc aşa cum se aşteptase. Aspectele fizice fuseseră mult mai răscolitoare. Regreta sfârşitul călătoriei emoţionale. Avea să îi fie teribil de dor de Ainsley.

Îşi lipi mâna de abdomen. Jumătate din ea îşi dorea să nu fie însărcinată. Ştiind ce fel de bărbat era, înţelegea ce nu pricepuse până atunci: avea să sufere că nu putea recunoaşte acest copil. Totuşi, dorea cu disperare să fie gravidă – nu pentru că ar fi vrut un copil, ci pentru că ar fi fost al lui.

— Când vei şti? zise el încet, iar ea se întrebă dacă şi el se gândea la acelaşi lucru ca şi ea.

— În curând, cred. Nu am avut mereu menstruaţia regulată. O zi sau două întârziere, o zi sau două mai devreme, fluctuează. Să îţi dau de veste?

— Nu.

Închizând ochii, ea se luptă cu lacrimile.

— Dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum despre tine, nu aş fi acceptat niciodată asta.

El îi puse un deget sub bărbie, îi dădu capul pe spate şi o privi direct în ochi.

— Cunoscându-te cum te ştiu acum, aş fi acceptat fără ezitare. Să nu te îndoieşti niciodată că vreau să primeşti asta. Îşi împreună degetele cu ale lui Jayne peste pântecul ei. Sper că s-a întâmplat.

Nu avea să plângă. Nu voia. Cu toate astea, ameninţarea lacrimilor era acolo.

— Să ştii că niciun copil din Anglia nu va fi iubit mai mult.

— Nu mă îndoiesc, zise el zâmbind trist.

Văzu peste umărul lui, ca prin ceaţă, piatra ce marca începutul proprietăţii lui Walfort.

— Te rog, opreşte trăsura! Nu vreau să… trebuie să

ne despărţim aici.

El făcu semn, şi trăsura se opri, iar ea simţi că i se face greaţă din pricina mişcării. Aproape imediat, lacheul deschise uşa.

— Lasă-ne câteva momente, strigă Ainsley, şi uşa se închise iute.

Dându-se înapoi ca ea să-l poată vedea mai bine, ea îşi trecu degetele peste chipul lui, peste trăsăturile prea pronunţate pentru un bărbat de vârsta lui.

— Nu mă voi mai uita niciodată la stele ca până acum.

— Nici eu, te asigur, spuse el cu un zâmbet familiar.

— În tot timpul nostru împreună, nu m-ai sărutat niciodată pe gură, zise ea lingându-şi buzele.

— Una din regulile tale, draga mea. Eram hotărât să nu le încalc. Dar dacă tu o încâlci…

Cu o disperare şi cu o foame care o uimi, îi acoperi gura cu buzele ei. Avea un gust mai bun decât îşi amintea şi, deşi ea iniţiase sărutul, el nu fu timid şi-l continuă.

Abia îşi dădu seama că el o trase în poala lui, lipind-o de pieptul lui, în timp ce gura lui o prăda pe a ei. Trebuia să fi făcut asta mai devreme. La naiba cu regulile ei blestemate! Limbile lor se împreunară şi dansară, şi căutară, dar acum nu mai aveau timp să exploreze totul. Prima dată când se sărutaseră, ea fusese înspăimântată de sentimentele pe care i le trezise. Acum le savura. Se simţea aşa de vie! Fiecare nerv din ea cânta. Fiecare centimetru din ea o furnica.

Mâinile lui iscusite se plimbară pe ea. Oriunde o atingea, îi provoca plăcere şi dorinţă. Ea îşi dădu seama că el îi mângâia gamba, urcând tot mai sus.

— Nu, nu, şopti ea peste gura lui, lipindu-şi fruntea de a lui şi luptându-se să întârzie lacrimile cât mai mult posibil.

— La revedere, Ainsley.

Se dădu jos din poala lui, se întinse spre uşă…

— Jayne?

Nu voia să se uite în urma ei. Dar el îi oferise atât de multe! Îi datora măcar o ultimă privire. Se întoarse. O duru inima când văzu emoţia din ochii lui.

— M-ai întrebat odată dacă sunt dispus să schimb locul cu Walfort.

— Şi ai spus nu.

— De atunci, am aflat că m-am înşelat. Aş prefera să fiu olog şi să am mereu dragostea ta chiar şi pentru un moment decât să trăiesc fără să o am.

Nu îi putea spune cuvintele pe care ştia că el voia să le audă. Ar fi devastat-o; şi cel mai probabil l-ar fi devastat şi pe el. Era mai bine să pretindă că pentru ei nu existau acele cuvinte.

Clătinând din cap, deschise uşa, recunoscătoare să dea peste lacheul pregătit să o ajute să coboare. Când el închise uşa, ea se grăbi spre trăsura ei fără să se mai uite înapoi.

*

Walfort stătea în scaunul lui cu rotile la fereastră, aşteptând. Ştia că ea se întorcea în acea după-amiază. Era ciudat cum anticipa şi se temea în acelaşi timp de întoarcerea ei.

Nu o iubise când se căsătoriseră. Nu o iubise când fusese un bărbat întreg. Ajunsese să o iubească şi să o aprecieze pe Jayne după ce le fuseseră răpite aşa de multe lucruri. Devotamentul ei îl uimise. Loialitatea ei îl umilise. Sacrificiul pe care era forţată să îl facă – să nu aibă niciodată copii – îl chinuise.

Dacă ea ar fi ştiut adevărul acelei nopţi, al atâtor alte nopţi înainte de acea noapte, l-ar fi dispreţuit. Nu putea să adauge ura ei la lista eşecurilor din viaţa lui, nu putea să o împovăreze şi cu această emoţie. În mod egoist, nici nu putea trăi fără ea, fiindcă îi lumina zilele.

Văzu cum trăsura coteşte pe drumul ce ducea spre conac, iar inima lui acceleră, bătând în acelaşi ritm ca pe vremea când era băiat şi picioarele lui alergau peste câmpuri. La naiba, simţea lipsa mobilităţii pierdute.

Aşa cum ştia că ar fi simţit lipsa soţiei dacă ea nu ar mai fi fost lângă el.

Trăsura se opri. Rămase pe loc, privind, aşteptând. Nici când avusese picioarele întregi nu o întâmpinase niciodată. Nu o luase niciodată în braţe.

Acum şi-ar fi dat sufletul să poată face oricare din aceste lucruri. I-l dăduse în schimb pe Ainsley.

Lacheul deschise uşa, ajutând-o să coboare. Apoi ea îşi ridică fustele şi se grăbi spre casă, alergând pe scări. Auzi uşa deschizându-se.

— Walfort!

— Aici, iubire!

Apăru fără suflare în uşă, cu părul ciufulit. Doamne, era frumoasă. Îl duru inima când îşi dădu seama cât de mult îi simţise lipsa.

— Walfort! scrâşni ea, înainte să alerge prin cameră, căzând în poala lui şi înfăşurându-şi mâinile în jurul gâtului lui, ţinându-l aşa de strâns că aproape îl sufocă.

Hohotele de plâns îi cutremurau corpul, lacrimile îi udau obrazul. O trase mai aproape, o strânse în timp ce propriii ochi îl ardeau. În adâncul lui, tristeţea se lupta cu bucuria, în timp ce adevărul îl lovi.

Nu avea nicio îndoială că cea mai mare teamă a lui şi cea mai mare dorinţă se îndepliniseră: se îndrăgostise de Ainsley.

Doamne, ce făcuse?

*

În vreme ce trăsura se apropia de cabană, Ainsley simţea că trecuse prin cea mai lungă călătorie din viaţa lui. Uşa trăsurii se închisese cu un clic răsunător. Ainsley credea că avea să-l urmărească tot restul zilelor şi al nopţilor. Se trânti pe scaunul capitonat al trăsurii şi aşteptă. Auzind loviturile îndepărtate ale copitelor cailor, privi pe fereastră trăsura lui Walfort care trecea pe lângă el. Spera să o vadă pentru ultima dată pe Jayne, dar văzu doar umbre.

Se întinse şi lovi în tavan.

— Înapoi la Blackmoor.

Noaptea se aşternuse cu ore în urmă. Ar fi trebuit să se oprească undeva, să întrerupă călătoria şi să continue dimineaţă. Permise însă doar să se oprească pentru a se schimba caii.

Când, în cele din urmă trăsura se opri, coborî şi se îndreptă spre grajduri. Era trecut de mult de miezul nopţii. Cu toate acestea, puse şaua pe calul lui preferat, urcă şi porni la galop puternic. Voia să-şi acorde timp să se gândească la ea până la răsărit şi apoi nu avea să se mai gândească la ea niciodată. Voia să meargă mai departe cu viaţa lui ca şi cum Jayne nu ar fi fost niciodată parte din ea. Toate nopţile şi zilele lor împreună aveau să devină o amintire îndepărtată, la care să nu se întoarcă niciodată. Decisese deja să vândă cabana.

Opri calul lângă stejarul bătrân. Se căţără cu îndemânare până ce ajunse la creanga lor. Se aşeză într-o parte, cu spatele sprijinit de scoarţa tare a trunchiului. În noaptea aceea, luna plină strălucea pe cerul nopţii. Gâtul lui era plin de lacrimi, dar refuza să le lase libere. Nu plânsese niciodată în viaţa lui; cu siguranţă, nu avea să înceapă acum.

Nici când murise tatăl lui nu plânsese. Dar atunci avea doar patru ani. Nu înţelesese cu adevărat ce se întâmplase. Moartea era ceva de neînţeles. Crezuse că tatăl lui se dusese să doarmă, nimic mai mult. Dar apoi nu îl mai văzuse niciodată.

Se întrebă ce ar fi crezut tatăl său despre acţiunile lui recente, apoi decise că oricum nu conta. Tot ce conta era ce gândeau persoanele implicate: el, Jayne şi Walfort.

Când ea coborâse din trăsură, fusese pe punctul de a-i mărturisi că se îndrăgostise de ea. Profund. Irevocabil. Îndrăgostit.

Era o nebunie să îi spună. Să recunoască faţă de el însuşi. În orice caz, asta ar fi făcut ca lucrurile să devină şi mai dificile pentru ei toţi.

Dimineaţă, avea să se întoarcă la cabană şi la existenţa lui lipsită de însemnătate şi plictisitoare. Avea să îşi umple zilele cu munca, administrându-şi averea şi

finanţele, şi urma să-şi umple serile cu femei. Nu voia să treacă nicio noapte fără o femeie în patul lui, în braţele lui, şoptindu-i numele.

Avea să o uite. Jayne Seymour, marchiză de Walfort. Nu voia să se mai gândească niciodată la ea.

În vreme ce luna se mişca peste orizont, îi urmă drumul şi se întrebă dacă şi ea era la fel de singură ca el.

Capitolul 18

Reşedinţa Lyons
Ajunul Crăciunului, 1860

Ainsley se bucura de distracţia Crăciunului, stând în salonul mare al conacului fratelui său. Savura alcoolul fin al fratelui său mai mare – probabil un pic cam mult, dacă ar fi fost să se ia după felul în care se legăna bradul împodobit aflat pe masa din colţ. Fenimore, câinele collie al familiei, era încolăcit lângă coşul în care dormea dus cel mai tânăr membru al familiei – Rafe. Era o privelişte familiară. Slujise ca paznic pentru ambii copii care se născuseră înaintea celui mai mic.

Mama lui şi Leo erau şi ei prezenţi, dar mult prea posaci. Intenţionau să călătorească din nou spre casa Lynnford a doua zi. Starea lui Lady Lynnford se degrada rapid, şi ducesa voia să fie acolo pentru femeia care o ajutase să crească trei fii. Lady Lynnford nu îşi dăduse seama niciodată că unul dintre ei era fiul soţului ei. Dacă ducesa avea să tacă în continuare, contesa urma să ajungă în mormânt fără să ştie acest lucru.

Stephen şi familia lui lipseau. Mercy îi oferise lui Stephen alt fiu cu doar trei zile în urmă, deci abia peste câteva săptămâni putea să iasă şi să meargă.

Gândindu-se la situaţia lui Mercy, Ainsley îşi aduse aminte de Jayne. Nu reuşea să o izgonească din gândurile sau amintirile lui. Poate pentru că plecase din Blackmoor cu

o zi înainte ca să se îndrepte spre locul unde se afla acum. Rătăcise prin cabana aceea nenorocită pentru că încă avea mirosul ei, prezenţa ei. Decisese să nu o mai vândă. Când o zărise prima dată, se îndrăgostise imediat de casă şi de terenul din jurul ei. Acum însemna şi mai mult pentru el. Ce gând stupid să renunţe la proprietate!

Dar de la reşedinţa lui Westcliffe avea să se întoarcă la proprietatea lui, conacul Grantwood. Îşi neglijase casa şi responsabilităţile prea mult timp. Avea nevoie să meargă mai departe cu viaţa lui. Se hotărâse să îşi facă o amantă. O singură femeie. De ce să depună efort să facă curte altei femei în fiecare noapte? Avea să găsească una care să îi fie pe plac şi să aranjeze o casă pentru ea. Ea urma să se ocupe de nevoile lui. Avea să se asigure că era instalată confortabil. Putea fi un aranjament reciproc avantajos. Ar fi trebuit să facă asta mai repede. Zburatul din femeie în femeie era obositor. Nu mai fusese cu nicio femeie de când plecase Jayne, iar asta îl agita. Din acest motiv era neliniştit, îşi spuse el, nu din cauza blestematei de telegrame primite cu o săptămână în urmă.

Mulţumesc.

Mesagerul care i-o livrase făcuse asta cu doar două cuvinte: „Pentru duce”.

Plecase rapid, de parcă nu aştepta niciun răspuns.

„Mulţumesc”.

Ainsley nu ştia dacă acel cuvânt fusese scris de Walfort sau de Jayne. Cu siguranţă, de Walfort. Jayne ştia că el nu dorea nicio confirmare, nu voia să ştie dacă întâlnirile lor avuseseră succes. Dar cum să nu afle despre asta? Toată Londra avea să discute despre acest lucru în timpul sezonului care începea. Poate că avea să evite să meargă în oraş. Nu, era important ca măcar să se arate pe acolo, să viziteze vechile locuri de întâlnire şi să flirteze cu doamnele. Să îşi refacă reputaţia. În ultima vreme, o neglijase.

Şi apoi amanta lui avea să fie acolo, deci urma să se

întreţină în mod adecvat. Abia aştepta. Ar fi trebuit să meargă în oraş mai devreme, să găsească locuinţa potrivită pentru femeia care avea să îi ocupe nopţile, să aranjeze…

— Unchiule!

Îşi mută privirea şi se întrebă de când avea fratele lui un copil care nu se vedea clar. Spera că băiatul nu venise să îi spună că era nevoie de el în altă parte. Nu era convins că picioarele lui puteau fi suficient de puternice să-l susţină. Unde naiba erau cu toţii? Îşi forţă ochii să se concentreze şi ridică o sprânceană.

— Nepoate.

După umerii înguşti, părea vicontele Waverly, viitorul conte de Westcliffe, care se lupta să nu râdă. Să se salute sobru de fiecare dată era o glumă veche între ei. Ainsley nici nu-şi mai aducea aminte cum începuse tradiţia.

Waverly îşi mişcă sprâncenele, sus, jos, sus, jos. Se încruntă şi îşi strâmbă gura de copil de cinci ani. Apoi atinse sprânceana ridicată a lui Ainsley de parcă se aştepta să muşte.

— Cum faci asta?

— Exerciţiu, băiete.

Se întinse şi ciufuli părul negru al băiatului, încercând să nu se întrebe ce nuanţă urma să aibă părul copilului lui Jayne. Nu voia să se gândească, nu trebuia să se gândească la el ca la fiul lui. Durerea ar fi fost prea mare. Acceptase aranjamentul ştiind care era preţul. Nu putea să regrete acum.

— O să înveţi când o să mai creşti. Ce zici de fratele tău?

— Plânge prea mult.

— Şi tu plângeai la vârsta lui.

— Nu. Eu nu plâng niciodată. Băieţii nu plâng.

— Iar el e băiat.

Waverly se uită la el de parcă ar fi crezut că unchiul lui trebuie să stea în spitalul de boli nervoase Bedlam. Ainsley nu voia să se gândească la faptul că, dacă nu se însura şi nu avea un moştenitor, acest băiat avea să aibă grijă de el la bătrâneţe.

— Nu, nu este. Este un bebeluş, insistă Waverly.

— Hm. Şi ce crezi că l-ar transforma în băiat?

Waverly îşi încreţi nasul, apoi privi în jos spre turul pantalonilor lui scurţi.

— Are unul la fel. Am văzut eu.

— Ei, vezi?

— Cred că şi Hope a avut una, zise el, referindu-se la sora lui, dar a ei a căzut.

Din fericire pentru Ainsley, nu băuse coniac în momentul acela. L-ar fi scuipat fără jenă. Se abţinu să nu zâmbească.

— Chiar aşa?

Nu avea de gând să aştepte o explicaţie despre un scenariu imposibil.

Westcliffe apăru şi îşi puse mâna pe capul fiului său – un gest posesiv, dar plin de iubire.

— Nu-l deranjezi pe unchiul tău, nu?

— Deloc, răspunse repede Ainsley. Aveam o discuţie filosofică despre ce îi transformă pe băieţeii mici în băieţi.

— Tăieturile, melcii şi cozile de căţel – ceva de genul ăsta, nu-i aşa? întrebă Westcliffe.

— Unchiul Stephen îmi va da un ponei de Crăciun, spuse Waverly, nemaifiind interesat să continue discuţia, cel mai probabil fiind plictisit.

Când Stephen se însurase, Ainsley îl rugase să vegheze asupra proprietăţii lui din Hertfordshire. Stephen detestase mirosul de oaie. Până la urmă, cumpărase pământul de la Ainsley – din moment ce nu avea dreptul la moştenire – şi îl populase cu cai.

— Este un unchi bun, zise Ainsley.

Waverly îl privi cu ochii lui mari şi căprui, în care se citea că voia să ştie ce urma să primească de la el.

Ainsley rânji.

— Va trebui să aştepţi ca să afli ce îţi dau eu de Crăciun.

O undiţă. Se gândise că poate la vară avea să ia băiatul la Blackmoor. Era parte din cadoul lui. Totuşi, nu era la fel de impresionant ca un ponei.

Westcliffe îl bătu pe băiat pe umăr.

— Fugi acum! Mama ta are nevoie de tine.

Cu toată bună-cuviinţa unui viitor lord, Waverly plecă.

— La primăvară, cred că îl învăţ să se caţăre în copaci.

— Doar dacă eşti treaz, spuse Westcliffe, care trase un scaun şi se apropie de el, aşezându-se. De obicei, eşti mai sociabil.

— Moartea ne dă târcoale. Mi s-a părut mai potrivit să fiu sobru.

— Doar asta te tulbură?

— Cam târziu să joci rolul fratelui mai mare.

— L-aş fi jucat mai devreme, dar insistai să mi-l uzurpezi. Claire este îngrijorată în ceea ce te priveşte. Zice că ai slăbit.

Ainsley chicoti misterios.

— Acum, dacă zice ea, înseamnă că este adevărat. Asigur-o că totul este în regulă.

El clătină din cap. Claire îl supraveghease când fusese mai tânăr, ceea ce îi permisese să se joace cu ceilalţi. De-a v-aţi ascunselea fusese jocul lui preferat. Atâta vreme cât se ascundea undeva aproape de Westcliffe, ea nu îl găsea niciodată pentru că era prea îngrozită de viitorul ei soţ ca să caute în vreuna dintre zonele din jurul lui.

— Scuzele mele, spuse Ainsley. A fost tăios şi nepoliticos din partea mea. Apreciez grija ei, dar totul este aşa cum trebuie să fie.

— Nu sunt sigur că ordinea cuvintelor mă linişteşte. Din câte ştiu eu, pentru tine ar putea să fie totul în regulă şi când te afli în iad.

Ainsley rânji. Fratele lui era mai perspicace decât credea el. Nerăbdător să schimbe subiectul, zise:

— Se pare că avem mai mulţi băieţi în familia asta.

— Soţia lui Stephen şi a mea ştiu să-şi facă datoria, replică Westcliffe pe un ton şicanator.

Ainsley bănuia că datoria lui Claire era cea care decidea ea că este. Ştia că Westcliffe o adora, fuseseră ani întregi în care o rănise, iar acum trebuia să se revanşeze.

— Şi dacă ar naşte doar fete? întrebă Ainsley.

— Îndrăznesc să spun că le-am iubi la fel. Te-ai gândit la un moştenitor? Claire mi-a spus că sunt câteva fete din cele mai bune familii care vor debuta anul acesta.

— Aşa de tinere, că sigur mi se vor părea copilăroase pentru experienţa mea.

— Te gândeşti la una mai în vârstă?

— Nu mă gândesc la nimeni.

Minciună. Se gândea la Jayne. Tot timpul. Devenea oarecum enervant.

— Bine, atunci, zise Westcliffe şi îl lovi pe Ainsley peste genunchi. Acum te las. Mi-am neglijat soţia destul.

Privi cum se îndepărtează fratele lui, apoi se întinse după pahar.

„Mulţumesc”.

Ridică uşor paharul şi îşi şopti toastul.

— Crăciun fericit, Jayne!

Capitolul 19

Proprietatea contelui de Lynnford
Început de ianuarie, 1861

Cu siguranţă, era cel mai prost portret pe care îl făcuse vreodată. Însă cine l-ar fi privit nu ar fi gândit asta. Avea puţin din realitate, fiind în mare parte rodul fanteziei. Matroana arăta sănătoasă, inimoasă, fericită. Cu soţul lângă ea, având mâinile pe umerii ei, părea să nu aibă nicio grijă în lume în afară de cele aduse de titlul ei. Cei cinci copii ai lor – doi băieţi şi trei fete – îi înconjurau. Leo ştia că le acordase atenţia cuvenită. Toţi îşi priveau mama, iubirea faţă de ea fiind evidentă în expresiile lor.

— Este frumos, Leo, zise ea, ofilită şi slăbită pe patul de moarte, când el îl ridică pentru ca ea să-l vadă.

— Ţi-am spus că este minunat, gânguri Tessa, stând pe un scaun şi strângând mâna prietenei ei.

— Da, dar credeam că te referi la altceva. Zâmbetul ei avea ceva obraznic, o aluzie la femeia plină de viaţă care fusese cândva.

Tessa încuviinţă din cap către Leo.

— Mulţumesc.

— Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

Ea încuviinţă din nou din cap. Cele trei săptămâni de după Crăciun fuseseră oribile şi obositoare. Dar Tessa nu putea pleca, refuza să plece, în ciuda dificultăţilor. Lynnford avea nevoie de ea. De câte ori în ultimele zile îi spusese că ea era sprijinul lui, de câte ori se ţinuseră în braţe şi plânseseră?

Îl privi pe Leo cum părăsea camera cu pasul lui lent. De câte ori în ultima vreme îi oferise tăria de a continua?

— Te vei mărita cu el? întrebă Lady Lynnford.

Tessa râse uşor şi aranjă perna de sub capul prietenei ei.

— Cauţi bârfe ca să le împrăştii în următorul sezon?

— Nu voi fi aici pentru următorul sezon. Amândouă ştim asta.

— Nu vorbi prostii. Întinse toate cuverturile până ce nu mai rămase nicio cută.

— Sunt gata să plec, Tess.

Tessa se întoarse pe scaun, luă mâna Angelei şi o frecă blând, încercând să îi ofere puţină căldură. Cum putea fi aşa de rece?

— Atunci ar trebui să fii liberă să pleci, draga mea. Raiul te aşteaptă.

— O să ai grijă de Lynnie, nu-i aşa?

Sărută degetele fragile.

— Bineînţeles. Şi voi fi bună ca o mamă cu copiii tăi. Deşi sunt mari. Uneori, cred că au mai mare nevoie de noi când sunt mari.

— Dacă nu te măriţi cu artistul tău, atunci mărită-te cu Lynnie. Te iubeşte, să ştii.

Tessa clătină din cap.

— Nu este nevoie să negi, draga mea. Ştiu că şi tu îl iubeşti. Ştiu că niciunul din voi nu aţi dat frâu liber

sentimentelor voastre câtă vreme am fost soţia lui. Dar am văzut des dorul, mai ales când erai tânără. Închise ochii, apoi îi deschise plini de energie. Bărbaţii sunt nişte creaturi aşa de prostuţe, uneori orbi. Cred că nu şi-a dat seama că Stephen este al lui până ce nu am crezut toţi că Stephen a fost ucis în Crimeea.

Pe Tessa o cuprinse groaza. Voia să o scutească pe Angela de durere.

— Îl iubesc pe Lynnie, continuă Angela, de parcă citise gândurile Tessei. Crezi că m-aş uita la Stephen şi nu l-aş vedea pe tatăl lui în el?

— Nu i-am spus niciodată când eram tineri, pentru că am crezut că asta ar fi fost o povară pentru el.

— Atunci eşti la fel de prostuţă ca el.

*

Trecuse de mult de miezul nopţii când Tessa veni în dormitorul lui Leo. El lucra la un autoportret pe care se gândea să i-l dea ei, dar, când îi văzu chipul, ştiu că avea să rămână neterminat. Îşi puse jos pensula, traversă camera cu paşi lenţi şi o luă în braţe.

Lacrimile ei erau fierbinţi şi grele, udându-i cămaşa. Niciun cuvânt nu fu rostit. Nu era nevoie. Mereu fusese aşa între ei.

O ridică în braţe, o duse pe canapea şi se aşeză cu Tessa cuibărită în poala lui. Hohotele ei de plâns se transformară încet în lacrimi şi smiorcăieli.

Batistă? mormăi ea.

— Nu am niciuna la mine. Foloseşte cămaşa mea.

— Leo…

— Foloseşte cămaşa. Iau alta.

Aşa şi făcu, apoi se îndreptă şi se aplecă pe spate. Începu să se joace cu buclele lui blonde.

— Ai cel mai rebel păr.

— Şi tu îl ai pe cel mai frumos.

El tânjea să îl desfacă, dar ştia că ea nu ar fi acceptat avansuri în acea clipă. Era prea curând, se simţea prea

rănită.

— S-a dus liniştită. Şi eu, şi Lynnford eram acolo. Acum le spune copiilor. Trebuie să am grijă ca ei să nu îi simtă lipsa.

El îşi trecu degetul peste obrazul ei, un obraz pe care îl sărutase de mii de ori.

— Ştiu.

— Nu ştiu cât vom sta aici.

— Cât timp e nevoie.

— Te iubesc, ştii asta. În vocea ei era o urmă de tristeţe, iar el ştia că nu avea nicio legătură cu pierderea prietenei ei.

— Ştiu.

Dar nu suficient. Niciodată nu-l iubise suficient.

*

Copiii Tessei, împreună cu soţii şi soţiile lor, veniră pe domeniul Lynnford pentru înmormântarea iubitei lor contese – la fel ca jumătate din Londra dacă judecai după mulţimea adunată. Fu aşezată să se odihnească în cripta familiei de pe domeniu.

Tessa şi Leo rămăseseră ca să scutească familia de povara de a se ocupa de aceste lucruri. Ea simţea că era ultimul lucru pe care îl putea face pentru draga ei prietenă. Familiile – Lynnford şi a ei – se întorseseră în casă după înmormântare. Erau toţi adunaţi în salon, copleşiţi de amintirile zilelor trecute, înainte ca sănătatea contesei să fie afectată.

Tessa fusese aşa de ocupată cu fiii şi fiicele lui Lynnford, încât nu-l văzuse pe Leo plecând. Fusese un pic distant, cu siguranţă copleşit de durerea care îi înconjura. Era aşa de sensibil, atât de conştient de sentimentele subtile ale celorlalţi! Ea hotărî să plece a doua zi. Poate că aveau să meargă la mare. Să se plimbe pe ţărm. Să asculte cum bate vântul peste apă. Acolo era pur şi simplu prea multă linişte.

— Cred că ar fi fost mulţumită să ştie că au iubit-o aşa

de mulţi.

Tessa privi spre Lynnford. Avea peste 55 de ani, dar era în continuare devastator de chipeş şi de demn. Da, fusese o proastă să creadă că s-ar fi putut uita cineva la Stephen şi nu l-ar fi văzut pe el. Deşi poate că oamenii vedeau doar ce doreau să vadă.

— Îmi va fi dor de ea, zise Tessa.

— Nu mai mult ca mie. Nu ştiu cum voi continua fără ea.

— O zi după alta. Este cea mai bună metodă.

— Te gândeşti vreodată la viitor?

Ea clătină încet din cap.

— Nu, nu chiar.

Fu cuprinsă de o prevestitoare senzaţie de teamă. Ciudat. Poate că simţea asta din pricină că moartea vizitase recent acel loc. Avea nevoie de Leo. Chiar avea nevoie de el. Unde naiba era?

Îi atinse braţul lui Lynnford.

— Dacă mă scuzi, am ceva de făcut.

— Te rog… Tess, mulţumesc că eşti aici.

— Nu a fost niciun deranj, te asigur.

Când trecu pe lângă ei, cei trei fii o îmbrăţişară liniştitor. Ce bărbaţi puternici şi buni! Erau mândria şi bucuria ei, chiar dacă îi albiseră părul, şi Ainsley încă nu se însurase. Nu avea să îi placă, dar plănuia să intervină în acest sezon şi să înceapă să aducă tinere domnişoare în viaţa lui. Fusese îngrijorată în privinţa lui de când descoperise pe unde îi rătăcea inima. Era un drum pe care avea să rămână singur şi pierdut. Ea ştia asta. Călătorise destul pe acest drum când fusese tânără.

Şerpui pe holuri până ce ajunse la scările ce duceau la dormitorul pe care îl folosea când se afla acolo.

Intră, aşteptându-se să-l găsească pe Leo acolo. Dar el nu era de găsit. În dormitorul lui atunci. Când se întoarse ca să iasă în hol, ceva îi atrase atenţia. O foaie de hârtie împăturită, pusă pe pernă. Pe partea unde dormea ea. Când se apropie, putu vedea numele ei caligrafiat elegant de Leo. Tot ce făcea el era atins de eleganţă.

Desfăcu hârtia şi citi scrisoarea scrisă cu grijă.

El este liber acum, iubirea mea, şi tu trebuie să fii la fel. Mulţumesc, draga mea Tessa, pentru fiecare zâmbet, pentru fiecare râset... pentru fiecare noapte petrecută cu mine. Acum, sper să îţi găseşti adevărata fericire alături de cel care mereu a avut inima ta.

Rămân servitorul tău devotat,

Leo

Strângând scrisoarea la piept, îi şopti numele. Mai bine de treizeci de ani tânjise după Lynnford. Libertatea lui era acum dulce-amăruie. A ei era neaşteptată.

Artistul ei plecase. Nu prea reuşise să-i arate cât de important era pentru ea. Se temea că, odată cu plecarea lui, el îi luase inima.

Capitolul 20

Herndon Hall
Sfârşit de ianuarie, 1861

Zăpada îmbrăca pământul, dar asta nu o împiedică pe Jayne să-şi facă plimbarea zilnică de după-amiază. Doctorul ei îi recomandase asta. Ca să rămână puternică, să o întărească pentru ceea ce urma. Aerul de afară avea să facă şi copilul puternic. Şi asta conta cel mai mult.

Îţi ţinea o mână pe abdomen, frecându-l în timp ce mergea. O făcea să se simtă mai aproape de copil, deşi dovezile existenţei lui erau rare. Încă nu se rotunjise, era devreme. În seara când îi anunţase lui Walfort sarcina ei, el îi spusese că o iubeşte, iar ea plânsese pentru că nu îi mai spusese acele cuvinte de când se întorsese de la Blackmoor. O ţinuse în braţe în timpul nopţii cum nu o mai ţinuse de mai bine de trei ani.

Îi trimisese vorbă lui Ainsley. De fapt, un cuvânt. Privind în urmă, părea nesemnificativ, dar până la urmă orice cuvânt ar fi fost lipsit de importanţă.

Walfort era exuberant cu laudele lui – prea mult, se gândea ea uneori, dar apoi presupunea că pentru el partea dificilă trecuse. Să vadă roadele planului său, realitatea acestuia. Să ştie că aveau să aibă un copil. Voia cu disperare ca toţi să creadă că era al lui.

Ea îi spusese că nu contează. Avea să fie tatăl acestui copil. Asta era ce conta cu adevărat.

Dar nu se lăsa descurajat. Făcea planuri ca ei să meargă la Londra pentru sezon – deşi perioada ei de lăuzie avea să coincidă cu acele luni. Trase adânc aer în piept ca să se relaxeze. Urma să se ocupe de acest lucru când avea să vină momentul. Faptul că urma să se întâlnească cu Ainsley nu avea nicio legătură cu faptul că o îngrijora această plecare. O femeie care abia năştea pur şi simplu nu apărea în public. Nu se cuvenea. Indiferent cât de mult îşi dorea soţul ei asta.

Ar fi fost mai bine să meargă la Londra în următorul sezon. Trebuia pur şi simplu să îl convingă de acest lucru. Pentru că nu dorea ca el să se îndoiască de afecţiunea ei faţă de el ori să se întrebe care erau sentimentele ei pentru Ainsley.

Nu. Nu aveau să meargă la Londra. Aveau să rămână acolo. Copilul lor trebuia să stea acolo. Trase din nou aer în piept. Decizia era luată. Trebuia doar să îl convingă pe Walfort.

Capitolul 21

Northhamptonshire, conacul Grantwood
Început de februarie, 1861

Ainsley stătea la biroul lui, studiindu-şi investiţiile, când mama lui dădu buzna în cameră. Chiar trebuia să îi

explice că avea nevoie de un avertisment când dorea să-l viziteze. Dacă îşi avea amanta la conacul Grantwood, întinsă pe birou şi cu fustele ridicate până la talie?

Ar fi fost o glumă bună, se gândi el, din moment ce încă nu avea amantă.

Se ridică în picioare şi scoase o minciună repetată deseori.

— Mamă, ce surpriză plăcută!

— M-am întors la Londra ca să descopăr că Leo şi-a împachetat toate lucrurile şi a dispărut.

— Sunt bine. Mulţumesc că m-ai întrebat. Şi tu ce mai faci?

— Ainsley, nu am timp de banalităţi. Înţelegi? A plecat!

El îşi arcui o sprânceană.

— Eşti consternată de întorsătura lucrurilor? Am crezut că scrisoarea pe care ţi-a lăsat-o la conacul Lynnford a fost suficientă.

Cu siguranţă, îi luase prin surprindere şi pe el, şi pe fraţii lui. Mama lui nu le spusese ce scrisese, ci doar esenţa mesajului: amantul ei de ani întregi decisese să treacă la păşuni mai tinere. Cuvintele ei. Ainsley se îndoia că Leo scrisese asta.

— Sunt contrariată, zise ea scurt, oprindu-se în faţa biroului, de parcă îşi dorea cu disperare să ridice ceva de pe el şi să trântească de perete. Toţi anii ăştia, m-am înşelat crezând că este un bărbat de onoare, nu un laş. Nu a avut decenţa să îmi spună în faţă, să îşi ia la revedere. Pur şi simplu, a presupus că eu voi dori să scap de el.

— De câte ori te-a cerut de nevastă?

Ea se opri, clătinându-se. Nu îşi amintea să îşi fi văzut mama vreodată aşa de zguduită.

— Nu văd ce însemnătate are asta.

El veni în faţa ei, sprijinindu-şi şoldul de birou şi îndoindu-şi braţele peste piept.

— Refuzându-l, i-ai dat impresia că este ceva temporar.

— Temporar până când i-am dat de înţeles că este

timpul ca el să plece. Când cineva cu statutul nostru îşi face un amant, aşa se întâmplă. Ne asumăm riscurile. Noi decidem când relaţia se termină, iar eu încă nu o terminasem cu el.

— A trecut aproape o lună.

— Nu puteam să îi părăsesc pe Lynnford şi pe copiii lui la fel de brusc cum m-a părăsit Leo pe mine. Erau lucruri de rezolvat, şi suferinţa lor era încă prea mare.

— O lună, repetă el.

— Naiba să te ia, Ainsley! Ştiu exact cât timp a trecut. Sunt foarte conştientă de fiecare moment care a trecut fără prezenţa lui Leo. În ultimele zece zile, m-am chinuit să îl găsesc, dar nici măcar nu ştiu de unde să încep să caut. Nu era în niciun club. Nu îi cunosc prietenii. Nu ştiu nimic despre familia lui.

Lacrimile îi umplură ochii. Nu îşi amintea să îşi fi văzut mama plângând. Durerea de a o vedea aşa aproape că îl făcu să se îndoiască.

— Cum am putut să ştiu aşa de puţine despre el când îl iubesc atât de mult?

Desfăcându-şi braţele, Ainsley îşi prinse mâinile de marginea biroului.

— Mamă, de ce eşti aici?

— Ştiu că tu cunoşti un anumit tip de oameni răi. Oameni care îi spionează pe alţii. Aşa te-ai ocupat de femeia aia îngrozitoare care le făcea necazuri lui Stephen şi lui Mercy. Dacă aceste persoane ştiu să spioneze, poate că îl pot găsi.

— Nici măcar nu îi ştim numele de familie. Ai idee unde a locuit înainte să te cunoască?

Clătină încet din cap.

— Când eram împreună, tot ce conta era faptul că eram împreună.

El încuviinţă din cap. Era, într-adevăr, o situaţie dificilă, dar ştia pe cineva care era posibil să îi ajute.

— În trecut, l-am folosit pe Sir James Swindler. Se pricepe să caute informaţii. Lasă-mă să aranjez nişte lucruri şi plecăm împreună la Londra.

— Mulţumesc, zise ea, zâmbind recunoscătoare.

— Te avertizez totuşi că, atunci când Leo va fi găsit, voi fi obligat să îl provoc la duel ca să-ţi apăr onoarea.

— Duelul este interzis.

— Asta nu împiedică oamenii să se dueleze şi, cu siguranţă, nu mă va opri nici pe mine.

Ea trase aer adânc în piept, îşi îndreptă umerii şi deveni din nou femeia hotărâtă care îi alinase rănile când era copil.

— Găseşte-l! Apoi lasă-mă pe mine să mă ocup de afacerea asta dintre noi doi. Crede-mă, va regreta ziua în care s-a născut!

Cu atât mai bine pentru ea. Cel puţin, lacrimile dispăruseră. Se înţelegea cu mama lui atât timp cât ea nu plângea.

Zâmbi în sinea lui. Bănuia că şi Leo îi putea face faţă. Cu toate astea, Dumnezeu să-l ajute dacă ea îl găsea! Avea să înfrunte o femeie dispreţuită şi tot scandalul *ce urma.*

*

Leo stătea pe marginea unei stânci. Sub el, marea urla peste ţărm, dar acolo, sus, era o pace care sfida certurile zgomotoase. În ultima vreme, începuse să picteze peisaje şi încerca să surprindă în lucrarea lui acel sentiment de pace care îl înconjura. Dar tot ce reuşea erau nişte tuşe închise şi margini dure. Lăsă pânza deoparte şi luă alta – să înceapă din nou. Dar era chiar dificil.

Sperase la un nou început în acea căsuţă de lângă mare. Un drum nou. Oamenii dezamăgeau mereu, dar natura… natura rămânea statornică şi adevărată. Cu excepţia acelor bucăţi de la marginea stâncii care se surpaseră sub greutatea piciorului lui într-o după-amiază şi îl făcuseră să îşi piardă echilibrul, fiind cât pe ce să cadă pe stâncile de dedesubt.

Ar fi ajuns mâncare pentru peşti înainte de a fi găsit de cineva. Acel colţ de rai izolat se transforma rapid în iad. Îl închinase pentru încă o lună, apoi avea să călătorească în

străinătate. Poate în Franţa. Sau în Italia. Tessa mereu dorise să viziteze Italia. Ar fi trebuit să o ducă acolo.

Sau ar fi fost mai bine să o părăsească cu ani în urmă în loc să se agaţe de ea ca un băiat imatur.

Se scărpină când simţi o mâncărime în ceafă, dar apoi fu şi mai rău. Poate că era fantoma tinerei femei care se aruncase de pe stâncă. Povestea ei era o legendă, la fel ca povestea surorii ei. Una dintre ele era proprietara acelei bucăţi de pământ. Când ea şi soţul ei plecaseră la Londra, închiriaseră proprietatea. Leo plătise foarte bine pentru a se putea izola. Avea nevoie de timp. Un bărbat cu inima rănită nu era o companie plăcută. În ultima vreme, ajunsese să îşi deteste propria companie. Cu toate acestea, să se evite pe el însuşi era foarte dificil.

Briza căpătă un miros mai dulce, un miros care îi amintea de nopţile pline de pasiune. Nu mai fusese cu o femeie de când plecase de lângă Tess. Poate că în noaptea asta avea să meargă la taverna din sat şi să vadă ce se putea face în acest sens.

— Ce zici de ideea asta, fantomă mică? Să încerc?

— Nu ştiam că vorbeşti cu tine, murmură o voce cunoscută.

„Tessa”. El se întoarse aşa de repede, că îşi pierdu echilibrul şi se lovi de pânză şi de şevalet. În ciuda cearcănelor de sub ochi şi a aparentei pierderi în greutate, era în continuare cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Respira greu, neregulat, iar inima lui ţinea cu greu pasul cu ea. Trase adânc aer în piept şi îşi recăpătă sângele-rece. Voia să o ia în braţe, să o sărute, să facă dragoste cu ea pe iarbă.

Însă abia vorbi:

— Ce cauţi aici? Cum m-ai găsit?

— Ainsley a angajat un detectiv particular. Sir James Swindler.

Leo închise ochii. Privind în urmă, când plătise chiria, bănuia că ar fi trebuit să îi spună bărbatului că el căuta un refugiu şi că voia să nu afle nimeni unde se afla.

— Sper că nu l-ai plătit mult. Întâmplarea face să fie a

lui căsuţa de lângă mare. Care erau şansele să se întâmple asta?

— Deşi este vulgar să discutăm despre bani, am plătit cât am crezut că valorează informaţia lui. Aş zice că ai nevoie urgentă să te tunzi, dar îndrăznesc să spun că îmi place părul tău lung.

Îl dăduse pe spate şi îl legase cu o bucată subţire de piele.

— Nu mi-ai răspuns. De ce eşti aici?

— Pentru un rămas-bun cum se cuvine. Chiar ai crezut că mă voi mulţumi cu o scrisoare?

— Părea mai puţin dureroasă pentru amândoi.

— Ai presupus că îl voi alege pe Lynnford în locul tău.

Râsul lui dur răsună în jurul lor.

— Îl iubeşti pe acest om de ani întregi. Să zicem că va avea o mică perioadă de doliu, dar, după atâta vreme, acest lucru este doar un mic inconvenient. Deşi poate că va renunţa la doliu. Sunt sigur că e nerăbdător să fie cu tine din nou. Eu cu siguranţă nu aş lăsa eticheta să mă împiedice să fiu cu tine.

— El mă iubeşte.

— Normal că te iubeşte. Nu este un prost.

— Am avut atâtea nopţi în care am vorbit peste miezul nopţii…

— Nu vreau să aud, Tess. Spune ce ai de zis şi pleacă!

În acel moment, Tessa crezu că i se va frânge inima. Să îl vadă pe frumosul ei Leo suferind şi simţind atâta durere. Chiar dacă încerca să ascundă asta cu vorbe ascuţite şi emoţii ţinute în frâu. Fusese alături de el prea mult timp, îl ştia prea bine. Cum putuse să fie aşa de oarbă în faţa propriilor sentimente pentru el?

Îşi înclină bărbia cu mândrie.

— Foarte bine. Dacă insişti. Am venit să te invit la nunta mea.

El clătină trist din cap.

— Asta nu pot face, iubirea mea.

— Dar va vorbi toată Londra despre ea. Vreau să fii acolo. Îmi doresc cu disperare.

El privi spre mare.

— Nu am crezut niciodată că poţi să fii atât de crudă, Tess. Nu îţi pot nega nimic. Dar, te rog, nu îmi cere asta!

— Dacă tu nu eşti acolo, dragul meu, drag Leo, atunci cum să mă mărit cu tine?

Privi cum şocul cuvintelor ei îi cuprinde trăsăturile lui iubite.

— Cu mine? Dar mereu m-ai refuzat când te-am cerut.

— Am fost o proastă. Lynnford a fost iubirea tinereţii mele. Pe măsură ce am discutat săptămânile astea, pentru că nu am putut discuta mulţi ani, amândoi am descoperit că niciunul din noi nu este persoana de care celălalt s-a îndrăgostit. Ne agăţam de cineva care nu mai exista. Vru să facă un pas spre el. Tu mă iubeşti aşa cum sunt acum. Şi eu te voi iubi mereu. Căsătoreşte-te cu mine, Leo! Pentru numele lui Dumnezeu, căsătoreşte-te cu mine!

Nu-şi aminti să-l fi văzut mişcându-se, dar dintr-odată se trezi în braţele lui, iar gura lui o devora pe a ei. O mică parte din ea se întreba cât de înţelept fusese gestul ei, deşi el era mult mai tânăr decât ea. Dar aproape că nu îi mai păsa.

Îl iubea cu toată inima şi din tot sufletul. Îl iubea de mulţi ani, dar rămăsese agăţată de o promisiune din trecut. Se presupunea că înţelepciunea vine odată cu vârsta, dar în cazul ei se părea că făcuse un ocol.

O ridică în braţe.

— Mai întreabă-mă o dată!

— Căsătoreşte-te cu mine!

— De ce, Tess? De ce?

Îl mângâie pe obraz, detestând faptul că îi dăduse motive să se îndoiască.

— Pentru că te iubesc mai mult decât am iubit orice alt bărbat. De fapt, cred că şi mai mult. Îmi este teamă, Leo, voi îmbătrâni înaintea ta.

El râse.

— Tess, eşti deja bătrână.

Cu un ţipăt, îl lovi peste umăr.

— Nu sunt aşa de bătrână.

El se îndreptă spre căsuţă.

— Mereu voi fi mai tânăr decât tine, dar aşa am fost întotdeauna, iar ceea ce iubesc la tine nu are legătură cu vârsta. Eşti puternică, hotărâtă şi ai crescut trei băieţi.

— Iar tu nu ai niciun fiu, îi aminti ea. Dacă vrei copii?

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să-l împrumut pe unul dintre nepoţii tăi pentru o vreme! Ai destui care se învârt în jurul tău.

— Dar nu sunt ai tăi. Nu au sângele tău.

— Şi ce contează? Îi iubesc, Tess, pentru că sunt parte din tine, iar asta îi face ai mei.

Ochii lui Tess se umplură de lacrimi.

— Cum am putut crede vreodată că pot trăi fără tine?

— Pare destul de ridicol, nu-i aşa?

Râzând, îl strânse mai tare în braţe.

— Oh, ce dor mi-a fost de tine!

O duse în casă, apoi sus pe scări, în dormitor. Era mic şi simplu, dar în acel moment ar fi fost fericită şi într-un cort.

Cu o rapiditate născută din familiaritate, el îi desfăcu rochia şi îi scoase toate hainele, în timp ce ea făcea acelaşi lucru cu ale lui. După toţi aceşti ani, de ce simţea atâta nerăbdare să-l vadă gol? Nu trebuia să se fi plictisit de el până acum?

— Doamne, Tess, zise el cu veneraţie când o văzu fără hainele care o încorsetau. Eşti aşa de frumoasă!

— Nu mai sunt aşa de fermă cum eram pe vremuri.

— Ne potrivim perfect. Ai îmbătrânit ca un vin bun, iar eu mă bucur foarte mult să sorb din tine.

O răsturnă pe pat, şi ea îi primi cu bucurie greutatea. Era încă ferm şi cu muşchii bine definiţi. Nu credea că el avea să se îngraşe vreodată. Îşi plimbă mâinile pe trupul lui, în timp ce el îşi îngropă faţa între sânii ei, sărutându-i. Făcea cu limba mici stele pe pielea ei.

O mângâia şi o alinta, o săruta şi o răvăşea. Familiaritatea îi făcea să se simtă confortabil unul cu celălalt, crescând plăcerea. Între ei, nu exista stângăcie. Fiecare ştia ce îi plăcea celuilalt şi îi oferea ce-şi dorea.

Picioarele lor se împletiră frenetic, iar când ea crezu că nu mai putea rezista, el o pătrunse, în sfârşit, dintr-o mişcare…

Şi rămase nemişcat.

O privi, iar în ochii lui aurii ea văzu toată iubirea pe care el o avea pentru ea. Oare ea credea că ar fi renunţat la asta vreodată?

Începu să se mişte în ea încet, până când ajunseră la apogeul plăcerii şi se aruncară amândoi în acelaşi timp, ţipetele lor răsunând în jur. Reveniră încet la realitate. Ea deschise ochii şi îl văzu zâmbind, cu ochii lui aurii şi somnoroşi. L-ar fi putut ţine acolo pentru totdeauna.

După câteva momente lungi în care se sătură de ea, el se întinse lângă ea. Satisfăcută şi moleşită, se ghemui lângă el. Braţul lui o cuprinse, ţinând-o aproape. Dură ceva până când respiraţiile lor reveniră la normal, până ce inimile lor se liniştiră. Mulţumită, ea începu să picotească.

— Apropo, Tess…

— Hm?

— Răspunsul este da. Mă voi însura cu tine.

Capitolul 22

Ainsley stătea în grădina conacului Grantwood pentru că toată activitatea din casă îl înnebunea.

Conform tradiţiei, membrii familiei se căsătoreau în capela de pe proprietatea lui. Westcliffe se căsătorise cu Claire acolo. Stephen se căsătorise cu Mercy. Mama lui Ainsley se căsătorise cu tatăl lui acolo. Acum avea să se căsătorească acolo cu Leo.

În timp ce cumnatele sale se ocupau de toate detaliile, iar aroganta lui mamă se asigura că totul era cum dorea ea, Ainsley mergea agale pe peluză, lăsându-le acolo. Dar în curând oaspeţii – elita Londrei – aveau să îşi facă apariţia. În seara aceea, urma să găzduiască o cină şi un bal în onoarea cuplului. A doua zi, avea loc ceremonia,

după aceea ea şi Leo aveau să plece în luna de miere.

Cel puţin asta i se spusese lui.

Nu îi păsa de detalii. Tot ce îl interesa era că Jayne răspunsese invitaţiei, menţionând că ea şi Walfort ar fi fost încântaţi să asiste la nuntă. Ea şi Walfort.

Şi copilul cu care era acum însărcinată.

Ştiuse, desigur, că mai devreme sau mai târziu drumurile lor invariabil s-ar fi intersectat. Până la urmă, se învârteau în aceleaşi cercuri. Cu toate astea, nu era pregătit să afişeze o faţă stoică, aşa cum sperase. Toată planurile mamei lui – nu avea de gând să se grăbească de vreme ce aşteptase atâta ca să se mărite, pentru ultima dată chiar – întârziaseră nunta. Şi acum era deja aproape sfârşitul lunii martie. Narcisele şi alte varietăţi de flori care creşteau în grădina lui începeau să înflorească. Casa şi capela erau pline de flori din seră.

Dar nu doar florile înfloreau. Jayne avea şi ea să înflorească. Din moment ce călătorea, era puţin probabil să se vadă sarcina, dar el tot avea să ştie. Avea să o privească şi să ştie.

Trebuia să pretindă că nu conta. Trebuia să-l întâmpine pe Walfort în casa lui, fără să arate cât de mult ajunsese să ţină la Jayne.

Trebuia să o salute pe Jayne cu rezervă şi să nu arate că îi fusese foarte dor de ea.

Unde era nenorocita de amantă când avea nevoie de ea? Probabil că l-ar fi ajutat dacă ar fi încercat să caute una. La naiba cu totul! La ce se gândise ducesa când îi invitase?

— Unchiule!

Îşi mută atenţia de la bobocii de flori şi de la gândurile care îl tulburau, arcui o sprânceană şi privi în jos.

— Nepoate.

Waverly stătea acolo, cu mâinile la spate, o postură foarte asemănătoare cu a lui Ainsley. Se întrebă dacă fiul lui avea să stea în acelaşi fel. Era în sânge sau era rezultatul educaţiei din familie?

— M-a trimis bunica să-ţi spun că sosesc primii

oaspeţi. Trebuie să te duci să-i întâmpini.

— E nunta ei. Poate să-i întâmpine ea.

— Dar este prietenul tău. Lord Walfort.

— Bine. Era înţelept din partea ei. Cel mai bine era să se întâlnească acum, când nu era nimeni care să-i vadă. Apoi toată lumea putea să fie relaxată înainte ca toţi ceilalţi oaspeţi să sosească. Îmi voi face datoria.

Făcu doi paşi, când Waverly zise din nou:

— Unchiule.

Se opri şi se întoarse.

— Nepoate.

— Ai nevoie de un câine. Nu am unul cu care să mă joc când sunt aici.

— Adu-l pe al tău data viitoare.

— Mama zice că Fenimore ar face mizerie în trăsură, şi ea nu va fi fericită. Tata spune că mereu trebuie să o facem pe mama fericită.

Ainsley râânji.

— Tatăl tău are dreptate. Este sarcina ta să-ţi faci mama fericită. Data viitoare când vii în vizită, voi avea un câine.

Pe chipul lui Waverly apăru un zâmbet larg înainte ca el să se îndrepte spre uşa care dădea spre bucătărie. Se întrebă dacă copilului lui avea să-i placă să aibă un câine, apoi alungă acel gând. Aveau să treacă mulţi ani până să aibă un copil. Mai întâi, avea nevoie de o soţie, iar ca să o găsească era mai greu decât să-şi facă o amantă. Iată, încă nu avea o amantă.

Se îndreptă spre partea din faţă a casei, ajungând chiar când trăsura lui Walfort şi încă una se opriră. Trăgând adânc aer în piept, înaintă.

Lacheii roiau în jurul lui. Randall coborî din a doua trăsură şi ordonă unui lacheu să dea jos de pe acoperiş scaunul cu rotile. Ainsley nu luase în considerare cât deranj era pentru Walfort să călătorească. Nu era de mirare că ajunseseră cu ore întregi mai devreme decât era nevoie. Probabil Walfort dorise să fie aranjat în siguranţă în casă înainte de a sosi ceilalţi oaspeţi. Ainsley îşi dădu seama că

trebuia să se gândească la o soluţie de a-l transporta la capelă cu cât mai multă demnitate.

Ajunse la prima trăsură când lacheul deschise uşa şi o ajută pe Jayne să coboare. Când ambele ei picioare fură pe sol, Jayne îngheţă, iar privirea ei se prinse de a lui. Amintirile lui nu o onorau. El le blestemă că îi năpădiseră gândurile.

Ea făcu o reverenţă.

— Excelenţă, mă bucur să vă văd din nou.

El făcu un pas în faţă, îi luă mâna înmănuşată şi o sărută.

— Lady Walfort. Privirea lui coborî spre talia ei. Crezu că vede o mică rotunjime. Dar, din pricina volumului rochiei ei, nu putea fi sigur. Voia să se lase în genunchi şi să îi sărute burta. Arătaţi încântător, ca de obicei.

— Sunteţi prea amabil.

Detesta formalitatea, dar avea să o suporte pentru că asta se aştepta de la el.

— Ainsley, prietene, ce mai faci? întrebă Walfort. Era încă în trăsură, privind pe fereastră.

Ainsley făcu un pas înapoi. Walfort nu părea deloc stânjenit să îl vadă pentru prima dată după ce îşi trimisese soţia la cabana Blackmoor. Se întrebă dacă el ar fost la fel de neafectat precum Walfort dacă s-ar fi aflat în situaţia de a privi un bărbat despre care ar şti că îi cunoaşte soţia în intimitate. Nu credea că ar fi putut. De fapt, era sigur. Cel mai probabil, chiar dacă nu şi-ar fi putut folosi picioarele, ar fi găsit o metodă de a ieşi din trăsură şi să-i dea acelui bărbat câţiva pumni.

— Nu ştiu dacă ai auzit, continuă Walfort, Jayne este însărcinată.

Înţelegea motivaţia din spatele anunţului făcut de vărul lui. O făcuse ca să audă servitorii lui. Un bărbat încântat de vestea că soţia lui avea să nască în curând. Un bărbat care îi informa pe toţi că era încă bărbat.

Ainsley nu se putu abţine. Privirea lui se opri asupra lui Jayne.

— Asta este o veste minunată! Felicitări!

I se păru că în vocea lui s-ar fi simţit mai mult entuziasm dacă ar fi fost în mormânt.

— Mulţumesc, zise ea blând.

Atunci fu sigur că ea îi scrisese biletul, deşi el îi ceruse să nu o facă.

Tânjea să vorbească doar cu ea, să afle dacă era cu adevărat fericită acum, că visul ei devenise realitate. Dar erau cu toţii pe o scenă, cu spectatori.

— Hai, să vă aranjaţi în casă înainte ca mulţimea de oaspeţi să sosească.

În timp ce lacheul trăgea scaunul în sus pe scări şi îl băga în casă, Randall îl duse pe Walfort înăuntru, unde îl aşeză în scaunul cu rotile. Era ca şi cum cineva trase un clopot. Familia se îngrămădi în hol ca să întâmpine primii oaspeţi.

Vestea lui Walfort că avea să fie tată fu întâmpinată cu urări de bine. Făcea chiar mare caz de asta. Jayne se mulţumi să roşească şi să evite privirea directă a lui Ainsley.

— Hai, zise Claire. Cu mama lui ocupată cu nunta, iar el neavând nicio amantă, Claire era gazda, cea care aranja lucrurile şi se asigura că totul era plănuit cum trebuia. Am aranjat pentru voi nişte camere în aripa familiei. Cred că tu vei avea cea mai confortabilă cameră.

— Ia-o înainte, Jayne, zise Walfort. După călătoria asta lungă, sunt mai interesat de ceva pentru gâtul meu uscat. Ce zici, Ainsley? Ai ceva să îmi oferi?

— Hai să mergem în bibliotecă!

Fraţii lui fură foarte bucuroşi să li se alăture. Ainsley bănuia că se bucurau de ocazie ca să scape sau ca să nu mai fie disponibili pentru sarcinile plictisitoare, în timp ce doamnele munceau. În mod egoist, el îşi dorea ca toţi să se fi dus altundeva. Mai devreme sau mai târziu, el şi Walfort aveau să fie singuri, iar atunci cu siguranţă aveau să se simtă ciudat.

— Să bem în cinstea lui Jayne şi să sperăm că aduce pe lume un moştenitor, nu? zise Walfort după ce fiecare avu câte un pahar de coniac.

„Un moştenitor? Un băiat care trebuia să fie duce”. Gândul acela îl lovi pe Ainsley ca un pumn în stomac. Ştiuse care erau riscurile când acceptase, dar cu siguranţă Walfort nu se ruga pentru un băiat.

Dacă fraţii lui observaseră faptul că el ridicase paharul şi închinase mai puţin entuziast, nu dădură niciun semn. Se întrebă dacă bănuiau care era adevărul. Cu siguranţă, nu. De ce ar fi crezut cineva că el ar fi făcut ceva atât de iresponsabil?

Îşi goli paharul şi mai turnă unul. Merse la fereastră şi se întrebă cum putea avea un moment singur cu Jayne. Apoi îşi dădu seama de absurditatea unei astfel de încercări. Ce mai era de spus?

— Aşadar, crezi că această căsătorie o va face pe mama ta mai puţin scandaloasă? întrebă Walfort.

— Mă îndoiesc, răspunse Stephen, ai cărui ochi albaştri dansau, îşi trecu degetele prin părul blond-închis. Ducesa de Ainsley şi scandalul sunt sinonime. Se bucură de un scandal bun, mai ales când ea este în centrul lui.

— Ainsley, ai vreun plan ca în curând să o faci pe mama ta ducesă văduvă?

Se întrebă de unde venea întrebarea vărului său şi de ce îi păsa. Poate că nu era aşa de neafectat cum lăsa să se vadă.

— Sezonul ăsta, dacă îi ies planurile, zise Westcliffe.

— Nu am spus niciodată aşa ceva, replică Ainsley, îndreptându-şi atenţia spre fratele lui mai mare.

— De Crăciun, când eram printre paharele tale.

Îşi aduse vag aminte că menţionase ceva despre acel sezon.

— Veşti bune, atunci. Ţi-a trecut de mult vremea de însurătoare, zise Walfort. Şi trebuie să îţi prinzi fraţii din urmă.

— Ai devenit ca mama?

— Nu, dar eşti responsabil să produci un moştenitor.

Degetele lui Ainsley se strânseră în jurul paharului.

— Şi dacă Jayne naşte o fată?

Învârtind coniacul în pahar, Walfort îi susţinu privirea.

— Atunci va trebui să încercăm din nou.

Se întrebă unde intenţiona vărul lui să găsească de data asta armăsarul. Se îndoia că el avea să aibă puterea să o lase să plece dacă ar mai avea-o încă o lună, încă o săptămână, încă o zi, încă o oră. Încă o dată.

Privind pe fereastră, o spiona pe Jayne, care se plimba prin grădină.

— Mă scuzaţi, am uitat de o chestiune pe care o am de rezolvat.

Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură, îl puse jos şi traversă camera. Ştia că era o nebunie să o caute. Era mult mai bine să o ignore, să pretindă că ea nu exista. Dar părea că nu avea niciun control asupra propriilor picioare. Înainte să îşi dea seama, ajunse în grădină. Apoi, după câţiva paşi lungi şi rapizi, fu lângă ea.

„Mi-a fost dor de tine. Îngrozitor de dor!” Dar nu putea să-i spună asta. Nu era el cel care trebuia să le spună. Aşa că o întrebă:

— Ar trebui să te plimbi în situaţia ta?

Ea îi analiză pantofii de parcă se întreba cine îi lustruise. Apoi ridică privirea spre a lui, şi el văzu că nu era aşa de sigură că puteau fi singuri în grădină, de parcă se temea că avea să o ia cu forţa în spatele gardurilor verzi. Nu că lui nu i-ar fi dat prin cap asta. Îl tulbura disperarea cu care voia să o ia în braţe.

— Da, zise ea blând. Doctorul mi-a recomandat. Este bine pentru mine… şi pentru copil.

El îşi prinse mâinile la spate pentru a nu le îndrepta spre ea.

— Eşti bine?

Ea încuviinţă din cap, pe obraji înflorindu-i culoarea unuia dintre cei mai preţuiţi trandafiri din grădina sa.

— Am avut greţuri la început, dar nu e nimic îngrijorător.

Nu erau subiecte care se discutau în general, dar el voia să ştie totul.

— M-am temut că vei fi supărat pe mine, zise ea.

— Ce ai putea face ca să mă superi?

— Ţi-am trimis biletul după ce mi-ai spus să nu o fac.

— M-am bucurat că ai făcut-o. Dacă aflam despre asta din anunţul lui Walfort prin fereastra trăsurii, poate că m-ar fi luat cu ameţeală.

O vedea cum se lupta să nu zâmbească. Totul era atât de ciudat! Detesta situaţia în care se aflau.

Nu credea că era posibil, dar obrajii ei căpătară o nuanţă şi mai strălucitoare.

— A fost atât de lăudăros, că am început să mă simt ca o iapă de rasă bună pentru împerecheat.

— Intenţiile lui sunt onorabile. Vrea să te scutească de bârfe şi de scandal.

— Pur şi simplu, aş vrea să o facă mai discret. Privi în jurul ei. Ai copaci în care să te caţări aici?

— Nu din ăia buni. Dar noaptea stelele sunt magnifice.

Ea îl privi în ochi o clipă, apoi coborî privirea în pământ.

— Este foarte ciudat. Ştiam că aşa va fi, dar…

Vocea ei se stinse. El îşi strecură degetele sub bărbia ei şi o ridică uşor ca să o poată privi în ochi.

— Am fost… îngrijorat pentru tine.

O conduse spre o cotitură a aleii care i-ar fi ascuns de persoanele care priveau din casă. Când fu sigur că nimeni nu îi putea vedea, se opri şi se uită la ea. Întinse mâna să îi atingă obrazul, îşi dădu seama ce era pe cale să facă şi îşi băgă mâna neascultătoare în buzunar.

— Chiar eşti bine?

— Da.

— Cu Walfort… merge totul bine acum, că eşti gravidă?

— Da, este cu adevărat fericit. Prea fericit.

— Mă bucur. Se poartă bine cu tine?

— Se poartă cu mine cum s-a purtat mereu.

Fără sărutări. Ar fi trebuit să fie mulţumit, dar se întristă. Trebuia să stea de vorbă cu Walfort, să se asigure că el îşi înţelegea obligaţiile faţă de soţia lui. Ea merita…

Ea scoase un sunet neaşteptat, iar frumoşii ei ochi

albaştri se măriră ca nişte farfurioare.

— Ce este? întrebă el alarmat.

În zâmbetul ei se vedeau uimirea şi încântarea, în timp ce ea îşi încolăci degetele în jurul încheieturii lui, îi trase mâna din buzunar şi o puse pe pântecul ei. Fu surprins de fermitatea corpului ei, de rotunjimea lui. Era sigur că rochia ei ascundea totul cu intenţie.

— Jayne…

— Ssst. Aşteaptă!

Sub degetele lui, corpul i se mişcă puţin ca un val care trece peste ţărm. Uimirea produsă de acel lucru aproape că îl făcu să cadă în genunchi.

— Simţi asta? întrebă ea.

— A fost…

— Copilul tău.

— Nu. Îşi eliberă mâna şi se îndepărtă de ea. Nu este al meu. Ţi l-am dat ţie şi lui Walfort. A fost o idee foarte proastă să te întâlnesc aici. Ştiam asta, dar tot am venit. Ce s-a întâmplat… Nu trebuie să vorbim despre asta. Aşa a fost înţelegerea.

— Tu m-ai întrebat dacă acum, că sunt gravidă, Walfort este în regulă. Poate o întrebare mai bună ar fi alta: tu eşti?

Afişând o atitudine de indiferenţă, el se întoarse cu faţa la ea.

— Sunt. Doar că este important să nu uităm niciodată că nu este copilul meu.

Văzu suferinţa pe chipul ei încântător înainte ca ea să îşi afişeze hotărârea şi să prezinte o mască convingătoare.

— Desigur, Excelenţă. Ce prostie din partea mea să uit! Mă scuzaţi, trebuie să termin plimbarea în grădină. Prefer să fiu singură. Folosesc timpul pentru reflecţie în tăcere şi contemplare. Este important să fiu calmă ca să nu am un copil nervos.

Nu aşteptă răspunsul lui, făcu stânga împrejur şi se îndepărtă. Totul din el îl îndemna să o cheme înapoi, să îşi ceară scuze, să nu fie un măgar. Dar faptul că simţise cum se mişcase copilul – copilul lui, fără să mai conteze faptul că

fusese o prostie să accepte acea înţelegere – îl devastase. Nu avea să ţină niciodată în braţe acest copil. Nu avea să-l vadă făcând primii paşi. Nu avea să fie acolo să-l protejeze. Renunţase la dreptul de a fi tatăl acestui copil când fusese cu soţia altui bărbat.

Acum, avea să trăiască în iadul creat de el însuşi.

*

Ochii care nu se văd se uită. Aşa spunea un vechi proverb. Jayne se convinsese că era adevărat, era un truc al minţii – amintirile deveneau mai dulci cu trecerea timpului. Până când coborâse din trăsură şi îl văzuse pe Ainsley stând acolo. În acel moment, îşi dăduse seama că se păcălise singură.

Absenţa lui nu fusese responsabilă de afecţiunea ei faţă de el. Nu era motivul pentru care îl vedea în visele ei. Nu era motivul pentru care îşi punea mâna pe pântec şi se întreba dacă avea să-l vadă în trăsăturile copilului ei. Nu era motivul pentru care îi scrisese scrisori netrimise vreodată.

În vreme ce stătea lângă Walfort în salonul mare unde orchestra cânta, iar miile de lumânări pâlpâiau în candelabre, ştiu că Ainsley – nu absenţa lui – îi făcuse inima să tânjească după el.

Fusese o binecuvântare, dar şi un blestem să-l vadă din nou. Era în continuare devastator de chipeş. Trăsăturile lui nobile erau perfecte – cu excepţia unei mici cicatrice. Când o văzuse prima dată, privirea lui trecuse peste ea cu familiaritatea unui vechi amant. Se încălzise sub privirea lui. Voia să îl îmbrăţişeze şi să-l sărute ca să recupereze toate sărutările pe care le respinsese cât timp fusese cu el. Dar toate şansele pierdute nu puteau fi recâştigate acum.

În timpul cinei, fusese precum o persoană avară. Adunase şi păstrase orice privire de-a lui, orice cuvânt spus de el. Era patetică, demnă de milă şi chinuită de vinovăţie. Nu îşi dăduse seama ce singură era la Herndon Hall până ce revenise după timpul petrecut la Blackmoor. Copilul avea

să umple acest gol. Îşi dorea doar ca şi Walfort să facă un efort să umple acest gol.

— Eşti bine?

Zâmbindu-i lui Walfort, el îi luă mâna şi i-o strânse.

— Bineînţeles.

— Îţi este greu să fii aici, să îl vezi din nou?

I se înţepeni gâtul, dar reuşi să spună minciuna:

— Nu, sigur că nu.

Nu îşi dădea seama că era complet necuviincios să discute ceva atât de intim în acea încăpere, camera fiind plină de oameni care sărbătoreau apropiata nuntă a ducesei de Ainsley?

— Domnii m-au felicitat peste măsură. Nu ştiu dacă bănuieşte cineva că nu am avut nicio legătură cu situaţia ta actuală, zise Walfort.

Atunci ea văzu îndoiala din ochii lui, disconfortul pe care îl simţea când i se amintea cum ajunseseră în acea situaţie.

Se apropie de el, de parcă erau doi amanţi care împărtăşeau un secret pervers pe care nu trebuia să îl audă nimeni.

— Dar ai avut o legătură cu asta, nu-i aşa? Cred că ar fi mai bine să nu discutăm aici.

— Ai perfectă dreptate.

Îşi dădu seama că era nervos. Îngrijorat că cineva s-ar fi putut îndoi de bărbăţia lui. Ce dificil era pentru el, ce dificil era pentru ei toţi!

— Tocmai am admirat florile, zise ea ca să schimbe subiectul şi să ajungă pe un teren sigur.

— Da, sunt minunate. Cred că mă duc puţin în camera unde se joacă acum cărţi. Nu te superi, nu? Îţi dau ocazia să discuţi cu doamnele.

Nu aşteptă ca ea să îi răspundă şi îi făcu semn lui Randall, care era mereu la dispoziţia lui. Ea îl privi până ce dispăru din sala de bal. Se ridică, îşi deschise evantaiul şi îl mişcă iute ca să-şi facă puţin vânt. Era îngrozitor de cald în sală. Bănuia că din cauza înghesuielii oamenilor.

Zâmbi când se apropie cumnata lui Ainsley.

— Lady Westcliffe, aţi făcut o treabă minunată aici!

Ochii lui Lady Westcliffe sclipeau.

— Eu şi Mercy am făcut ce am putut. Dacă Ainsley ar fi avut grijă să se însoare, ar fi fost sarcina soţiei lui, bineînţeles.

Jayne simţi împunsătura mustrărilor de conştiinţă când auzi de căsătoria lui Ainsley. Cum s-ar fi simţit femeia aceea dacă ar fi aflat că…

Trebuia să nu afle niciodată. Nimeni nu trebuia să ştie vreodată.

— Felicitări că i-aţi oferit soţului alt băiat, spuse Jayne.

— Trebuie să mărturisesc că dispreţuiesc felul cum sună asta de parcă este o obligaţie, nu o bucurie. Cred că ar fi fost la fel de fericit cu o altă fată. Dar dumneavoastră? S-a produs un miracol, nu-i aşa?

Jayne nu se putu abţine. Îşi puse mâna pe pântec.

— Da, a fost destul de neaşteptat, dar bine-venit. „De ce era neaşteptat, prostuţo, dacă soţul îţi vizita patul?” Bine, nu complet neaşteptat, bineînţeles. Toţi renunţaserăm să mai sperăm, dar… Ei bine, sunt sigură că înţelegeţi despre ce vorbesc. Simţi o înţepătură. Nu era copilul care se mişca. Îi era foame. Fusese prea nervoasă ca să mănânce în timpul cinei. Nu voise să aibă vreo indigestie. Cred că o să iau o gustare.

— Vă rog. Când sunt gravidă, îmi este foame tot timpul, mai ales când e băiat. Mănâncă în burtă cum mănâncă în timpul vieţii – cu lăcomie.

Lady Westcliffe o însoţi în zona de gustări, apoi, când cineva îi atrase atenţia, se scuză. Jayne rămase.

— Oh, draga mea, iată-vă! Vă căutam.

Întorcându-se, Jayne făcu un efort să zâmbească. Se întrebă dacă şi acolo se desfăşurau obişnuitele pariuri.

— Lady Inwood.

Femeia o strânse de mână.

— Am auzit cel mai delicios zvon. O trase pe Jayne în spatele unei ferigi impozante. Ainsley este îndrăgostit.

Jayne simţi o împunsătură de… gelozie? Nu, nu putea fi gelozie. Dezamăgire? Nu, nu avea dreptul să simtă nici

acea emoţie.

— De cine?

Vocea ei răsună de parcă s-ar fi sugrumat, dar Lady Inwood păru să nu observe pentru că era ocupată să privească în jur, iar Jayne era sigură că era pe punctul de a arăta spre norocoasa doamnă.

— Acesta este misterul, zise Lady Inwood cu voce joasă, ducându-şi mâna la gură de parcă se temea că cineva i-ar descifra cuvintele citindu-i pe buze.

— Atunci de unde ştiţi că este îndrăgostit?

— După cum bine ştiţi, când am fost la conacul dumneavoastră pentru vânătoarea de vulpi, pariul nostru a fost un fiasco. Nu am putut afla cine i-a ocupat patul. Şi aşa a fost de atunci. Niciun zvon. Nici măcar unul referitor la cine i-a atras atenţia pentru o seară de plăcere.

— Poate pentru că nu suntem toţi în Londra. Bârfele se răspândesc mai greu.

— Îndrăznesc să spun că nu a contat niciodată când a fost vorba de fiii ducesei. Mereu am putut aflat despre ultimele lor cuceriri – atunci când existau. Se pare că Ainsley s-a ascuns.

— Sunt sigură că a fost ocupat cu nunta mamei sale.

— Un bărbat cu virilitatea lui? Ea clătină din cap. Baliverne. O singură explicaţie are sens. Este îndrăgostit. Acum pariem pe doamna care a reuşit să pună stăpânire pe el. Pariaţi?

Stupefiată, Jayne clătină din cap.

— Nici nu aş şti de unde să înc…

— Doamnelor.

Jayne se întoarse ca să vadă că subiectul discuţiei lor le oferea un zâmbet de diavol, de parcă ar fi ştiut despre ce şopteau.

— Excelenţă, toarse Lady Inwood. Trebuie să fiţi încântat că mama dumneavoastră se căsătoreşte, dar asta face să crească presiunea, nu-i aşa? Rămâneţi singurul necăsătorit.

— Nu-i adevărat. Nepoţii şi nepoatele mele sunt şi ei necăsătoriţi, aşa că am destul timp până să simt nevoia să

mă însor. Se întoarse spre Jayne. Lady Walfort, i-am promis soţului dumneavoastră că vă voi cere să îmi acordaţi un dans. Sper că nu îmi veţi refuza o plăcere aşa de simplă.

— Da, nu, desigur. Aş fi încântată.

— Lady Inwood, ne scuzaţi, zise Ainsley.

Femeia mai în vârstă îşi plimbă privirea între Jayne şi Ainsley de parcă se temea că pierduse ceva.

— Vă rog. Distraţi-vă, mai ales dacă Walfort doreşte asta.

Ainsley o însoţi calm pe Jayne spre zona de dans.

— Se pare că m-ai salvat din nou, zise Jayne în timp ce el o lua în braţele lui pentru un vals.

El zâmbi pervers, provocator.

— Şi ce bârfă îţi şoptea la ureche?

— Se zvoneşte că eşti îndrăgostit.

Zâmbetul lui dispăru cum dispare zăpada atinsă de lumina soarelui.

— Baza pentru o astfel de bârfă?

— Nu ai mai fost văzut cu o femeie dinainte de vânătoarea de la Herndon Hall. Şi nu au existat bârfe despre tine distrându-te cu o doamnă.

— Deci se presupune că dragostea este de vină pentru absenţa mea subită.

— Aşa se pare, da.

— Ce romantici stupizi!

Ea privi în jur. Erau aşa de mulţi oameni! Îi simţea cum o presau. Aer. Parcă nu era aer. Era înăbuşitor şi cald. Ar trebuit să-i ceară să o ducă afară în grădină. Nu, nu se cădea. Avea să iasă când se termina dansul. Singură. Doar ca să tragă nişte aer adânc în piept.

— Voiam să îmi cer scuze pentru comportamentul meu din grădină, zise Ainsley, atrăgându-i atenţia.

— Eu ar trebui să îmi cer scuze. A fost greşit din partea mea. Chiar crud.

El zâmbi poznaş.

— Jayne, nu ai putea fi crudă nici dacă ai avea o cameră de tortură lângă tine.

— A fost prima dată când… l-am simţit. Dintr-odată, a

fost real şi nu voiam să trăiesc singură bucuria asta. Şi iarăşi sunt crudă. Cuvintele păreau să vină de undeva de departe, de la altcineva.

— Jayne…

Crezu că el se oprise din dansat, dar oamenii se învârteau în jurul lor ca prin ceaţă. Întunericul se afla la marginea imaginii pe care o avea în faţa ochilor şi se apropia.

Era vag conştientă că Ainsley o ţinea în braţele lui.

— Salisbury!

Urgenţa din vocea lui făcu orchestra să se oprească. Sau aşa crezu ea. Nu era sigură. Era într-o ceaţă ciudată. Pasul lui nu ezită deloc când dădu ordine majordomului.

— Trimite după doctorul meu imediat. Vreau să fie aici înainte să ajung la scări. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, găseşte-l pe Walfort!

Abia când el o aşeză pe ceva moale şi se retrase îşi dădu seama că o adusese într-un dormitor, dar nu în cel în care stătea cu Walfort. Acesta era mai mare. Trebuia să fie al lui Ainsley.

Îi era cald, transpira şi tremura. Ţinând-o de mână, stătea pe marginea patului şi îi mângâia şuviţele de păr rătăcite de pe frunte.

— Camerista ta va veni imediat.

— Ce s-a întâmplat? se chinui ea să spună, simţindu-şi limba grea.

— Ai leşinat.

— Eu nu leşin.

El făcu o grimasă.

— Crede-mă, Jayne. Am avut de-a face cu destule femei care au leşinat ca să recunosc un leşin când îl văd.

Panicată, îşi apăsă mâna pe abdomen.

— Voi pierde acest copil? Dacă pierderea celuilalt nu a avut legătură cu accidentul, ci cu ceva greşit la mine? Dacă sunt incapabilă să duc o sarcină la bun sfârşit?

— Uită-te la mine, Jayne! Uită-te la mine!

Vocea lui era calmă, fermă.

— Nu vei pierde acest copil. Mă înţelegi? întrebă el.

Nu îl vei pierde. Eu nu voi permite asta.

O alina încrederea lui. Avea vreodată dubii despre ceva?

— Ce se întâmplă aici? întrebă Walfort.

Văzu lupta care se dădea în Ainsley pe trăsăturile lui. Nu voia să o părăsească, dar nu era de datoria lui să fie lângă ea.

Îi eliberă mâna cu stoicism, se dădu înapoi şi se întoarse spre soţul ei.

— A leşinat. Am trimis după doctorul meu. De îndată ce ajunge... Nu. Nu trebuie să aşteptăm. Mercy. Mercy a fost infirmieră în Crimeea. Făcu stânga împrejur. Mercy! Se opri. De cât timp stai aici?

— Nu de mult, zise Mercy intrând în cameră. M-am gândit că poate este nevoie de mine.

Ea veni pe partea cealaltă a patului şi o luă pe Jayne de mână.

— Totul va fi bine.

— Nu vreau să pierd acest copil.

— Sigur că nu îl vei pierde. Apoi se uită la cei doi bărbaţi. Ieşiţi acum! Amândoi.

— Mai întâi am nevoie de un moment de linişte cu soţia mea, zise Walfort.

Mercy încuviinţă din cap, se îndepărtă şi începu să dea ordine servitorilor. Şovăind, Ainsley ieşi din cameră.

Walfort înaintă. Îi scoase mănuşa înainte să îi strângă mâna cu degetele lui, piele peste piele. Studie mâinile lor strânse de parcă nu le mai văzuse niciodată.

— Ainsley are dreptate. Îşi ridică ochii închişi la culoare spre ea. Nu vei pierde acest copil. Noi nu vom permite.

Ea îi puse mâna pe pântecul ei.

— L-am simţit cum s-a mişcat azi. Ar fi trebuit să îţi spun. Vreau să îl simţi şi tu.

— Şi îl voi simţi. Cât de curând... Oh!

Abia îl văzu printre lacrimi când zise:

— Ăsta a fost. Ăsta a fost copilul.

— Este un ţânc puternic.

— Cred că va fi, da. Sau ea va fi. Ar putea fi fetiţă.

Văzu cum i se mişcă gâtul când înghiţi în sec. El încuviinţă. Ochii i se umeziră. Îşi aşeză capul aproape de şoldul ei şi plânse. De parcă toate efectele a ceea ce făcuseră îl loviseră abia acum.

Dar ea nu ştia dacă erau lacrimi de tristeţe sau de bucurie.

Capitolul 23

Aşteptau în bibliotecă. El şi Walfort. Bând whisky, fiecare pierdut în gândurile lui. Entuziasmul din sala de bal se risipise când el plecase rapid cu Jayne în braţele sale. Claire, cu obişnuitul ei aplomb, încheiase prompt acea parte a festivităţilor din timpul nopţii. Fusese pregătit un ospăţ târziu în noapte, iar oaspeţii se retrăseseră repede în camerele lor.

Sau cel puţin aşa îi spusese Westcliffe lui Ainsley. Ştia că ar & trebuit să îi pese mai mult că are casa plină de oaspeţi şi că a doua zi mama lui se căsătorea, dar în momentul acela îi păsa doar de Jayne.

Medicul sosise în urmă cu o oră. Îngrijorarea lui Ainsley creştea cu fiecare moment care trecea. Îi promisese că nu avea să piardă copilul. Nu ştia cum avea să-şi ţină promisiunea.

— Te-ai îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

Privi spre Walfort, apoi reveni la paharul de whisky.

— Bănuiesc că tăcerea ta înseamnă da, zise Walfort.

— Crezi ce dracului vrei! Se ridică de pe scaun. Chiar credeai că nu mă voi îndrăgosti? Se îndreptă valvârtej spre şemineu, tentat să îşi arunce paharul în flăcări. Voia un foc care să fie precum cel din interiorul lui. Îşi sprijini antebraţul de poliţa de deasupra şemineului. Tu eşti însurat cu ea. Tu ai avut-o în patul tău în fiecare noapte. Tu ai stat cu ea la masă în fiecare dimineaţă. Se întoarse. Ce te-a apucat să îţi păstrezi amanta? Cărui posibil scop putea să-i servească, în

afară de a nu-ţi onora jurămintele? Pentru Dumnezeu, Jayne merita un bărbat care să respecte jurămintele care i se făcuseră!

— O iubeam. Pe amanta mea. Încă o iubesc. Poate că ăsta este motivul pentru care am băut aşa de mult în noaptea aia. Voiam să uit că am o soţie care mă aştepta acasă. O soţie cu un copil. Poate că voiam să alung sentimentul de vinovăţie. Trădam două femei în acelaşi timp. Nu mi-a făcut plăcere, Ainsley, dar datoria…

— Să o ia naiba de datorie! Jayne merita să îi fii fidel.

— Cu reputaţia ta, cu toate legăturile pe care le-ai rupt, crezi că te-ai fi descurcat mai bine, crezi că tu nu ai fi călcat strâmb?

— Ştiu că m-aş fi descurcat mai bine.

— Eşti ipocrit! Erai la fel de beat ca mine în noaptea aia. De ce încercai să fugi? De burlăcie, de avere, de titlu? Aveai totul. Totul. Încă ai totul! Inclusiv nenorocitele de picioare!

— Nu o am pe Jayne.

Regretă cuvintele imediat ce îi ieşiră pe gură. La dracu'! Lovi cu mâna de poliţă şi blestemă din nou.

Walfort, dându-şi seama că Ainsley dădea în clocot, tăcu şi continuă să soarbă din whisky. Ainsley privea fix la foc.

Aşa îi găsi doctorul câteva momente mai târziu. Unul era pe scaun, altul stătea în picioare, amândoi priveau fix. Ainsley se abţinu să nu-l apuce pe doctorul Roberts, să-l zguduie şi să-l întrebe despre Jayne. Nu era soţul ei. Nu putea să depăşească limitele fără să creeze speculaţii, aşa că îşi înghiţi toate întrebările care îl chinuiau.

Doctorul Roberts încuviinţă din cap către Ainsley.

— Excelenţă.

Apoi se apropie de Walfort.

— Milord.

— Cum se simte soţia mea?

— Destul de bine. Prea multe emoţii pentru o zi, aş spune. Cu dansul şi tot restul. Nu este nimic neobişnuit pentru o femeie în situaţia aceasta. Lăsaţi-o să se

odihnească o zi sau două şi va fi bine.

Ainsley se simţi aşa de uşurat că se aşează pe un scaun din apropiere. Ce idiot! Exagerase. Nu îi stătea în fire. Doctorul Roberts le oferi mai multe asigurări înainte să plece.

Ainsley se ridică şi îşi mai turnă whisky.

— Ar trebui să te duci să o vezi.

— Nu am nevoie să îmi spui tu ce să fac cu soţia mea.

Controlându-se, Ainsley îşi bău whisky-ul, apoi îşi turnă altul.

Walfort zise încet, pe un ton prin care îşi cerea scuze:

— Nu mă aşteptam să fie aşa de greu.

— Nu este atât timp cât îţi aminteşti pentru cine o facem, zise Ainsley privind spre el.

Rămase în bibliotecă mult după ce Walfort plecase să o vadă pe Jayne. Auzi uşa deschizându-se. Se aştepta să-l vadă intrând pe unul dintre fraţii lui întrebându-l ce face. În schimb, era ducesa, care veni în faţa lui.

— Jayne va fi bine. Are doar nevoie de odihnă, îi zise el de parcă ea ar fi întrebat. Din ce alt motiv ar fi fost acolo dacă nu ca să se intereseze de sănătatea lui Jayne?

— Da, ştiu. Mi-a spus Mercy.

El încuviinţă din cap. Uitase că Mercy fusese acolo să asiste doctorul. Atenţia lui fusese concentrată asupra lui Jayne, aşa că se mira că îşi mai amintea propriul nume.

— M-am gândit la ceva de când ne-a anunţat Walfort că Jayne este însărcinată.

— Nu ar trebui să te ocupi de nunta ta?

— Nu schimba subiectul, Ainsley. Sunt dezamăgită de tine. Ai fost implicat în acel accident cu Walfort, apoi i-ai pus coarne – bănuiesc că la Blackmoor –, dar să nu ai grijă cu fata, să te asiguri că nu rămâne însărcinată…

— Totul a fost premeditat, mamă, cu consimţământul complet al lui Walfort şi cu binecuvântarea lui. Nu îşi surprindea des mama. Cu toate astea, nu simţi nicio satisfacţie în modul în care ochii ei se rotunjiră. Continuă: Jayne îşi dorea un copil mai mult decât orice pe lumea asta şi îi datoram asta amândoi. Din cauza prostiei noastre

egoiste, ea a pierdut prima sarcină.

— Oh, dragul meu băiat! Se cufundă în scaunul din faţa lui. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut? Dacă este băiat?

— Atunci Walfort va avea un moştenitor.

— Un moştenitor care ar trebui să fie al tău.

— Am vrut să o văd pe Jayne fericită mai mult decât am vrut un moştenitor. El nu va suferi din cauza asta, mamă. Poate că nu va moşteni un titlu prestigios ca al meu, dar voi avea grijă ca proprietatea lui Walfort să înflorească, chiar dacă va trebui să o fac pe ascuns, pe la spatele lui. Acest copil va avea mai multă avere decât ar fi avut în alte condiţii. Şi o va avea pe Jayne ca mamă. Nu există dar mai mare pe care i l-aş putea oferi decât să o aibă pe Jayne ca mamă.

— O iubeşti.

Cuvintele se auziră ca o afirmaţie, nu ca o întrebare, dar el răspunse:

— Din toată inima. Îşi trecu mâna prin păr, dărâmând pentru o clipă zidul care elibera calea spre sufletul lui. Ultimele luni au fost un iad.

— Oh, Ainsley!

Când văzu disperarea de pe chipul ei, închise rapid fortăreaţa, trase aer adânc în piept şi se îndreptă.

— Faptul este consumat. Pur şi simplu, va trebui să trăiesc cu asta şi cu consecinţele.

Ea îşi încovoie umerii şi afişă acea hotărâre absurdă, de fier.

— Trebuie să începem să îţi căutăm o soţie.

De parcă soluţia pentru inima lui frântă era aşa de uşor de găsit.

— Nu există altă femeie pentru mine, mamă. Nu am fost cu alta de când nu am mai avut-o pe ea. Nu mă interesează altă femeie.

Acesta era motivul pentru care încă nu avea o amantă. Păruse o idee bună până când se gândise cum ar fi fost cu ea. Nu o putea înlocui pe Jayne.

— Ei bine, îţi pot spune din experienţă, zise ea, că

după suficiente nopţi în singurătate vei căuta alta. Şi cine ştie? Poate că vei fi la fel de norocos cu ea cum am fost eu cu Leo.

El nu-i împărtăşea optimismul. Probabil deoarece ştia că pentru el exista o singură femeie, iar ea nu avea să fie niciodată soţia lui.

— Îmi pare rău dacă toate astea au redus din bucuria pe care credeai că o vei avea mâine, zise el.

— Inima mea suferă pentru tine, dragul meu, dar atâta vreme cât Leo se află lângă mine mâine, nimic nu îmi va diminua bucuria de a deveni soţia lui.

— De ce crezi că a făcut un secret din numele lui de familie? întrebă el ca să mai destindă atmosfera.

— E un artist. Este excentric.

— Totuşi, mi se pare că ar fi trebuit să ştii că devii doamna Pinchot înainte să accepţi să te măriţi cu el.

— Numele lui de familie putea să fie şi Dunghill şi tot nu m-aş fi răzgândit. Aşa este iubirea. Şi apoi, chiar îmi place. Deşi mulţi mi-au spus că mereu voi rămâne ducesă. Bănuiesc că am purtat titlul acesta suficient de mult ca să-l pot folosi dacă vreau.

— Vrei?

Ea clătină din cap.

— Doamna Pinchot mi se potriveşte foarte bine. Se ridică, se aplecă şi îl sărută pe obraz. Te purtai aşa de bine când erai copil! Mă îngrijorai. Bănuiesc că trebuia să devii neastâmpărat cândva. De data asta, te-ai întrecut pe tine. Ţi-ai întrecut şi fraţii.

— Cred că Stephen m-a întrecut cu comportamentul lui urât.

— Aşa o fi, dar încearcă să te comporţi din nou bine, da?

În timp ce ea ieşea din cameră, el dădu pe gât ultima înghiţitură de whisky. Probabil avea nevoie de o soţie. Cândva, crezuse că avea să se căsătorească din dragoste. Poate că era suficient să se însoare ca să uite.

Era târziu a doua zi de dimineaţă când Jayne deschise ochii şi îl văzu pe Ainsley sprijinit de stâlpul de la capătul

patului. Era foarte chipeş îmbrăcat în haina şi pantalonii lui negri. Lavaliera era perfectă. Totul era.

— Mama şi Leo au vrut să îţi transmit la revedere din partea lor.

— Au plecat? Înseamnă că nunta s-a terminat?

El zâmbi larg.

— Acum câteva ore. Invitaţii au fost ospătaţi şi au plecat deja. Cel puţin o duzină de doamne au vrut să vorbească cu tine, dar eu şi Walfort am decis să nu te deranjeze. Fără îndoială, căutau să alimenteze bârfele.

— Îmi pare rău că m-am dat în spectacol aseară.

— Mă tem că eu te-am întrecut în privinţa asta. Mă bucur că nu a fost nimic grav.

— Şi eu. Nunta a fost frumoasă? întrebă ea.

— Mama a fost la fel de zvăpăiată ca o fată, zise el zâmbind larg.

— Leo o face fericită.

— Da, aşa este.

— Îmi pare rău că am pierdut nunta.

— Şi mie. Doctorul spune că după câteva zile de odihnă vei fi bine.

— Da, cred că are dreptate. Mă simt cam prost să stau aşa întinsă aici.

— Îţi voi aduce nişte cărţi din bibliotecă.

— Mi-ar plăcea.

— Ar trebui să ştii că în următoarea oră voi pleca la Londra. Lucruri importante necesită atenţia mea.

— Da, desigur, zise ea încuviinţând din cap.

— Înainte să plec, vreau să îţi ofer ceva.

El scoase de la spate o cutie lungă şi subţire de lemn. Ea ştia ce era, bineînţeles. Inima i se strânse aşa de dureros că îi erau greu să bată. Aşeză cutia pe pat lângă ea.

— Când copilul va fi suficient de mare, aş vrea să îi dai ăsta. A fost al tatălui meu. Nu simt sigur dacă ţi-am povestit. L-a folosit ca să-l spioneze pe Napoleon. Sau cel puţin aşa mi s-a zis. Totuşi, nu îmi aduc aminte ca el să îmi fi spus asta. Îl foloseam ca să ne uitam la stele. Este singura amintire pe care o am cu el. Vreau să îl primească

copilul tău. Indiferent dacă este băiat sau fată.

Inima ei se frânse. Naiba să-l ia pentru asta!

— Ar trebui să i-l dai tu când va fi mai mare.

— Nu, nu mă mai văd vizitând Herndon Hall vreodată. A început să îmi displacă vânătoarea de vulpi în ultima vreme.

— Ainsley, nu face asta! scrâşni ea cu lacrimi în ochi.

Clătinând din cap, el îi şterse lacrimile cu degetul.

— Nu am de ales. Îţi aminteşti când, în prima noapte, mi-ai spus că nu te aşteptai să fie aşa de greu? Eu sunt acum unde te aflai tu atunci.

— Walfort va fi pierdut fără tine. Eşti cel mai bun prieten al lui.

„Şi eu voi fi pierdută fără tine”.

— Walfort va fi prea ocupat să îşi crească copilul ca să se gândească prea mult la absenţa mea. Vei rămâne aici până când te vei simţi suficient de bine ca să călătoreşti, nu vei pleca nicio secundă mai devreme. Se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte. La revedere, Jayne.

Privi cum iese din cameră. Se întrebă dacă vreunul din ei înţelesese cu adevărat preţul pe care fiecare i-l cerea celuilalt.

Capitolul 24

Ainsley stătea la biroul din biblioteca locuinţei sale din Londra şi studia numele care îi fuseseră prezentate. Intenţiona să profite la maximum de sezonul care se apropia. Anul viitor, Jayne şi Walfort aveau să decidă cu siguranţă că era timpul să revină la Londra. Până atunci, voia să aibă o soţie, una care să fie fericită să trăiască în provincie, şi să nu mai pună niciodată piciorul în vreo sală de bal.

Din fericire pentru el, Claire era bine văzută în societate şi ştia ce fete trebuiau să debuteze ori ce tinere din sezonul trecut mai erau disponibile. Îi pregătise o listă

de candidate care să preia titlul de ducesă. Întâlnise câteva fete la Walfort, când fusese acolo pentru vânătoarea de vulpi. Le tăie imediat de pe listă. Urmară cele care aveau 17 ani. Ce să facă el cu o copilă?

18 ani? 19 ani? Tot tinere. 20 de ani. Tăiate şi ele de pe listă. Riscante. Dar la fel erau şi cele care rămâneau, pentru că erau prea în vârstă. Ce era în neregulă cu ele de nu atrăgeau peţitori?

Într-o oră, tăiase toate numele fără să fi întâlnit majoritatea dintre fetele de pe listă. Cu un oftat, se lăsă pe spate în scaun. Inima lui nu era la vânătoare.

Trecuseră două luni de când sosise la Londra. Ştia că Jayne şi Walfort se întorseseră la Herndon Hall. Chiar organizaseră o vânătoare spre sfârşitul lunii aprilie. Primise o invitaţie, pe care o refuzase respectuos. Auzise de la cei care participaseră că fusese un real succes. Găsi consolare auzind că Jayne era bine şi că făcuse faţă sarcinii de a organiza vânătoarea. Ştia că ar fi trebuit să se ducă, dar pur şi simplu nu reuşise să se adune să o facă.

Nu se aşteptase să îi fie aşa de dor de vechiul lui prieten şi văr. Faptul că ştia că nu avea în plan să îi viziteze în viitorul apropiat sau îndepărtat făcea lucrurile şi mai grele. De mai multe ori, aproape că ceruse să i se pregătească trăsura pentru a le face o vizită.

Dar ştia că lucrurile între ei ar fi fost şi mai ciudate ca înainte: nu aveau să mai fie niciodată la fel. Era de neconceput câte lucruri nu luase în considerare când acceptase termenii acelei propuneri ridicole.

Un ciocănit în uşă îl trezi din reverie. Majordomul lui intră, traversă în linişte camera şi îi întinse o tavă de argint.

— A sosit o misivă de la Herndon Hall, Excelenţă. Omul care a adus-o m-a asigurat că este foarte urgent.

Stomacul lui Ainsley se strânse. Era prea devreme ca Jayne să fi născut. Doamne, Dumnezeule, să nu piardă copilul!

Deschise mesajul şi se holbă la cuvintele care păreau să nu aibă nicio noimă.

Cu inima grea, te anunţ că Walfort este pe moarte.
Te roagă să îi aduci bijuteriile.

Trăsura porni la drum, caii galopau cât de rapid putea vizitiul să îi mâne.

Fără să fie cu adevărat atent, Ainsley se uita pe fereastră la copacii şi povârnişurile pe lângă care trecea. Bijuteriile erau în siguranţă. Le avea la îndemână. Dar să i le aducă i se părea o idee atât de proastă!

„Walfort este pe moarte”.

Organizase o vânătoare de vulpi cu câteva săptămâni în urmă şi totul fusese bine. Cum naiba era pe moarte? Nu avea sens.

Văzu bolovanul mare care marca începutul domeniului lui Walfort. Îşi aminti cum Jayne îi ceruse să se oprească atunci când îl văzuse. Voia să îi ceară vizitiului să oprească. Nu dorea să meargă până la Herndon Hall; nu voia să îşi vadă prietenul murind. De ce nu îl mai vizitase? Era nevoie să prindă peşte, să urmărească vulpi, să călărească. Era nevoie să poarte conversaţii la un pahar de whisky.

Se gândise că era altruist dacă îi lăsa în pace, dar acum voia fiecare moment înapoi. Moartea venise fără nici un avertisment.

Erau doar trei ani diferenţă între ei. Ce ar fi făcut dacă ar mai fi avut doar trei ani de trăit? Dacă acest declin era rezultatul a ceva ce făcuseră împreună? Dacă ar fi putut să-l prevină? Îşi dezamăgise vărul din nou?

Învinuirile îl copleşeau în timp ce trăsura coti pe drumul care ducea la proprietate. Copacii erau plini de frunze care aşteptau primele semne ale verii. Superbi. Văzu o vulpe ieşind dintr-un tufiş şi apoi dispărând. Urma să fie aici pentru vânătoarea de anul viitor, dar Walfort, nu. Îi era imposibil să-şi imagineze Herndon Hall fără Walfort…

Trăsura încetini.

— Opreşte aici! zise şi sări înainte ca trăsura să se oprească.

Deşi se grăbea pe scări, i se părea că nu se mişca

deloc. Dădu buzna pe uşă.

Majordomul îl întâmpină.

— Excelenţă.

— Este în dormitorul lui?

— Da, Excelenţă.

— Marchiza?

— Nu s-a mişcat de lângă el.

Fugi pe scări, urcând câte două trepte. Inima îi bătea într-un ritm haotic. Măcar nu ajunsese prea târziu.

Ezită o clipă înainte să intre în dormitor, se adună, îşi recăpătă calmul. Apoi deschise uşa şi intră.

Deşi ferestrele erau deschise, camera mirosea a boală şi a moarte. Lumina pierduse lupta cu umbrele. Privirea lui căzu pe figura fragilă întinsă în pat, apoi trecu la femeia care stătea pe un scaun lângă el.

— Ainsley.

Numele lui era doar o şoaptă pe buzele ei, iar numele ei era un urlet în inima lui. Se ridică şi ocoli patul. Privirea lui alunecă imediat pe burta ei. Era puţin mai rotundă decât fusese înainte? Era imposibil să îşi dea seama. Ea îşi atinse inconştient burta. Lacrimile i se adunară în ochi. Era o femeie care nu trebuia să aibă motive să plângă.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit! zise ea.

— Cum să crezi că nu aş fi venit?

Oricât de necugetat era, făcu un pas în faţă şi îi luă faţa în mâinile lui. Văzu preţul pe care boala lui Walfort îl luase de la ea. Totuşi, rămânea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Curajul ei, puterea ei, toate erau evidente. Era dărâmată, dar nu înfrântă.

— Cum s-a putut întâmpla asta? întrebă el.

Părând pentru o clipă pierdută, ea clătină din cap.

— Nu ştiu. Corpul lui este otrăvit.

— Cineva încearcă să îl omoare?

— Nu, nu. Medicul lui spune că propriul corp al lui Walfort s-a întors împotriva lui. Nu mai funcţionează corect. Suferă de o febră mortală. Nu există speranţă.

Mâinile lui alunecară de-a lungul mâinilor ei şi îi luă palmele într-ale lui.

— Am venit cu propriul meu doctor, doctorul Roberts. Este excelent. Vom vedea ce are el de zis.

Ochii i se umplură deşi mai multe lacrimi.

— Mă bucur aşa de mult că eşti aici! Nu am ştiut dacă trebuie să trimit după tine…

— Normal că ar fi trebuit.

— El nu ar fi acceptat să nu o fac. Nu ştiu de ce a insistat atât să îi aduci bijuteriile. Nu ştiu ce se aşteaptă să facă cu ele.

— Înseamnă că nu ţi-a spus despre ele?

— Nu. Nici măcar nu ştiu ce fel de bijuterii sunt. Rubine. Smaralde. Diamante. Ce contează?

Conta.

— Ainsley? orăcăi Walfort. Tu eşti, omule?

Ainsley o mai strânse o dată pe Jayne de mâini ca să o consoleze, apoi se îndreptă spre pat. Jayne îl urmă, cu zgomotul paşilor ei atât de slab, până ce ajunse la piciorul patului. Îşi puse un braţ în jurul stâlpului de parcă avea nevoie de sprijin ca să rămână dreaptă. Cât de greu trebuie să fi fost pentru ea! Walfort arăta îngrozitor. Pielea lui era nefiresc de palidă. În ochii lui nu era nici un pic de viaţă.

— Vrei să fii mereu în centrul atenţiei, nu-i aşa Walfort?

Vărul lui râse slab.

— Mereu am fost cel mai interesant dintre noi.

— Încă eşti.

— Le-ai adus? Mi-ai adus bijuteriile?

— Sunt aici. Le-am lăsat în trăsură.

— Trebuie să le văd.

El privi iute într-o parte, spre Jayne, înainte să se uite din nou la Walfort.

— Nu i-ai spus lui Jayne despre ele.

— Nu. Fă-o… tu. Îmi eşti dator… cu asta. Respira şuierat, suflând greu. Să ştii că este vina ta. Din vina ta sunt aici.

— Walfort, nu! îl rugă Jayne. Nu spune lucrurile astea!

— Este în regulă, Jayne, interveni Ainsley. Lasă-l să spună ce are de zis.

Merita pedeapsa verbală. Aşa că înfruntă cu stoicism privirea prietenului şi vărului său.

— Vezi? Ştie că este adevărat. Exact cum ţi-am spus. Este vina lui.

Walfort se luptă să se ridice, iar Ainsley făcu un pas în faţă să-l ajute, să-l sprijine de perne.

— Dacă mi-ai fi dat blestematele de frâie, nu aş fi fost obligat să ţi le iau.

Ainsley îngheţă. Totul rămase nemişcat. Walfort părea să se scufunde şi mai mult în pernele de puf.

— Tu nu voiai să îmi dai blestematele de frâie, continuă el. Nu mergeai suficient de repede. Eu voiam să merg mai repede. Ţi-am spus să mi le dai. Dar tu, nu, trebuia să fii mereu atât de responsabil! Ai zis că am muri. Walfort scoase un suspin strangulat. Se pare că eu chiar aşa o să fac.

Privindu-l fix, Ainsley clătină din cap.

— Eu conduceam…

— Nu suficient de repede pentru gustul meu. Am apucat frâiele… te-am dat la o parte.

Ainsley se luptă să îşi aducă aminte, dar totul era în ceaţă, evenimentele erau prinse într-o ceaţă de alcool.

— Mi-am pierdut echilibrul, continuă Walfort. Am căzut în faţă. Încă îmi amintesc teroarea acelui moment, agonia… şi apoi nimic. Eram aşa de recunoscător pentru nimic.

Ainsley se simţea de parcă cineva l-ar fi lovit cu măciuca. Credea că ar fi trebuit să se simtă eliberat, dar simţea doar că fusese trădat.

— Toţi anii ăştia, am fost măcinat de vinovăţie.

— Aşa ar fi trebuit. Dacă ai fi mers mai repede.

— Cu siguranţă vorbeşte febra, Walfort, zise Jayne încet. Nimic din ce spui nu poate fi adevărat. Nu ai putea să fii aşa de crud.

— Am febră, dar sunt lucid. Nu voia să îmi dea frâiele, aşa că i le-am smuls.

Părea un copil bosumflat căruia îi fusese refuzată prăjitura preferată.

Umerii i se scuturară când tuşi. Jayne se grăbi spre el, puse mâna în jurul lui şi îl ridică până ce spasmele se opriră. Apoi îi dădu să bea apă şi îl aşeză cu blândeţe la loc.

El întoarse capul şi privi din nou spre Ainsley.

— Te rog. Comorile mele… Adu-mi-le!

Jayne îi atingea fruntea cu o cârpă umedă.

— Ce fel de comori sunt aşa de importante pentru tine?

— Sunt copiii mei.

*

Stând lângă fereastră, frecându-şi în mod inconştient abdomenul umflat, Jayne privea aleea pe care se oprise trăsura lui Ainsley. Încă uimită de dezvăluirea lui Walfort, urmărea cu o expresie detaşată cum Ainsley ajuta o femeie să coboare. De la distanţă, părea de vârsta ei. Era frumoasă. Sub pălărie, se vedea părul blond, se gândi Jayne.

Inima i se strânse dureros când Ainsley ridică o fetiţă şi apoi încă una şi mai mică. Nu ştia de ce se aşteptase să fie mai mari, mult mai mari. Născute cu ani buni înainte ca ea să se mărite cu Walfort. Cu siguranţă, distanţa de la care le privea le făcea să pară atât de mici şi de tinere.

Apoi coborî doctorul Roberts. Era cel care avusese grijă de ea după ce leşinase la balul lui Ainsley. Poate că putea avea grijă şi de Walfort. Li se datora un miracol. Dar apoi se gândi la copilul pe care îl aştepta ea. Încă un miracol. Câte miracole îi erau permise unei familii? Se întoarse şi se aşeză la capătul patului, cu umerii traşi spre spate, cu mâinile strânse şi aşezate pe pântec şi cu bărbia ridicată. Avea să fie o gazdă primitoare.

— Mă urăşti? întrebă Walfort.

Cu ochii la uşă, ea nu îi băgă în seamă întrebarea şi îl întrebă la rândul ei:

— Sunt destul de tinere. Fetele. Cum le cheamă?

— Mary şi Elizabeth. Le-am dat numele după fiicele lui Henric al VIII-lea. Când m-am însurat cu tine, tu ai devenit

Jayne Seymour, singura lui dragoste adevărată, dacă e să credem istoria.

Cuvintele lui nu aveau niciun sens. Erau doar bolboroseli.

— Când le-ai dat numele? întrebă ea.

El chicoti scurt, iar efortul fu prea mare.

— Când s-au născut. Când credeai?

— Şi când s-au născut?

Părea vocea altei femei care întreba asta fără nicio emoţie. Pe un ton plat.

Sunetul paşilor de pe hol îl făcu să tacă. Sau poate că nu intenţionase niciodată să îi răspundă. Jayne trase adânc aer în piept pentru a-şi calma nervii şi se întrebă distrasă dacă aşa se temuse Anne Boleyn de momentele când fusese condusă spre locul execuţiei. Se simţea de parcă securea cobora peste tot ceea ce crezuse despre căsătoria ei.

Primul gând când o privi pe femeia care intră pe uşă cu Ainsley fu că trăsăturile ei erau destul de banale. Era genul care trecea neobservată într-un grup de femei. Apoi Jayne se pedepsi pentru un gând aşa de nepoliticos. Era clar că într-un anumit fel Walfort fusese atras de ea. Rochia ei de călătorie de un albastru-închis indica faptul că ori avea un anumit statut, ori exista un binefăcător care plătea destul de mult pentru hainele ei. Jayne nu dorea să ştie dacă binefăcătorul rămăsese Walfort.

Ainsley o conduse pe femeie la Jayne.

— Lady Walfort, permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Madeline Brown.

Femeia făcu o reverenţă adâncă.

— Milady.

Vocea ei era moale, educată.

— Domnişoară Brown, cred că soţul meu doreşte să aibă un moment cu dumneavoastră. Vă voi lăsa singuri.

Era aproape de uşă când o auzi pe femeie exclamând:

— Oh, Wally!

Apoi fetele cu păr brunet şi ochi căprui – ochii lui – îi acoperiră strigătul.

— Tati! Tati!

Păşi în hol, conştientă că Ainsley era în urma ei. Întâmpină doctorul, forţându-se să scoată cuvintele din gâtul care refuza să funcţioneze normal.

— O să le acordăm câteva momente, zise ea către doctor, apoi îl puteţi examina pe marchiz. Dacă sunteţi amabil să mă scuzaţi, am nevoie urgentă de aer.

— Sigur, milady.

Abia vedea scările printre lacrimile care i se adunaseră în ochi. Simţi cum Ainsley o prinde de braţ.

— Cu grijă, o atenţionă el.

Îl lăsă să o conducă în jos pe scări şi apoi în grădină. Se eliberă din strânsoarea lui când ajunse pe un drum cunoscut.

— De cât timp ştii despre *bijuteriile* lui?

Ezită înainte de a spune sumbru:

— De când sunt cu el.

Refuză să întrebe cât însemna asta exact, dar se părea că nu era încă gata să se oprească din a se chinui singură.

— Cea mai mică dintre fete câţi ani are?

— Jayne…

— Pot să ghicesc, dar prefer să ştiu sigur.

— Abia a împlinit trei ani.

— Dacă nu aş fi pierdut copilul, el – sau ea – ar avea puţin peste trei ani acum. Deci se vedea cu acea femeie când eu eram însărcinată.

— Jayne, nu te mai chinui singură.

— Era cu domnişoara Brown în noaptea accidentului?

— Jayne, nu câştigi nimic…

Se întoarse ca să-l înfrunte. Văzu agonia adevărului pe chipul lui, în ochii lui. Dar trebuia să audă cuvintele.

— Era?

El ezită, iar obrazul îi tresări înainte să-i răspundă.

— Da.

Îşi înfipse unghiile în palmă, având nevoie de această suferinţă ca să nu plângă.

— Amândoi nu doar că aţi băut şi aţi fost la jocuri de

noroc – cum mi-ai spus –, ci aţi păcătuit şi trupeşte.

— Da.

— Am crezut că mă iubeşte. Sau că măcar îi păsa de mine. Îşi încrucişă braţele la piept. Oh, doare aşa de tare!

El se întinse spre ea, dar ea se dădu înapoi.

— Nu mă atinge! Ştiai! Ştiai că nu îşi onora jurămintele. De ce nu mi-ai spus?

— Nu ar fi ieşit nimic bun dacă aflai adevărul. Doar ai fi fost nefericită. El ridică din umeri. Şi nu mai putea fi infidel. Chiar te iubeşte, Jayne.

— Dar nu destul. Iar tu, păstrându-i secretul, i-ai trecut cu vederea faptele. Doamne, cu reputaţia ta printre femei, cu siguranţă te bucurai de comportamentul lui vrednic de dispreţ. Femeile nu înseamnă nimic pentru tine!

— Nu este adevărat. Tu…

— Nu vreau să aud scuzele tale, cuvintele tale poetice, gesturile tale dulci. Toate au avut un singur scop. Am crezut în ele. V-am permis ţie şi soţului meu să mă convingeţi că există situaţii când jurămintele nu contează deloc. Totul, totul a fost o minciună!

Se îndepărtă de el, simţind nevoia să fie singură. Probabil că el simţise de ce avea ea nevoie, pentru că nu o urmă. Se retrase pe banca unde plângea des după accidentul lui Walfort. Acum plângea pentru că el o trădase pe ea şi jurămintele de căsătorie. Jurăminte care însemnaseră ceva doar pentru ea, lucru pe care îl înţelesese abia acum.

Durea. Durea îngrozitor de rău. Cu atât mai mult cu cât Ainsley fusese complice în înşelăciuni. Avusese încredere în el şi îi oferise trupul ei, visurile şi o parte din inima ei. Iar el ştiuse, ştiuse dintotdeauna că tot ceea ce era preţios pentru ea fusese o minciună.

Doctorul Roberts îl examină pe Walfort şi declară că era fără speranţă. Ainsley aranjă ca bărbatul să se întoarcă acasă. Medicul personal al lui Walfort avea să-i acorde ultimele îngrijiri.

În ciuda dezvăluirilor făcute de Walfort în acea după-amiază, pe Ainsley îl durea pieptul când se aplecă peste pat

şi îşi studie prietenul care dormea. Îi spusese lui Jayne că avea să-l vegheze el o vreme ca ei să-i ofere un răgaz. Domnişoara Brown îşi culca fetiţele.

Jayne se plimbă prin grădină mai mult de o oră. Ainsley îşi dorise să stea cu ea, dar îşi dăduse seama că ea voia să fie cât mai departe de el. Era o lovitură îngrozitoare faptul că descoperise că Walfort avea o amantă. Văzuse devastarea pe chipul ei când îi dezvăluise ce erau bijuteriile lui. Apoi văzuse stoicismul cu care întâmpinase femeia. Curajul ei, puterea şi hotărârea ei – nu admirase niciodată în viaţa lui altă femeie mai mult decât pe ea.

Jayne era corectă. Prin tăcerea lui, trecuse cu vederea faptele lui Walfort atâţia ani. De ce nu-l scuturase atunci? De ce nu se luptase să-l facă să-şi dea seama că, de fapt, cea mai mare bijuterie a lui era soţia?

Walfort deschise ochii şi Ainsley zise:

— Ai minţit.

Walfort îl privi fix.

— Despre frâie. Că mi le-ai luat.

— Nu.

— De ce m-ai lăsat toţi anii ăştia să cred că am mânuit prost caii şi din cauza asta am avut accidentul?

— Pentru că, prietene, vinovăţia este o monedă foarte valoroasă şi aveam nevoie să mă asigur că vei avea grijă de comorile mele.

— Aş fi avut grijă de ele oricum, zise el.

— Trebuia să mă asigur, bătrâne.

Nu dorea să deschidă subiectul, nu era treaba lui, dar suspiciunile pândeau şi era suficient de dezamăgit de Walfort în acel moment ca să pună întrebări indiscrete.

— Fetele ştiau cine eşti.

— Normal.

— Cum? Când le-ai văzut?

Walfort întoarse capul într-o parte, privi pe fereastră, iar Ainsley se întrebă dacă se gândea să evadeze.

— Când, Walfort?

— Când mă duceam la Harrogate pentru apele termale. Mă întâlneam acolo cu Maddie şi cu fetele.

— Jayne merita ceva mai bun.

— Şi acum va avea. Nu îi voi sta în cale.

Ainsley simţi ca şi cum ar fi fost lovit cu ceva. Toată furia i se risipi. Se apropie ca prietenul lui să-i vadă seriozitatea din ochi.

— La naiba, Walfort, nu o vreau, nu aşa! Cu toate defectele tale, mereu te-am iubit ca pe un frate!

— Tu mereu ai fost cel mai bun. Am crezut că, dacă mă aflu în preajma ta destul de des, se va prinde şi de mine. Mă rog la Dumnezeu să nu fi fost invers.

— Luptă-te cu boala, la naiba! Poţi s-o învingi.

Walfort clătină din cap.

— Nu, nu pot. Îl trase pe Ainsley mai aproape. Ai grijă de Jayne şi de copil. Va fi greu pentru ei. Şi promite-mi că vei avea grijă de bijuteriile mele. Ai grijă să aibă ce le trebuie. Găseşte-le soţi potriviţi.

— Eşti manipulator până la capăt, nu-i aşa?

Walfort îi zâmbi obosit.

— O să iau asta ca pe un acord.

În acel moment, în timp ce adormea, Walfort părea împăcat. Ainsley îl blestemă, dar ştia că avea să-i îndeplinească ultimele dorinţe.

Jayne stătea într-un scaun lângă pat, cu mâna în jurul uneia din mâinile lui Walfort. Avea febră, murmură în somn. Din când în când, mormăia:

— Maddie.

Sau Elizabeth. Sau Mary.

Dispreţuia felul în care aştepta ca el să spună şi numele ei. Pentru numele lui Dumnezeu, era doar o silabă! Era nevoie doar să îşi mişte falca o dată. Nu putea să creadă că tot mariajul lor fusese o farsă. Poate chiar toată viaţa ei. Voia să îl ocărască, să-i dea cu pumnul în piept; voia ca el să trăiască, pentru ca ea să se împace cu propriile sentimente, să descopere de ce nu fusese de ajuns.

Cu toate astea, nu îi dorea să moară. Acum ştia că el nu era al ei. Nu fusese niciodată. Cum putuse să fie aşa de proastă?

Copilul se mişcă dintr-o parte în alta a burţii ei, de parcă i-ar fi simţit neliniştea şi ar fi dorit să îi aducă alinare. Era un copilaş tare activ. Avea să fie activ ca tatăl lui. Acum urma să crească fără să îşi cunoască tatăl. Nici pe cel care intenţionase să-l recunoască, nici pe cel care îi dăduse viaţă.

— Vreau să vă mulţumesc pentru amabilitatea faţă de mine şi de fetele mele, zise domnişoara Brown.

Jayne privi spre partea cealaltă a patului, unde femeia stătea pe marginea lui, ştergând blând fruntea lui Walfort.

— Nu toate soţiile ar accepta aşa o amantă, continuă ea.

— Te-a vrut aici, zise Jayne cu puţina emoţie pe care reuşi să o adune. Bănuiesc că ţine la tine.

— L-am cunoscut într-o librărie. Cartea pe care o voiam era pe un raft la care nu puteam ajunge, aşa că a luat-o el pentru mine. Mâinile noastre s-au atins şi a fost o scânteie între noi pe care nu pot s-o explic. Am mers într-un parc în apropiere şi am vorbit ore întregi.

Jayne nu voia să audă asta, nu îi păsa, dar era curioasă. De ce să nu înfigă cuţitul şi mai adânc în inimă?

— Despre ce aţi vorbit? întrebă ea.

Domnişoara Brown râse uşor.

— Nu îmi amintesc acum. Mereu aveam ceva de discutat. Poate că nu ar trebui să spun, dar… am fost în vizită aici cât aţi fost în vacanţă. Eu şi fetele.

Jayne nu voia să ia în calcul faptul că el aranjase ca ea să plece la Blackmoor ca să aibă ocazia să fie cu domnişoara Brown. Dar acum asupra tuturor faptele lui plana suspiciunea. Totuşi, se auzi spunând:

— Mă bucur.

Domnişoara Brown o privi, clipind confuză.

— Nu aş fi vrut să fie singur cât am fost plecată, îi explică Jayne. Mai ales că acum se pare că nu va mai fi mult timp aici.

— Mereu a vorbit aşa de frumos despre dumneavoastră! Cred că ar fi trebuit să fiu geloasă că are sentimente aşa de profunde şi pentru dumneavoastră. Dar

el nu ar fi acceptat aşa ceva. Gelozia. Ştiam că vă voi plăcea dinainte să vă cunosc. În alte circumstanţe, poate că am fi fost prietene. Sau nu. Tatăl meu a fost preot. Nu a fost de acord cu alegerile mele. Nu l-am văzut mulţi ani. Nici măcar nu ştie că are nepoate.

Atâtea alegeri care conduseseră spre atâta tristeţe. Jayne se întrebă dacă meritau. Walfort fusese un soţ infidel şi o transformase şi pe ea într-o soţie infidelă. Cu toate astea, în vreme ce copilul se mişca din nou, ştia că nu îşi putea regreta păcatele. Luase această decizie cu gândul că Walfort avea să ajungă la bătrâneţe. El îi făcuse propunerea, aşteptându-se la acelaşi lucru.

Walfort deschise ochii şi zâmbi blând spre ea.

— Jayne.

În sfârşit, numele ei era pe buzele lui. Îi strânse mâna.

— Vrei nişte apă?

— Nu.

Îşi îndreptă capul spre cealaltă parte şi îi zâmbi iubitor domnişoarei Brown. Transmitea atât de multe cu aşa de puţin efort, încât Jayne se întrebă dacă îl cunoscuse vreodată cu adevărat.

— Am nevoie de un moment cu soţia mea.

— Sigur, dragul meu.

Domnişoara Brown îl sărută pe obraz înainte să iasă din cameră.

— Mă urăşti aşa de mult? întrebă el când ea ieşi.

Clătină încet din cap, ştiind că ar trebui să îşi oprească lacrimile, dar bănuia că ele erau mai oneste decât orice cuvânt ar fi putut să spună.

— De ce, Walfort, de ce?

— Nu ne putem controla inimile, Jayne.

— Dar ne putem controla acţiunile. Clătină iute din cap. Scuză-mă! Nu vreau să te chinuiesc.

— Ciudat, zise el. M-am simţit atât de vinovat că eu aveam copii şi tu, nu. Am crezut că, dacă aranjez ca tu să ai un copil, apoi… vina se va risipi. În schimb, te las să-l creşti singură. Chiar şi când mă lupt să fiu grijuliu, sunt de-a dreptul ticălos.

Ea nu avu un răspuns.

— Am fost un nenorocit infidel, continuă el. O iubesc pe Madeline, dar ea este un om de rând. Aveam nevoie de zestrea ta, dar mi-a făcut plăcere compania ta. Îmi este ruşine să recunosc… dar am început să te iubesc abia după accident. Loialitatea şi credinţa ta m-au umilit. M-ai transformat într-un bărbat mai bun decât eram, m-ai făcut să-mi doresc să fi fost un bărbat mai bun înainte. Ainsley este bărbatul mai bun. Mereu a fost.

Ea îi cuprinse ambele mâini cu ale ei şi îl privi în ochi.

— În ciuda tuturor acestor dezvăluiri care au fost făcute azi, tot te iubesc.

El închise ochii şi oftă.

— Atunci voi muri ca un bărbat foarte norocos.

Capitolul 25

Moartea veni în calmul liniştit al dimineţii.

Abia scoţând câte un cuvânt, călătoriră la Londra, unde Walfort trebuia să fie înmormântat. În timp ce Ainsley trimise un servitor să le conducă pe domnişoara Brown şi pe fetele ei la casa lor din Londra, el o însoţi pe Jayne la reşedinţa lui Walfort. Odată ajunşi acolo, fură trimise bilete de doliu şi curând doamnele din înalta societate îşi făcură apariţia precum corbii flămânzi în jurul lui Jayne. El ştia că voiau să o consoleze, dar era o sarcină pe care ar fi preferat să o îndeplinească doar el.

Dar de la întâlnirea lor din grădină, ea nu îi mai vorbise decât atunci când fusese nevoită. Era incredibil de formală, nefiresc de reţinută. El o auzise pe domnişoara Brown plângând în hohote după ce murise Walfort, dar nu văzuse la Jayne nici măcar o lacrimă. Şi asta îl îngrijora.

Cu toate astea, admira dedicaţia cu care Jayne se asigura că înmormântarea lui Walfort era la înălţimea titlului şi a poziţiei lui. Dricul cu pereţi de sticlă, în care se afla sicriul din lemn de mahon, mergea încet printre oamenii adunaţi pe străzi şi se îndrepta spre St Paul’s

Cathedral, unde Walfort avea să fie îngropat. Calul lui Walfort, fără călăreţ, mergea la pas pe lângă dric. Cu obloanele trase, urmau o duzină de trăsuri negre în care se aflau membrii de sex masculin ai familiei şi prietenii cei mai apropiaţi. Pene negre de struţ fluturau la cea mai mică adiere a vântului.

După înhumare, domnii se întoarseră la reşedinţă. Conform obiceiului ca doamnele din înalta societate să nu participe la înmormântări, acestea o aşteptau pe Jayne în salonul din faţă. Când Ainsley trecu pe acolo, conducându-i pe domni în bibliotecă pentru a bea ceva, o văzu pe Jayne înconjurată de femei, iar mama lui o ţinea de mână. Paloarea ei îl îngrijora. Voia să o ridice în braţe şi să o ducă sus, în dormitorul ei, departe de toată nebunia.

Se îndreptă însă spre bibliotecă, unde lacheii începuseră deja să toarne băuturi oaspeţilor. Când toţi avură un pahar în mână, Ainsley îl ridică pe al lui, şi o tăcere cuprinse camera.

— În cinstea lui Walfort. Era curajos în tot ceea ce făcea, a înfruntat toate încercările vieţii cu fruntea sus. Îţi vom simţi lipsa, prietene.

— Adevărat! Adevărat!

În timp ce Ainsley coborî paharul de whisky, Lord Sheffield zise:

— Măcar putem fi toţi siguri că va exista o vânătoare de vulpi când i ne vom alătura. Aş zice că va avea grijă să fie totul în regulă din punctul ăsta de vedere.

Urmă un alt toast, se bău şi mai mult whisky, urmară conversaţii liniştite şi râsete, pe măsură ce domnii începeau să îşi amintească de Walfort. Ainsley se îndreptă spre locul unde vorbeau Westcliffe şi Stephen. Acum, că ştia adevărul despre părinţii lor, era uimit că nu suspectase înainte. Westcliffe era brunet, ca şi tatăl lui, iar Stephen era blond, deschis ca o după-amiază de vară. Ochii lui Westcliffe erau căprui, aproape negri, iar ai lui Stephen erau albaştri.

— Aranjamentele pentru Walfort au fost bine făcute, zise Stephen încet.

Ainsley încuviinţă din cap, distras de domnul pe care îl

zărise lângă Lord Sheffield.

— Mă înşală privirea sau acela este vărul meu, Ralph Seymour, vorbind cu Sheffield?

Ambii fraţi priviră discret spre direcţia indicată de Ainsley.

— Aş zice că el e, murmură Westcliffe. El este următorul moştenitor pentru titlul lui Walfort, nu-i aşa?

— Aşa este. Pare un om care îşi pierde minţile din cauza sifilisului?

Westcliffe şi Stephen priviră amândoi la el de parcă ei erau cei care înnebuneau. Minţise Walfort şi în privinţa asta? Naiba să-l ia! Omul se dovedise a fi un manipulator perfect.

— Cred că mă duc să vorbesc cu el.

Dar ca să ajungă acolo însemna să strângă mâna tuturor celor care doreau să îşi prezinte condoleanţele. Nu era niciun secret că el şi Walfort fuseseră apropiaţi. Aşa că acceptă elegant cuvintele amabile care îi erau adresate în timp ce se îndrepta spre ţintă. Nu ajunsese chiar acolo când îl auzi pe Sheffield spunând:

— Stăm cu sufletul la gură să vedem dacă Lady Walfort va naşte un băiat.

— Nu-mi pasă ce va crede tribunalul. Vărul meu era paralizat. Dacă el a lăsat-o gravidă, eu îmi mănânc pălăria.

— Vrei să ţi-o aduc eu? întrebă Ainsley.

Ralph se întoarse aşa de repede, că whisky-ul din paharul lui aproape că se vărsă.

— Vere. Nu eşti printre cei aflaţi la rând să moştenească titlul, deci poate că nu te-ai gândit la asta.

— Dar e clar că tu te-ai gândit. Dacă eşti înţelept, nu mai discuţi despre acest subiect.

— Este o ameninţare?

— Este o promisiune. Lady Walfort a suferit destul în aceşti ultimi ani şi plânge profund moartea soţului.

— Asta nu înseamnă că el a lăsat-o gravidă. Am auzit zvonuri că ai dansat cu ea, că aţi fost văzuţi plimbându-vă singuri prin grădină.

— Ca o favoare făcută lui Walfort, am însoţit-o când el

nu a putut.

— Inclusiv în patul ei?

Pumnul lui porni aşa de repede, încât resimţi durerea în umăr înainte să-şi dea seama că îl lovise pe Ralph în bărbie. Vărul lui căzu la podea cu o bufnitură fără prea multă ceremonie. Leşinase. Nu avea să se ridice prea devreme.

Westcliffe şi Stephen veniră imediat lângă Ainsley.

— Se pare că vărul Ralph a băut cam mult, spuse Westcliffe, făcând semn către doi lachei. Duceţi-l la trăsura lui!

Ainsley privi spre Sheffield şi îl văzu rânjind ca un prost.

— În sfârşit, voi avea de povestit ceva care nu este plictisitor, zise el triumfător.

— Eu aş ţine-o pentru mine, Sheffield, îl avertiză Ainsley.

— Sigur, prietene, răspunse bărbatul, plecând în vârful picioarelor şi făcându-şi drum cu umerii printre bărbaţii care se adunaseră în jurul lor.

— Mă scuzaţi, spuse el către domni. Nu puteam lăsa să treacă nepedepsită o insultă adresată lui Walfort. Beţi!

Westcliffe îl luă pe Ainsley de braţ şi îl conduse spre un colţ mai îndepărtat al camerei. Stephen îi urmă.

— Despre ce dracu' a fost vorba? întrebă Westcliffe când fură departe de urechi curioase.

— A pus la îndoială legitimitatea copilului lui Jayne.

— Trebuie să ştii că toată lumea pune asta la îndoială.

— Nu contează. Era însărcinată când Walfort a murit. Tribunalul îl va recunoaşte ca fiind al lui.

Cuvintele lui fură rostite cu prea multă vehemenţă. Ambii lui fraţi îl studiau de parcă îl vedeau pentru prima dată.

— Nu este treaba mea… începu Westcliffe.

— Nu, nu este, îl asigură Ainsley.

— Dumnezeule, este al tău? întrebă Westcliffe cu buzele abia mişcându-i-se.

— Este al lui Jayne.

Îşi lăsă fraţii să se holbeze la el. Preţ de o singură bătaie de inimă, totul se schimbase.

*

— Eşti aşa de norocoasă că eşti gravidă, zise Lady Inwood. Ar trebui să te rogi să ai un băiat. Aşa nu vei depinde de mila lui Ralph Seymour.

Stând într-un colţ al salonului, înconjurată de doamne, Jayne simţea că nu era deloc aer ca să poată respira.

— Ainsley a fost un dar de la Dumnezeu, nu-i aşa? întrebă Lady Sheffield. S-a ocupat de toate aranjamentele.

Era doar în imaginaţia ei, sau auzea insinuări în vocile lor? De ce nu o puteau lăsa în pace?

— Vă veţi întoarce la Herndon Hall acum? întrebă cineva, o voce pe care nu o recunoştea.

— Nu, nu, trebuie să rămâneţi la Londra, insistă Lady Inwood. Văduvă şi cu un copil? Aveţi nevoie de noi să vă ajutăm să treceţi peste asta!

Jayne se simţi oarecum uşurată să o vadă pe ducesa de Ainsley făcând un pas în faţă. Deşi renunţase la titlu când se măritase cu Leo, tot aşa i se adresa lumea, iar consideraţia venea din faptul că deţinuse acest titlu aşa de mult timp.

— Cred, zise ducesa, că Lady Walfort are nevoie să facă numai ceea ce crede că este mai bine pentru ea. De asemenea, are nevoie de odihnă. Cu siguranţă, a trecut de mult ora la care trebuia să plecaţi, doamnelor.

Începu să le conducă afară din cameră, dar fiecare venea înapoi să îi mai lase lui Jayne un ultim mesaj de condoleanţe şi să o asigure că puteau fi chemate oricând la nevoie. În scurt timp, în holul de la intrare li se alăturară soţii lor. Apoi, în sfârşit, linişte.

Jayne văzu mai întâi pantofii negri şi lustruiţi perfect. Privirea ei trecu încet spre pantalonii negri, vesta neagră şi haină, până ce ajunse la ochii verzi.

— O zi îngrozitoare, zise Ainsley.

O alinară cuvintele lui, cuvinte pe care ar fi vrut şi ea

să le spună.

— Da.

— Eu, mama şi Leo rămânem peste noapte în caz că ai nevoie de ceva.

— Nu este nevoie. Voi fi singură în toate zilele ce vor urma. Ar fi bine să mă obişnuiesc.

— Nu în seara asta. Ai nevoie să mănânci, Jayne.

— Nu îmi este foame.

— Copilului îi este.

Îşi puse o mână în şold.

— Oamenii bârfesc. Nu cred că este al lui. Şi acum el nu mai este aici să-i convingă. Cam proastă sincronizare.

— Nu contează ce gândesc sau ce cred alţii. Contează doar ce vrei tu.

Doar că ea nu ştia.

El ceru să i se aducă mâncare pe o tavă. În timp ce ea mânca, el îi povesti despre măreţia procesiunii funerare, despre oamenii care se aliniaseră pe străzi. Walfort îşi făcuse ieşirea cu stil. Ea se gândi că el ar fi fost mulţumit. În ciuda tuturor dezvăluirilor la sfârşitul vieţii lor, ţinuse la el prea mult timp ca să nu facă tot ceea ce trebuia pentru el la final.

După ce mâncă atât cât putu, o lăsă pe ducesă să o conducă în dormitorul ei, unde îi fusese pregătită baia. Voia să fie singură, dar ducesa rămase, vorbind tot timpul despre nimicuri, de parcă simţea nevoia să umple liniştea care plutea în aer.

Odată ce fu în cămaşa de noapte, Jayne se îndreptă spre odaia copilului pe care începuse să o mobileze prima dată când fusese gravidă. Aşezându-se în leagăn, fu pentru prima dată, în sfârşit, singură cu durerea ei.

În bibliotecă, Ainsley îşi privi mama care intră în încăpere şi se îndreptă spre masa pe care se aflau câteva carafe. Îşi turnă coniac şi se aşeză pe scaun în faţa lui, lângă Leo, care îi ţinea companie lui Ainsley – chiar dacă asta însemna doar să bea împreună cu el.

— Cum este? întrebă el.

— Sunt îngrijorată în ceea ce o priveşte. Acum stă în

odaia copilului şi se leagănă. Dar toată după-amiaza şi seara nu a plâns şi nu a jelit. Nu este normal. Nu e sănătos pentru copil.

I se strânse stomacul. Nu putea suporta gândul ca Jayne să mai treacă printr-o pierdere de felul acesta. I-ar fi supravieţuit? Se ridică.

— Voi vorbi cu ea.

Făcu doi paşi înainte ca mama lui să vorbească din nou.

— Ainsley?

Se opri şi privi înapoi spre ea. Ştia că tristeţea de pe chipul ei nu avea legătură cu doliul după Walfort.

— Fiule, te-ai gândit că ar trebui să te însori cu ea?

De prea multe ori ca să mai numere.

— Obiceiul este ca soţia să ţină doliu doi ani, îi aminti el.

— Un an ar fi de ajuns, dar în situaţia asta… Este gravidă cu copilul tău, Ainsley. Însoară-te cu ea şi recunoaşte-l!

— Termenii aranjamentului dintre noi au stabilit că acest copil va fi al lui Jayne şi al lui Walfort.

— Iartă-mi lipsa de tact, dar el este mort.

— I-am luat totul, mamă! Nu o să i-l iau pe cel care ar fi trebuit să fie copilul lui. Şi apoi, mă îndoiesc că Jayne m-ar vrea.

— Nu mi-a lăsat niciodată impresia că este o proastă.

Aproape că zâmbi la auzul vorbelor ei tăioase. În ochii mamei, fiii ei nu puteau greşi. Se întrebă dacă şi Jayne avea să simtă la fel pentru copiii ei. Bănuia că da. Încuviinţă o dată din cap şi îşi lăsă mama în urmă, ştiind că ea nu avea să-l urmeze.

Era ciudat să meargă prin reşedinţa sumbră, să o compare cu veselia care abunda la Herndon Hall ultima dată când fusese acolo pentru vânătoarea de vulpi. Moartea aruncase un văl peste tot. Nu era de ajutor nici faptul că unul dintre ceasuri nu ticăia – fiind oprit la ora morţii lui Walfort –, iar toate oglinzile fuseseră acoperite cu un material negru. Urcă scările până în camera copilului.

La uşă, ezită. Era închisă. Ar fi trebuit să bată, dar, dacă se anunţa, era posibil ca ea să nu îl primească. Oftă adânc şi deschise uşa. Camera era cufundată în întuneric şi îi luă ceva până ce îşi dădu seama unde era ea. Stătea pe podea, într-un colţ, cu faţa în mâini, cu umerii rotunzi tremurând din cauza hohotelor de plâns. Curajoasa lui Jayne, singură cu suferinţa ei. Nu se prăbuşise în faţa mamei lui. Dar măcar putea să plângă în intimitate.

Se gândi să plece, dar nu o mai putea abandona acum, aşa cum nu se putea opri din respirat. Se apropie de ea în linişte, se lăsă pe vine, genunchii ce trosniră făcându-i simţită prezenţa.

De parcă abia atunci îl observase, îşi şterse repede obrajii.

— Ainsley, te rog pleacă!

O apucă de încheieturi pentru a o opri, dar ea se eliberă.

— Lasă-mă în pace, te rog!

— Eşti împăcată, Jayne? Nu prea pare. Ştiu că plângi după el…

— Plâng după mai mult, nu doar moartea lui. Totul a fost o minciună. Şi-a bătut joc de viaţa noastră aici. A iubit pe altcineva.

— Te-a iubit.

— Nu m-a iubit! Şi tu ştiai asta! Îl lovi cu pumnul în umăr. Ştiai! Credeam… credeam că ţii la mine.

— Chiar ţin la tine.

„Te iubesc, dar acum nu este momentul să auzi adevărul acestor cuvinte”.

— Nu, nu ţii la mine. Nu mi-ai fi ascuns secretele lui. Vinovăţia pe care o simt pentru ceea ce am făcut noi doi muşcă din mine. Oricât de mult mi-am dorit acest copil, am trădat tot ce conta pentru mine. Pentru voi doi era uşor, deoarece pentru voi nu contau loialitatea, jurămintele. Credeam că te cunosc, dar bărbatul pe care îl ştiam nu ar fi trecut cu vederea ce a făcut Walfort. Sunteţi făcuţi din acelaşi aluat. Te rog, lasă-mă!

— Nu sunt ca el. Eu nu te voi trăda niciodată.

— Deja m-ai trădat.

Îl lovi din nou. Şi din nou.

Inima lui murea câte puţin la fiecare lovitură. Nu îşi dorise niciodată să o facă să sufere, chiar dacă la început, atunci când fusese făcută propunerea, ştiuse că ea trebuia să se trădeze pe ea însăşi ca să accepte.

O luă în braţe ca să nu-l mai lovească şi să nu se mai legene.

— Încet, Jayne, încet, draga mea. Nu vrei să răneşti copilul.

Izbucni în hohote de plâns, care îi zguduiau corpul.

— Îmi doresc să fi refuzat, Jayne. Îţi jur, îmi doresc să fi zis nu.

— Mă doare aşa de tare, Ainsley.

— Ştiu.

— De ce a trebuit să mă părăsească acum?

Atunci el ştiu că, în ciuda tuturor trădărilor, ea îl iubise pe Walfort.

— Totul este bine, Jayne. Totul va fi bine.

Nu ştia cum naiba avea să facă, dar urma să găsească o cale.

Capitolul 26

Trecuseră două săptămâni, iar letargia lui Jayne părea să se înrăutăţească. Părea să nu-şi poată descifra sentimentele pentru Walfort şi pentru Ainsley. Singurele emoţii în care avea cu adevărat încredere erau cele faţă de copil. Ştia că trebuia să se întoarcă la Herndon Hall, dar nu era în stare să găsească energia necesară să le ordone servitorilor asta.

Cu cotul sprijinit pe pervaz şi cu bărbia rezemată în mână, stătea la fereastră în dormitorul ei, privind afară la ceea ce putea vedea din Londra noaptea. Ceea ce nu era mult. Copacii îi blocau vederea spre stradă. Văzu intrarea luminată, dar ştia că avea să rămână goală. Ducesa de

Greystone organiza un bal. Întotdeauna avea mulţi invitaţi, aşa că Jayne ştia că nimeni nu avea să o viziteze în acea seară.

De la înmormântare, câteva doamne o vizitau din când în când dimineaţa, dar atmosfera fusese mereu ciudată, toate fiind incredibil de plicticoase. Cu excepţia lui Lady Inwood, care nu avea nicio remuşcare să împrăştie bârfe. Se oferise chiar să o lase pe Jayne să participe la pariurile care se făceau în jurul lui Ainsley. Se părea că el lăsase să se înţeleagă din vreme că în acest sezon urma să îşi aleagă o soţie şi, deşi încă nu participase la niciun bal, se specula că el deja alesese. Jayne nu voia să admită cât de mult o neliniştea să ştie că el era în căutarea unei soţii.

Ea cu siguranţă nu dorea să se mărite cu el, se îndoia că avea să se mai căsătorească vreodată. Auzi zgomotul copitelor cailor şi huruitul roţilor pe aleea pietruită. Se apropie o trăsură. Când ajunse mai aproape, ea recunoscu blazonul de pe uşă. Ainsley.

Inima îi sări din piept şi încercă să se calmeze. Dar ritmul crescu când el coborî, îmbrăcat de seară, cu un frac. Într-o mână ţinea jobenul şi bastonul.

El dispăru din câmpul ei vizual, iar ea se abţinu să deschidă fereastra şi să se aplece pentru a încerca să-l mai vadă puţin. Nu o mai vizitase din noaptea înmormântării, noaptea în care o ţinuse în braţe cât plânsese. Noaptea în care, spre marea ei ruşine, ea îl lovise. Se gândise de o mie de ori să trimită un bilet prin care să îi ceară scuze pentru că îi era dor de el. Oricât de mult nega, îi era dor. După ce plecase de la Blackmoor, deseori se gândise la el, dar mereu cu vinovăţie. În toate gândurile ei ar fi trebuit să fie Walfort, deşi acum ştia că în majoritatea gândurilor lui nu fusese ea.

Ciocănitul din uşă o făcu să se ridice în picioare.

— Da.

Lily intră.

— Excelenţa Sa, ducele de Ainsley, vrea să vă vorbească.

Se simţi aşa de monotonă şi de mohorâtă, fiind deja în

cămaşă de noapte… Dar în acest sezon pentru ea nu existau baluri.

— Spune-i că nu sunt acasă. Nu. Clătină din cap. Asta nu avea să-l oprească. Spune-i că m-am culcat deja. Naiba să-l ia! Trimite-l sus!

— Da, milady.

Jayne se duse în zona de stat, aşezându-se în aşa fel încât să fie o canapea între ea şi uşă, între ea şi Ainsley. Nu voia să lase impresia că se bucura foarte mult de prezenţa lui. Nu se cuvenea. O femeie în doliu se presupunea că era liniştită, nu nerăbdătoare ca vizitatorul ei să ajungă.

Când el intră, se gândi că nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de chipeş. Însă, judecând după expresia lui îngrozită, el nu mai văzuse niciodată o femeie atât de răvăşită.

— Excelenţă, ce amabil din partea dumneavoastră să mă vizitaţi!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jayne, după ce am trecut prin ce am trecut, nu mai fi aşa de formală!

— Este târziu, iar acesta e dormitorul meu. Formalitatea este ceva necesar. Pari a fi în drum spre un bal.

— Eram, dar m-am răzgândit când am văzut coada de trăsuri. Nu aveam chef de o noapte plictisitoare.

Aşeză jobenul şi bastonul pe un scaun lângă uşă înainte să se îndrepte spre ea.

— Eşti suficient de aproape, zise ea când deveni clar că sofaua nu avea să fie un obstacol pentru el.

Din fericire, se opri, dar privirea lui trecu peste ea şi se simţi ca şi cum ar fi atins-o.

— Nu mănânci, zise el.

— Mănânc… dar nu mult. Bănuiesc că mama ta ţi-a spus.

Trecuse pe la ea în fiecare după-amiază pentru câteva clipe.

— Nu am nevoie să îmi spună ea ceea ce este evident. Şi nici nu dormi.

— Uneori… eu… Se cufundă în scaun. Nu ştiu ce este

în neregulă cu mine.

— Eşti îndurerată.

— Nu ştiu dacă este asta, Ainsley. Nu simt nimic.

O studie o clipă înainte să zică:

— Venisem să te invit să iei cina cu mine mâine-seară la mine acasă.

— Sunt în doliu. Ar fi complet necuviincios.

— Jayne, ai nevoie de câteva ore departe de asta. Poartă hainele de doliu. Îţi trimit trăsura la 19.30. Te duc pe braţe dacă este nevoie.

— Ainsley…

— Jayne.

Voia să ţipe. Nu ştia dacă vreodată cunoscuse un bărbat mai încăpăţânat. Cu toate astea, nu putea nega cât de încântător ar fi fost să stea cu cineva care nu o trata ca pe ceva ce se putea sparge în orice moment.

— Foarte bine, zise ea bosumflată.

Trebuia să îi lase impresia că nu ceda aşa de uşor.

— Bine.

El îşi scoase haina şi o aşeză pe braţul canapelei. Ea îşi îndreptă spatele.

— Ce faci?

— Mă asigur că dormi la noapte.

— Ainsley…

— Jayne.

Scoase din buzunarul vestei o fiolă mică.

— Ce este?

— Ulei. O să-ţi masez picioarele. Te va ajuta să te relaxezi.

— Nu. Îşi strânse picioarele sub scaun. Vei începe cu picioarele, apoi vei merge în sus… Ar fi complet necuviincios.

— Promit că nu mă aventurez mai sus de gleznele tale.

Ea clătină din cap.

— Gleznele mele sunt umflate. Nu trebuie să le vezi.

— Treci pe canapea. Sau mai bine pe pat.

— Tu nu asculţi deloc ce îţi zic?

— De ce îţi este teamă, Jayne?

„Că simt umflată şi tristă, iar tu vei simţi repulsie faţă de mine”.

— Îmi pare rău, zise ea dintr-odată.

El se încruntă.

— Pentru ce, rogu-te?

— Că mi-am vărsat nervii pe tine… ultima dată când ai fost aici.

— Nu am pus la suflet cuvintele tale. Ştiu cât de dificil a fost totul pentru tine.

— Uneori, insuportabil.

— Aşadar, în seara asta îţi voi oferi ceva plăcut ca să iei în visele tale.

Întinse mâna, ispitind-o cu degetele acelea lungi şi puternice.

— Hai, Jayne. Treci pe canapea.

În ciuda raţiunii, făcu aşa cum îi ceru el. Când se aşeză în colţ, cu pernele la spate, el se duse în celălalt capăt şi îi ridică picioarele goale în poala lui. Privi uimită cum toarnă câţiva stropi de ulei în palmă înainte de a pune sticla lângă el. Apoi palma lui îi masă talpa.

— Oh, Doamne!

— Plăcut? întrebă el.

— Absolut minunat! Ai mai făcut asta.

— Cândva, am cunoscut o doamnă care ştia foarte multe despre artele senzuale.

— Şi nu ai păstrat-o?

— Nu era a mea ca să o păstrez. Închide ochii.

Îi închise, în vreme ce degetele lui făceau magie cu picioarele ei umflate.

— Spune-mi o poveste, ceva de când erai tânăr.

— Din tinereţea mea. Ei bine, am fost un băiat foarte isteţ.

Vocea lui melodioasă se auzea tărăgănat în timp ce el îi spunea cum se juca de-a v-aţi ascunselea cu Claire. Timbrul jos şi masajul constant al piciorului o ademeneau departe, spre locuri fără griji, fără jale, fără tristeţe.

Se trezi dintr-un somn adânc când o rază de soare

dansa în cameră. Nu îşi amintea când se urcase în pat, nici când se simţise ultima dată aşa de odihnită. Era sub aşternuturi, dar simţi o greutate pe şoldul ei. Mâna lui Ainsley stătea peste ea. El stătea peste cuvertură, fără vestă, dar cu cămaşa şi pantalonii pe el. Probabil el o dusese în pat. Cât de obosită trebuie să fi fost să nu se trezească atunci când el o mişcase!

Genele lui lungi i se odihneau pe obrajii. Spera ca şi copilul ei să moştenească genele lui. Adevărul era că nu găsea nimic la el care să nu-şi dorească să vadă şi la copil. Îi fusese aşa de dor de el! Nu voise să recunoască, dar acum adevărul o sfida pentru că era minunat să se trezească cu el în patul ei.

El deschise încet ochii.

— Bună dimineaţa.

Vocea lui era aspră după somn, atingând-o în moduri cum nu ar fi trebuit să o atingă, amintindu-i de alte dimineţi.

— Lady Inwood mi-a spus că intenţionezi să găseşti o soţie sezonul ăsta.

— Hm. Da, luasem asta în considerare. Încă aş putea.

Îi zâmbi fermecător.

— Doamnele pariază, ştii… pe cine va fi.

— La fel fac şi domnii, din câte am auzit. Chiar şi fraţii mei, naiba să îi ia!

— Cine cred că va fi?

— Amândoi mi-au ales tinere diferite. Şi amândoi au dat greş. Una dintre ele vorbeşte aşa de încet, că trebuie să mă aplec mereu şi să mă apropii destul ca să pot auzi ce spune. Căsătoria cu ea m-ar face să mă doară spatele prea repede.

Jayne râse.

— Şi cealaltă?

— Exact invers. Când începe să vorbească, trebuie să mă trag înapoi ca să nu rămân surd de la tot mieunatul ei. Mă face să par că am cine ştie ce tic nervos.

— Nu ştiam că vânătoarea de soţie este aşa de problematică.

— Este chiar un deranj. Poate că ar trebui să te măriţi tu cu mine că să mă scuteşti de această oroare.

Sigur o tachina. Cu toate astea, ea clătină din cap.

— Cred că voi fi ca mama ta. O femeie cu bani care poate face ce vrea.

— Eu te-aş lăsa să faci ce vrei.

— Oh, Ainsley, nu mă tentezi nici pe jumătate! Se întoarse, se ridică în fund şi văzu ce oră era la ceasul aflat pe poliţă. Doamne, Dumnezeule! Este 10.30! Dacă vede cineva trăsura ta…

— Mi-am trimis vizitiul de aici.

Ea îl privi, iar el ridică inocent din umeri.

— Nu îmi las niciodată trăsura afară, lângă casa unei doamne.

— Şi dacă nu te primeam?

— Ar fi trebuit să iau o birjă. Găseam o soluţie. Se ridică, se aplecă şi o sărută pe obraz înainte ca ea să apuce să-l oprească. Apoi se dădu jos din pat, traversă camera, îşi recuperă vesta, lavaliera şi haina. Hai să luăm micul dejun, da?

Era cel mai ciudat lucru, dar dintr-odată i se făcu foarte foame.

— Trebuie să pleci imediat după aceea.

— Ai cuvântul meu.

— Poţi să împrumuţi una din camere dacă vrei să te împrospătezi.

După ce făcu o plecăciune, ieşi. Când ea se întinse după clopoţel, îşi dădu seama că zâmbea.

În acea dimineaţă, arăta mai bine, mult mai bine. Cearcănele încă erau acolo, dar nu la fel de întunecate. El urma să aibă grijă ca ea să doarmă bine şi în următoarea noapte, iar a doua zi poate că aveau să dispară complet. Şi mânca. Era ridicolă plăcerea pe care i-o oferi acea constatare.

Se îmbrăcase în negru. Voia să o vadă în roşu.

— Cât intenţionezi să stai la Londra? întrebă el.

Îşi încruntă fruntea şi privi spre el.

— Nu sunt sigură. Bănuiesc că încă o săptămână sau

ceva de genul ăsta. Nu mai mult. Îmi este cam teamă să mă întorc la Herndon Hall.

— Vino la Grantwood!

Clătină din cap cu un suspin.

— Ainsley…

— Ai puţine amintiri acolo.

— Ştii că este nepoliticos să întrerupi pe cineva când vorbeşte.

— Scuzele mele. Dar pot să citesc obiecţia de pe chipul tău.

Ascultă-mă!

— Să-ţi fac pe plac când tu nu eşti politicos? De ce ar trebui să fac asta?

— Eşti irascibilă când eşti însărcinată.

— Tu eşti încăpăţânat, zise ea.

— Destul de încăpăţânat.

— Poate că vom discuta asta în timpul cinei din seara asta.

— Mă vei însoţi?

— Te-ai îndoit vreodată?

Îi răspunse doar cu un rânjet. Nu o tachinase când îi sugerase să se mărite cu el, dar, judecând după expresia ei când îi răspunsese, încă era prea fragilă să ia în considerare o asemenea propunere. O câştigase de partea lui o dată. O putea face din nou. Era nevoie doar de puţină răbdare.

Capitolul 27

Lui Jayne nu-i venea să creadă ce emoţie o cuprinse în timp ce îl aştepta pe Ainsley să sosească. O noapte departe de casa apăsătoare. Avea nevoie de asta. Ştia că avea nevoie.

Îşi dorea mai degrabă să nu fi trebuit să poarte negru, dar o ajuta să îşi aducă aminte să rămână sobră. Seara aceea era doar o simplă pauză de la doliu. Nu renunţa întru totul.

Stătea în salon, încercând să nu pară nerăbdătoare când auzi bătaia la uşa de la intrare. Majordomul ei apăru

repede în uşă.

— Excelenţa Sa, ducele de Ainsley.

Făcu o plecăciune, iar Ainsley intră, fiind atât de fermecător în fracul lui, că aproape o lăsă fără aer. Purtase haine asemănătoare cu o seară în urmă, dar dintr-un anumit motiv acum părea şi mai chipeş. Ca nu cumva să încerce să o sărute pe obraz, ea îşi coborâse vălul.

— Îndrăznesc să spun că nu trebuia să te dai atâta peste cap pentru o cină cu mine, zise ea mergând spre el.

El îşi întinse braţele.

— Nu este niciun deranj.

Îşi puse mâna pe braţul lui şi îi permise să o însoţească afară din casă.

— Am aşteptat cu nerăbdare asta, mărturisea ea.

— Şi eu la fel.

O ajută să urce în trăsură. Când se aşeză, el se mută în faţa ei. Felinarul din trăsură era aprins, permiţându-i să-l vadă clar. Era surprinsă că nu alesese să se aşeze lângă ea. Ultima dată când călătoriseră singuri în trăsura lui, fuseseră aşa de aproape unul de celălalt, că nicio umbră nu s-ar fi putut strecura între ei.

În timp ce trăsura hurducăia peste pavaj, se simţi obligată să umple tăcerea.

— Aerul pare mai puţin încărcat în seara asta.

— Este mai bun la ţară.

— Nu-ţi place în oraş?

— Are avantajul lui, dar trebuie să mărturisesc că, atunci când mă voi căsători, voi veni la Londra cât mai puţin posibil. Prefer activităţile în aer liber oferite de viaţa la ţară.

Era, fără îndoială, motivul pentru care era mereu în formă şi avea pielea aşa de bronzată.

— Care este sportul tău preferat? întrebă ea.

— Înotul. Am construit recent o mică piscină la Grantwood. Dacă vii în vizită, te învăţ să înoţi.

Ea îşi imagină corpurile lor alunecoase frecându-se unul de celălalt.

— În momentul acesta, sigur m-aş duce la fund.

El zâmbi.

— Mă îndoiesc.

Deşi perdelele de la trăsură erau trase, şi ea nu putea vedea clădirile pe lângă care treceau, părea că merg de ceva vreme.

— Nu credeam că reşedinţa ta este atât de departe.

— Vom cina la reşedinţa mea, dar mai întâi am în plan o mică surpriză.

Avusese prea multe surprize în ultima vreme.

— Şi despre ce este vorba?

— Dacă îţi spun, nu va mai fi o surpriză.

— Nu am fost de acord cu asta.

— Ai încredere în mine, Jayne. Cred că te va bucura ce am plănuit.

Îşi dădu seama că se aud huruind şi alte trăsuri, iar trăsura lui Ainsley încetinea.

— Suntem în mijloc.

— Te poţi uita dacă vrei, zise el.

Ea se gândi.

— Voi aştepta.

În cele din urmă, trăsura se opri. Un lacheu deschise uşa, şi Ainsley coborî, apoi îi oferi mâna ca să coboare. Erau pe o alee, dar tot recunoştea clădirea.

— Covent Garden? Ai înnebunit?

— Este închisă publicului în seara asta.

— Atunci de ce suntem aici?

El zâmbi larg.

— Fiindcă este deschisă pentru noi.

— Sunt în doliu. Nu pot merge la distracţii.

— Nu mergi. Actorii sunt îngrozitori, din câte am auzit.

O luă de mână, o conduse spre trepte şi spre uşa din spate, unde ciocăni.

Uşa se deschise şi apăru un bărbat uscăţiv.

— Excelenţă!

— Domnule Smith.

— Pe aici, domnule.

Merseră prin holurile din spate şi urcară două etaje, până la o lojă privată. Domnul Smith îi lăsă singuri imediat.

Jayne se aşeză pe un scaun tapisat.

— Este loja regală?

— Nu, este a mea, zise Ainsley când i se alătură.

— Cum ai reuşit asta?

— Destul de uşor.

— Nu poate fi uşor.

— Să zicem că sunt un om cu influenţă şi să lăsăm lucrurile aşa, da?

Un om cu influenţă, cu avere, generos. Un om modest. Îi fusese aşa de teamă să aibă încredere în sentimentele pe care începuse să le aibă pentru el în acea lună cât fuseseră la Blackmoor! Era oare posibil să fi văzut adevăratul om acolo?

Scena fu luminată.

Cortina se dădu la o parte. Jayne se aplecă în faţă şi le permise actorilor să o ducă departe, în frumoasa Verona.

El se gândise să plătească actorii să joace o comedie. Era convins că ea avea nevoie să râdă, dar apoi hotărâse că avea nevoie mai mult să plângă. Îi fusese foarte greu să o părăsească în acea dimineaţă.

Acum se concentra asupra ei. Era foarte atentă la reprezentaţie, de parcă ar fi fost pe scenă. Ochii ei fuseseră plini de entuziasm când el ajunsese la ea acasă. Îi bucurase inima. Exorbitanta sumă pe care o dăduse pentru a folosi doar el teatrul nu era plătită degeaba.

Îi făcuse curte într-un mod nefiresc – începuse în luna noiembrie, chiar dacă el nu îşi dăduse seama că îi făcea curte în acel moment. Acum, era un pic mai dificil să o curteze din cauza cutumelor sociale care insistau ca ea să stea retrasă.

În timp ce amanţii ghinionişti erau jeliţi, văzu cum lacrimile încep să îi curgă pe obraji. Voia să i le şteargă chiar el, dar în seara aceea intenţiona să îi fie doar prieten. Aşa că îi oferi batista lui şi o privi cum le şterge delicat de pe chip.

Apoi auzi un hohot de plâns din inimă. Se apropie de ea, o luă în braţe şi o lipi de pieptul lui, ţinând-o aproape. Ştia că tristeţea ei nu avea legătură cu reprezentaţia. Acum

plângea pentru tot ceea ce pierduse şi tot ce o aştepta în viitor.

— Urăsc asta, zise ea. Urăsc că sunt o plângăcioasă.

— Ai câştigat dreptul de a plânge.

Se îndreptă şi se trase în spate.

— Mă face să mă simt slabă.

— Nu eşti deloc slabă.

O vedea cum îi studiază trăsăturile şi se întrebă la ce se gândea. Ştergându-şi pentru ultima dată lacrimile, îşi îndreptă umerii.

— Bănuiesc că ar trebui să plecăm.

— Eşti gata să cinezi?

— Chiar îmi este foame.

*

Cina avu loc în grădina lui Ainsley, cu lumânări care pâlpâiau pe mica masă rotundă, în timp ce lampa cu gaz le oferea o lumină slabă. Putea simţi parfumul trandafirilor şi, din când în când, parfumul lui.

— Chiar te-ai deranjat, zise ea.

— Nu eu. Servitorii mei. Şi îi plătesc destul de bine ca să o facă. Aceştia nu erau servitorii de la Blackmoor. Nu aveau idee că ea petrecuse o lună clandestină cu Ainsley, că ei avuseseră multe cine împreună.

— Te întrebi la ce se gândesc? vru să ştie ea.

— Orice ar fi, ţin asta pentru ei înşişi.

— Ai încredere aşa de uşor!

— Iar tu nu mai ai încredere.

Avea dreptate. Credea că îşi înţelesese propria viaţă, doar că apoi descoperise că multe nu erau aşa cum crezuse ea.

— Încerc.

Îşi dădu seama că vorbele ei erau adevărate. Nu voia să îl privească printr-un văl de neîncredere.

— Ai văzut-o pe domnişoara Brown în ultima vreme? întrebă ea.

— Ieri. Ea şi fetele sunt bine.

— Nu o înţeleg. Nu cred că m-aş putea mulţumi cu aşa de puţin.

— Uneori, puţin este mai bine decât nimic.

Îl studie preţ de o clipă, amintindu-şi de declaraţia lui când ea cobora din trăsură după ce plecaseră de la cabană. Nu putea nega că timpul petrecut împreună crease o legătură intimă între ei, dar nu reuşea să definească ce simţea pentru el. Se întrebă dacă vorbele lui fuseseră spuse pe moment sau dacă ieşiseră la suprafaţă din adâncurile sufletului lui. Ea spuse:

— Tu ai simţit asta la Blackmoor.

— Eram recunoscător pentru zilele pe care le-am avut împreună. Şi nopţile, desigur.

Uneori, fusese dificil să separe zilele de nopţi. Spre sfârşit, nu le mai separaseră deloc.

— Mă întreb dacă se va mărita vreodată.

— Dacă o va face, va fi alegerea ei. Spre deosebire de mama după prima ei căsnicie, de domnişoara Brown are cine să aibă grijă. Tu te vei mai mărita?

Vru să îi răspundă la întrebare, apoi decise să schimbe subiectul.

— Nu ştiu. Am auzit de la doamne că Lady Louisa Mercer este logodită.

— Se pare că faptul că am coborât scările cu ea nu i-a afectat deloc reputaţia.

Ea zâmbi când îşi aminti.

— Era topită după tine.

— Dar eu nu eram topit după ea. Era mult prea tânără. Prefer femeile mature.

Ea deschise larg ochii.

— Parcă vorbeşti despre un fel de mâncare.

— Nu eşti departe de adevăr. Îmi plac cu ceva condimente. Mereu mi-a plăcut că ţie nu ţi-a fost teamă să spui ce gândeşti.

— Am fost cam sarcastică cu tine, din câte îmi amintesc.

— Poţi să fii din nou, Jayne. Să nu îţi fie niciodată teamă să îmi spui ce gândeşti sau ce simţi.

— În momentul acesta, Ainsley, sunt puţin confuză. M-am simţit bine în seara asta. Totuşi, mă simt vinovată.

— Nu ar trebui. Ai fost o doamnă toată seara, iar eu am fost un domn plictisitor.

— Tu nu eşti niciodată plictisitor. Dându-şi seama că are farfuria goală, se dădu pe spate. Cred că nu mai pot mânca nicio înghiţitură. Ai o bucătăreasă minunată. Nu îmi aduc aminte când am mâncat ultima dată aşa de mult. Cam grosolan din partea mea.

El nu îi răspunse. Doar o privi prin paharul de vin, cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

— Sezonul viitor, voi putea participa la baluri. Vei dansa cu mine atunci?

— Pot să dansez cu tine în seara asta.

Se ridică şi o trase din scaun înainte să îşi dea seama ce face.

Se gândi să obiecteze, dar cine o vedea?

O luă în braţe şi începu să fredoneze *Greensleeves* în timp ce o învârtea pe iarbă. Auzi un râs şi fu uimită să îşi dea seama că era al ei. Se simţi din nou tânără, aşa cum se simţise în carusel. Cum reuşea să o facă să uite de griji cu atât de puţin efort?

Începuse să se lase ceaţa, iar slaba lumină a lunii îl scotea în evidenţă. Dar lumina lămpilor cu gaz aliniate pe alee ţeseau în jurul lor. Umbră şi lumină. Umbră şi lumină. El nu îşi luă privirea de la ea. O ţinea bine, de parcă nu avea să îi dea drumul niciodată.

În braţele lui, nu se simţea dizgraţioasă. Nu simţea că poartă haine de doliu. Era ca şi cum purta cea mai frumoasă rochie de bal. El o făcea să simtă asta. Îi permitea să îşi imagineze o viaţă diferită de cea pe care o trăia. Când era cu el, simţea că trăieşte într-o fantezie. Nu era real; nu putea dura, oricât de mult îşi doreau amândoi.

Totuşi, în seara aceea, aproape putea să uite de necazurile care o aşteptau dincolo de uşă.

Capitolul 28

— Mă tem că am făcut ceva foarte rău.

Studiind-o pe domnişoara Brown, care stătea într-un scaun în faţa biroului lui, frângându-şi mâinile cu o asemenea ferocitate încât era surprins că nu îşi rupsese pielea, Ainsley ar fi putut să îi amintească faptul că nu era prima dată când avea un comportament obraznic – dar atunci nu fusese în măsură să arunce cu pietre.

— Domnişoară Brown, nu este intenţia mea să fiu conştiinţa dumneavoastră, ci doar să mă asigur că dumneavoastră şi fetele nu rămâneţi fără conştiinţă.

Îşi ronţăi buza de jos până când el ajunsese să se teamă că avea să îi dea sângele. Era clar că dorea să îşi elibereze sufletul de o povară.

— Vreţi să vă aduc un preot ca să vă spovediţi de păcate?

Clătină din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Aţi fost aşa de bun cu mine, Excelenţă. Pur şi simplu nu m-am gândit.

— Vă asigur, dragă doamnă, că nu sunteţi singura care aţi făcut ceva fără să vă gândiţi şi apoi să regretaţi. Până şi eu regret lucruri pe care le-am făcut fără să mă fi gândit înainte.

Ea aproape că zâmbi când auzi asta. El văzu în felul în care îi zvâcnise gura.

— Doar că domnul Seymour m-a luat pe nepregătite cu întrebările sale. Nu mă aşteptam să fie atât de personale.

Ainsley încremeni.

— Domnul Ralph Seymour?

— Da, Excelenţă. Vărul lui Wally. Cel care ar moşteni dacă… ei bine, dacă Lady Walfort nu ar fi gravidă.

— Şi ce anume, rogu-te, a întrebat?

— Dacă Lord Walfort s-a… îşi frământă şi mai mult

mâinile şi îşi muşcă şi mai tare buza. Dacă s-a mai culcat cu mine după accident.

— Şi ce i-aţi răspuns?

— Am spus că nu. Se aplecă în faţă pentru a-şi întări vorbele. Deoarece chiar nu s-a mai întâmplat!

Evident că nu se mai culcase cu ea.

— Dar apoi, ei bine, mândria din mine a vorbit. Nu voiam să creadă că era vina mea, aşa că i-am spus că Wally nu mai putea... că era bolnav. I-am spus cum plângea. Nu trebuia să fac asta. Acum ştiu. Domnul Seymour părea aşa de triumfător, aşa de mulţumit! M-am întrebat de ce îi păsa. Şi apoi mi-am zis: „Proasto, vrea titlul!”, aşa că m-am gândit să vin să vă spun imediat.

Trecuse o săptămână de când dansase cu Jayne în grădină. Uneori, se gândea să o ceară în căsătorie înainte să nască. Nu voia ca viitorul lui copil să se lupte pentru un loc în societate, un loc care nu era de drept al lui. Iar ultimele veşti cu siguranţă nu erau de ajutor.

— Când a fost asta?

— Acum două zile.

Nu venise chiar imediat.

Se ridică în picioare.

— Mulţumesc, domnişoară Brown, pentru că aţi venit cu această informaţie. Voi vorbi cu domnul Seymour, o să am grijă să nu vă mai deranjeze vreodată.

— M-a întrebat dacă aş fi dispusă să depun mărturie la tribunal. Nu vreau să fac asta, Excelenţă. Nu vreau să stau în bancă şi să le povestesc tuturor viaţa mea cu lordul. Dar el a zis că s-ar putea să fie nevoie. Că aş putea fi obligată.

— Nu mi-aş face prea mari griji în privinţa asta. Domnii spun de multe ori lucruri care nu se întâmplă.

— Wally zicea... spuse ea melancolică. Zicea că într-o zi se va însura cu mine. Dar apoi s-a căsătorit cu altcineva şi a fost prea târziu pentru mine. Îl iubeam. Şi apoi trebuia să mă gândesc la fetele mele. Cine ar agrea o femeie cu doi copii bastarzi?

— Walfort v-a dat tot ce aveţi nevoie şi veţi continua

să beneficiaţi de acest ajutor. Nu trebuie să vă faceţi griji. Veniţi mereu la mine când apar astfel de chestiuni.

— Voi veni, promit! Sunt aşa de recunoscătoare pentru tot ceea ce faceţi pentru mine!

Începu să bată câmpii poetic, dar el nu avea timp să o lase să bolborosească. O însoţi în hol, apoi o lăsă pe mâna valetului ca să o conducă afară. Închise uşa în urma lui, se duse la fereastră şi privi afară.

Trebuia să acţioneze rapid. Pentru binele tuturor.

Oricât îi displăcea lui Ainsley felul cum acţiona vărul Ralph, trebuia să admită că acesta cu siguranţă reuşise să aducă un strop de culoare în obrajii lui Jayne. Când ajunsese la ea, parcurgea salonaşul. Intenţia lui era doar să se asigure că Ralph nu venise să o viziteze. Şi nu venise.

Dar Lady Inwood, o fântână fără fund de bârfe, venise.

— Se pare că Ralph pune la îndoială faptul că ar fi copilul lui Walfort şi nu ascunde că el crede că nu are cum să fie.

— Păi nu este, îi aminti Ainsley.

Se bâlbâi şi se opri, scufundându-se într-un scaun.

— Este îngrozitor.

El traversă încăperea cu paşi mari, îngenunche în faţa ei şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Cea mai bună cale să te protejeze pe tine şi pe copil este numele meu. Căsătoreşte-te cu mine, Jayne. Dă-mi voie să recunosc copilul ca fiind al meu!

— Nu aşa trebuiau să fie lucrurile.

— Nu, dar aşa sunt acum. Walfort nu este aici să conteste ceea ce susţine Ralph. Eu şi tu ştim adevărul... la fel ca domnişoara Brown.

Ea făcu ochii mari.

— A vorbit cu ea, nu-i aşa?

— Da. O să facă scandal. Dacă am şti că este fată, toată situaţia ar fi discutabilă. Dar dacă este băiat... Se ridică în picioare şi se duse la şemineu. Nu ardea niciun foc, nu îi era frig. Dar avea nevoie de distanţă. Totul s-a schimbat când a murit Walfort. Totul. Vreau să recunosc

acest copil ca fiind al meu, indiferent dacă e băiat sau fată. Dacă urmezi calea asta şi insişti că este copilul lui Walfort, o vei pune pe domnişoara Brown într-o situaţie dificilă. Cuvintele ei împotriva alor tale.

— Aş fi crezută.

Statutul ei social, poziţia ca văduvă a lui Walfort îi dădeau un avantaj, dar era suficient?

— Cel mai probabil da, dar de ce să porneşti pe drumul ăsta dacă nu e nevoie? Căsătoreşte-te cu mine, Jayne. Lasă-mă să îţi ofer un trai sigur, departe de bârfe şi să recunosc acest copil ca fiind al meu!

Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe.

— Este absurd. Walfort abia a murit. Dacă ne vom căsători imediat, fără a mai ţine doliu, se vor isca mai multe bârfe. Dacă recunoşti acest copil, oamenii vor avea confirmarea că eu nu i-am fost credincioasă. Ultimele urme ale reputaţiei mele vor fi făcute praf.

— Mai bine să se bârfească acum decât când se va naşte copilul. Cât despre perioada ta de doliu, înţeleg că ai nevoie de acest timp. Vom avea o căsnicie castă cât timp eşti în doliu.

Se opri din mers şi îşi frecă fruntea.

— Mă simt ca şi cum aş sări din tigaie în foc.

Ochii i se umplură de lacrimi şi îl blestemă pe Walfort.

— Eşti cunoscut peste tot ca fiind un amant remarcabil, zise ea, şi ştii să fii discret. Nu vreau încă o căsnicie precum precedenta.

— Ştiu că acţiunile lui te-au rănit… îngrozitor. Înţeleg că mă vezi şi pe mine vinovat. Dar îţi jur că, dacă te măriţi cu mine, nu voi avea niciodată o amantă.

— Walfort mi-a jurat acelaşi lucru în faţa lui Dumnezeu.

La naiba, avusese destule!

— Nu sunt Walfort, scrâşni el printre dinţii strânşi. Şi copilul ăla nu e al lui. Nu o să permit să fie adus pe lume şi apoi să fie nevoit să se lupte pentru ceea ce nu este nici măcar de drept al lui!

— Nu permiţi? Din păcate, văzu în ochii ei că îi trezise

mânia. Cum îndrăzneşti? Ai intrat în acest aranjament dispus să renunţi la copilul tău…

— Nu! Nu am fost niciodată dispus, Jayne. Mereu m-a durut că acest copil nu va şti că eu sunt tatăl lui. Dar mi-am dat nevoile şi dorinţele la o parte din cauza vinovăţiei. Vinovăţie care, după cum s-a văzut, nici măcar nu era a mea.

Se opri, încercând să îşi domolească temperamentul. Prea repede. Era prea devreme să îi spună totul. Se îndoia realmente că ea simţea la fel pentru el. Jayne, acest copil nu ar trebui să sufere pentru greşeli pe care eu încercam să le îndrept.

Ea îşi ridică încăpăţânată bărbia.

— Şi nu va suferi. Walfort a recunoscut copilul ca fiind al lui în testament. Domnul Ralph Seymour poate să vorbească oricât vrea. Nu va schimba ceea ce va fi recunoscut prin lege.

— Ceea ce este recunoscut de lege nu e ceea ce recunoaşte societatea.

— Walfort… înainte să moară, i-am promis că acest copil va fi cunoscut ca fiind al lui. Deşi a fost departe de a fi perfect cât a fost în viaţă, nu doresc să îmi bat joc de el când este mort. O să susţii acea dorinţă, nu-i aşa?

Niciodată în viaţa lui nu trădase încrederea pe care i-o acordase o femeie. Nu vorbea de amantele lui. Când lua o femeie în braţe, era obligaţia lui să o protejeze: reputaţia şi inima ei. Nu putea face mai puţin pentru Jayne. Dar detesta cu tot sufletul său ceea ce îi cerea ea. Cu toate astea, încuviinţă din cap.

— Da.

La naiba, era aşa de încăpăţânată!

*

Stând în faţa şemineului din biblioteca lui, Ainsley îşi bău whisky-ul şi îl blestemă pe Walfort pentru faptele sale care o făcuseră pe Jayne să se îndoiască de farmecul ei, de judecata şi de dorinţele ei. Se simţea de parcă era într-un

război despre care nu avea idee dacă îl putea câştiga. Ea jelea pierderea a atât de multe lucruri – mai mult decât soţul ei. Tot ceea ce crezuse despre căsnicia ei fusese făcut bucăţi. De ce ar avea încredere în el acum, când el ştiuse că totul fusese o farsă şi îi ascunsese adevărul?

Trebuia să-i fi spus, dar apoi ea ar fi crezut că o făcuse ca să-şi atingă propriile scopuri.

Acum o dorea mai mult decât dorise orice şi nu era chiar sigur cum să facă să o aibă.

Nici nu-l ajuta faptul că ea se lupta pentru loialitatea pentru Walfort. Da, toţi făcuseră promisiuni, dar nu ar fi putut să prevadă că totul avea să se destrame odată cu moartea lui Walfort.

*

— Ainsley este îngrijorat pentru tine, spuse Tessa, sorbind din ceai în salonul lui Jayne.

Ajunsese cu câteva minute mai devreme, iar Jayne ştiu imediat după înfăţişarea ei că scopul vizitei nu avea legătură cu o simplă amabilitate.

— Poate fi destul de protector cu cei la care ţine. Când era tânăr, pe Westcliffe îl irita peste măsură faptul că Ainsley era mult mai mic, dar mereu avea grijă de lucruri, asigurându-se că totul era în regulă.

— Nu e nevoie să se îngrijoreze în privinţa mea. Nu sunt responsabilitatea lui.

— Poate că nu. Dar o mică parte din tine – cea care creşte în tine – este, nu-i aşa?

Jayne simţi că i se strânge stomacul.

— Bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă că ştiţi totul.

Tessa îi zâmbi blând.

— Nu totul, dar destul.

— Credeţi că toţi ştiu?

— Bănuiesc că te referi la cei din familie. Nu. Leo ştie, desigur, dar el ştie totul. Ai crede că un artist se uită doar la cochilie, dar el are capacitatea de a căuta mult mai adânc.

Cred că din acest motiv portretele lui sunt aşa de magnifice. Şi eu simt părtinitoare, desigur. La cum stau lucrurile, şi alţii ar putea să înceapă să creadă ce susţine Ralph Seymour. Cine ştie? Dar, dacă eu mi-am crescut fiii să fie într-un anumit fel, i-am învăţat să accepte. Westcliffe şi Stephen şi-au ales bine soţiile şi împărtăşesc aceeaşi bunăvoinţă de a nu judeca. Cu toate astea, draga mea, trebuie să fiu onestă cu tine. Îşi lăsă jos ceaşca de ceai şi o privi în ochi pe Jayne. Ştiu ce înseamnă să ai un fiu şi să nu îi spui adevărul despre cine îi este tatăl. E o povară insuportabilă. Mai ştiu că Ainsley este un bărbat de onoare, loial. Va fi mai greu pentru el când se va naşte copilul. Naiba să-l ia de doliu! Oferă-i acestui copil adevăratul lui tată!

— Presupuneţi prea multe, Excelenţă.

— Ştiu, draga mea. Dar să ştii că vei avea alături casele de Westcliffe, Lyons şi Ainsley, care te vor susţine. Fiii mei sunt un trio formidabil. Puţini în Londra sunt dispuşi să le suporte dizgraţia. Sau pe a mea, dacă e să fie.

— Abia a trecut o lună de când a murit Walfort. Oamenii vor bârfi…

— Oamenii bârfesc oricum.

*

Mult timp după ce plecase, Jayne rămase în salon şi privi în gol, gândurile ei îndreptându-se spre acea noapte când dăduse la schimb lucrurile în care credea pentru şansa de a avea ceva ce preţuia.

De parcă simţise suferinţa mamei, copilul din ea lovi. O dată. De două ori. De trei ori. Nu avea sângele lui Walfort. Din pricina egoismului de a avea un copil, acceptase scuzele şi justificările lui Walfort în cazul în care acest copil ar fi fost un băiat, dar acum nu mai era aşa de uşor să le accepte. Dacă acest copil avea să fie băiat, era corect să îi nege dreptul la rangul de duce? Era drept să îl expună la acuzaţiile lui Ralph? Ceea ce păruse aşa de simplu atunci era aşa de complicat acum! Uşile se

închiseseră şi apăruseră oportunităţile. Se simţea pierdută, ajunsă la o răscruce, neştiind pe ce drum să apuce.

Capitolul 29

— Te rog, anunţ-o pe marchiză că ducele de Ainsley a venit să o viziteze.

Stând în hol, Ainsley îşi trase mănuşile. Apăruseră şi mai multe zvonuri. Dacă doamnele o vizitau, cu siguranţă Jayne le auzise. Voia să judece singur cât de mult o supărau.

— Mă tem că nu este acasă, Excelenţă, zise majordomul.

Ainsley rămase împietrit.

— Vrei să zici că nu este acasă pentru mine? O s-o văd chiar dacă trebuie să o caut singur.

Majordomul îşi drese vocea.

— A plecat la Herndon Hall în această după-masă.

*

Blestemând în gând, Ainsley se îndreptă spre uşă.

Trăsura se oprise ceva mai devreme. Jayne nu ştia cât era ceasul. Ştia doar că se lăsase întunericul, ploaia cădea şi un lacheu stătea pregătit cu o umbrelă în caz că se hotăra să coboare. Îşi trimisese camerista înăuntru imediat ce ajunseseră. Însă, în ciuda umezelii şi a frigului care îi intra în oase, nu reuşea să se adune şi să coboare din trăsură.

Uşa se deschise. Nu ştia de ce nu era surprinsă să îl vadă pe Ainsley urcând şi aşezându-se vizavi de ea.

— Ce dracu’ faci, Jayne?

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Am fost la tine acasă. Aproape că mi-am omorât calul ca să te ajung din urmă. Credeai că te voi lăsa să fugi fără să vin după tine?

— Nu fugeam, eu… Ba fugea. Privi pe fereastră spre casă. Nu pot să intru. Nu a fost aşa de greu la Londra pentru că nu mai fuseserăm acolo de mult timp, de la accident. Dar aici, mai bine de trei ani, aici a fost totul. Şi totul a fost o minciună.

— Jayne…

— Trebuia să plec din Londra, Ainsley. Simţeam că mă sufoc acolo. Tu, mama ta, doamnele, vărul Ralph… Nu am linişte. Nu mă pot gândi, nu pot respira. Ştiu că mulţi îmi vor binele. Râse crispat. Alţii, nu. Am crezut că, dacă vin aici, măcar o să pot respira. Dar se pare că nu pot coborî din trăsură. Nu ştiu la ce m-am gândit.

— Nu era intenţia mea să te sufoc, Jayne. Dar i-am promis lui Walfort că… voi avea grijă de tine. Vino la conacul Grantwood, Jayne. O să fii departe de nebunia din Londra. Îţi poţi vindeca sufletul. Poţi să naşti acolo. Te întorci aici când eşti pregătită.

Simţi cum lacrimile îi înţepau ochii. El nu avea să o preseze să se căsătorească cu el. Era şi o uşurare, şi o dezamăgire.

— Da. Cred că mi-ar plăcea asta foarte mult.

Ajunseră târziu în noaptea următoare la conacul Grantwood. Acolo, singurul material negru care se vedea era cel pe care îl purta ea. Acolo, ceasurile se auzeau cum ticăiau. Simţi cum i se uşurează spiritul, ceea ce o uimi. Nu îşi dăduse seama cât de mult avusese nevoie să se îndepărteze de atmosfera înăbuşitoare atât din casa de la Londra, cât şi din Herndon Hall.

Ainsley se purtase ca un domn în timpul călătoriei. Îi povestise istorii din tinereţea lui, istoria strămoşilor lui. Vorbiseră despre orice, numai de intimităţi, nu. Cu toate astea, exista un sentiment de intimitate. Era doar felul lui de a fi – cu vocea lui mătăsoasă şi cu privirea care nu se îndepărtase de ea niciun pic. Ea îşi spusese că era aşa pentru că juca mereu rolul de seducător – un obicei format în anii cât frecventase dormitoarele. Reputaţia pe care o avea o depăşea pe cea a fraţilor lui. Oare el chiar credea că ar putea renunţa la tot pentru ea? Dar oare ea credea?

Îşi dorea asta, în timp ce Ainsley o conducea pe scări, dar apoi realitatea situaţiei o lovi când el deschise uşa de la dormitorul de lângă al lui. Era sigură că lui nu îi trecuse niciodată prin minte că ea ar fi putut dormi altundeva decât aproape de el.

— Ar trebui să dorm la celălalt capăt al holului, zise ea.

El ridică din umeri.

— Alege ce cameră vrei.

Nu voia camera pe care o avusese înainte. Nu voia camera în care dormise Walfort. Ar fi fost ridicol să se mute în altă aripă. Plimbându-se pe hol, se uită în fiecare cameră. Niciuna nu era la fel de mare precum cea pe care i-o oferise. Niciuna nu era la fel de ademenitoare. Avea să stea acolo până la naştere. Începuse să o doară spatele în timpul călătoriei şi se simţise chiar rău. Ajunse la capătul holului, se roti şi se întoarse la uşa pe care el o deschisese prima dată.

— Bănuiesc că asta va fi bună. Dar nu vei folosi uşa dintre dormitoare.

— Nici nu mă gândeam.

— Asta este o minciună. Bănuiesc că te gândeai la asta pe drum.

— O mică minciună. E vina mea că te găsesc irezistibilă?

Era aşa de fermecător, mereu avea replica potrivită. Îşi dorea să aibă încredere în vorbele lui.

— Ainsley, nu mă curta cu linguşeli false!

— Într-o zi, Jayne, te voi convinge că nu ţi-am spus niciodată cuvinte false.

Ea deschise gura să îi amintească…

— Omisiunea nu înseamnă cuvinte false.

— Tot neadevăr este.

El clătină din cap.

— Vrei să mănânci ceva noaptea târziu înainte de culcare? întrebă el.

— Da, mulţumesc.

În timp ce servitorii îi cărau cuierele şi îi aranjau

lucrurile, ea i se alătură lui Ainsley în salonul mic, la o masă cu doar patru scaune. Se aşează în faţa lui în timp ce li se aducea mâncare simplă. Băgă o bucată de brânză în gură, apoi struguri.

— Bănuiesc că multe mame vor fi dezamăgite că tu nu eşti în Londra pentru sezon, zise ea.

— Ar fi şi mai dezamăgite dacă aş fi acolo şi nu le-aş acorda atenţie fetelor lor.

— Ai putea fi surprins. Una din ele ţi-ar putea plăcea.

El ridică paharul de vin.

— Una deja îmi place. După cum bine ştii.

— Sunt în doliu, îi aminti ea exasperată.

Privi cum i se încleştează falca înainte să dea pe gât mai mult vin.

— Ştiu asta. Dar nu te aştepta să fiu prea vesel când vine vorba de asta.

Ea voia să schimbe subiectul.

— Tu şi fraţii tăi aţi crescut aici, nu-i aşa?

— Da. Mama prefera conacul Glenwood în locul domeniului Lyons. Totuşi, în ultima vreme, ne-am adunat pentru Crăciun la moşia Lyons. Claire l-a transformat într-un adevărat cămin pentru Westcliffe.

— Reşedinţa ta pare deja un cămin.

— Nu când sunt singur aici. Este prea multă linişte.

Perspectiva liniştii o îndepărtase de Londra şi de Herndon Hall.

Nu voia să fie singură cu gândurile ei.

El îi fusese devotat în acea lună la Blackmoor, dar atunci ea îi oferise totul. Trăiseră ca într-o bulă care apoi se spărsese. Nu se îndoia că, în timp, el avea să se plictisească de ea. Apoi avea să înfrunte provocările creşterii copilului de una singură.

După cină, Ainsley încercă să o convingă să i se alăture în bibliotecă pentru a citi puţin, dar ea se retrase în camera ei. El merse în bibliotecă, dar, în loc să ia o carte, luă sticla de whisky şi se îndreptă spre grădină.

Merse dincolo de casă, dincolo de drumul luminat şi ajunse într-o zonă cufundată în întuneric, unde doar stelele

şi luna străluceau. Se aşeză pe iarbă, deschise sticla de whisky şi bău o gură mare, savurând căldura care îl ardea şi îl pătrundea.

La naiba, Jayne avea dreptate! Intrase în situaţia asta ştiind că nu îşi putea recunoaşte niciodată copilul. Asta nu l-a împiedicat să o dorească, dar dorinţele lui erau inoportune. Ea avea nevoie să se vindece. Copilul avea să se nască. Walfort urma să fie înregistrat ca tată. Iar el avea să facă tot ce putea să îl protejeze.

Se întinse pe spate pe pământul rece, privind stelele. Distanţa la care se aflau le făcea mai atrăgătoare. Jayne zisese că se sufocă. O adusese acolo ca să respire. Pentru Dumnezeu, avea să îi ofere posibilitatea să respire!

*

Stând la fereastră în dormitorul ei, Jayne nu voia să admită că se bucurase să împartă cina cu Ainsley. Chiar şi când nu vorbeau, era o alinare să îl aibă lângă ea. Dar era asta de ajuns?

Aproape că îi sări inima când el dădu buzna în cameră.

— Hai! Am ceva minunat să îţi arăt, anunţă el.

— Dar simt în cămaşă de noapte.

— Nu contează. Nu te vede nimeni.

Dispăru într-un dormitor de peste hol şi reveni cu un braţ plin de pături. Entuziasmul lui era contagios.

— Ce este, Ainsley?

— Trebuie să vezi ca să crezi.

O conduse prin conac. Odată ajunşi afară, zise:

— Ţine-te de braţul meu. Să nu-mi dai drumul.

Îşi prinse degetele de braţul lui şi îl lăsă să o conducă prin grădină, departe de casă, de lumini.

— Ar trebui să aprindem torţele.

— Nu, vor interveni.

Se opri. Ea privi cum silueta lui, luminată de razele lunii, aranjă păturile pe pământ. Apoi îi luă mâna şi o trase până ce ea fu întinsă jos pe pătură, privind stelele. Văzu

una trecând pe cer, urmată rapid de alta, apoi alta.

Scoase un mic râset.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, dar am mai văzut asta. E ca şi cum stelele se întrec pe cer.

— Crezi că putem să ne punem numai o dorinţă?

— Cred că poţi să îţi pui câte vrei.

Ea studie cerul. Erau aşa de multe lucruri pe care şi le dorea! Să-l fi întâlnit pe Ainsley înaintea lui Walfort. Dar ce garanţie avea că ar fi fost mai fidel? Să nu fi petrecut cu Ainsley o lună care o făcuse să se îndoiască de sentimentele ei pentru Walfort. Dar atunci nu ar mai fi avut copilul.

— Este greşit că mă bucur că sunt aici? întrebă ea, fără să îşi dea seama de ce spusese asta.

— E greşit că eu mă bucur că eşti aici?

Era aşa de uşor să vorbească cu stelele!

— Nu am fost o soţie prea bună.

Crezuse că, dacă spune cuvintele acelea, făcea ca povara să fie mai uşoară. Povara era cu ea de când plecase de la Blackmoor. Cea mai mare teamă a ei era că Walfort ştiuse cum se simţise, iar faptul că ştiuse dusese la declinul lui.

— Ai fost o soţie extraordinară.

— I-ai fost un prieten mult mai bun decât i-am fost eu.

— Nu am fost un prieten chiar aşa de bun. M-am îndrăgostit de soţia lui.

Se ridică într-un cot şi îi prinse faţa în mâini.

— M-am îndrăgostit de tine cât am fost la Blackmoor, admise el.

Ea clătină din cap, zâmbind trist.

— A fost minunat cât am fost acolo, dar a fost doar o fantezie. Nu aveam nicio responsabilitate. Nu a fost real.

— Pentru mine, a fost foarte real.

— Pentru că în cea mai mare parte din timp am stat în dormitor, iar tu acolo îţi petreci mare parte din viaţă.

— Nu aşa de mult cum crezi tu. Nu am mai fost cu nicio femeie de atunci.

Nici nu ştia ce să spună.

— Voiam să îmi fac o amantă, mărturisi el. Dar nu reuşeam să găsesc entuziasmul ca s-o caut. Apoi m-am decis să iau o soţie, dar nu îmi plăcea nicio femeie. În cele din urmă, am înţeles de ce. În niciuna dintre ele nu te găseam pe tine. Te iubesc, Jayne.

De data asta, cuvintele erau spuse cu aşa o intensitate, încât rezonară în inima şi în sufletul ei.

— Te-am iubit din clipa când te-am cunoscut, continuă el. La început, desigur, nu a fost profund. Dar a fost o scânteie, o tresărire în inima mea şi regret că nu te-am cunoscut înaintea lui Walfort. Credeam că, dacă te întâlneam, ai fi fost a mea.

— Ainsley, te rog nu face asta!

— Ştiu că e cel mai prost moment. Sarcina este înaintată, copilul e al meu. Un copil pe care vreau să îl recunosc ca fiind al meu. Căsătoreşte-te cu mine, Jayne!

O întrebase şi altă dată, dar ea nu îl luase în serios. Acum declaraţiile şi insistenţa lui o speriau.

— Ar fi scandalos.

— Am mai fost scandaloşi. Nu a ieşit chiar aşa de rău. Îşi lărgi degetele peste burta ei. Vreau să recunosc acest copil ca fiind al meu. Asta îmi doresc de fiecare dată când văd câte o stea căzând. Ca tu şi acest copil să fiţi ai mei, şi toată Londra să ştie.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui des.

— Îmi ceri aşa de mult, zise ea.

O sărută pe tâmplă, pe frunte, pe cealaltă tâmplă.

— Doar gândeşte-te. Gândeşte-te serios! Asta e tot ce îţi cer.

Gura lui veni ferm peste a ei, posedând-o de parcă ar fi fost a lui. Ea îl lăsă. Îl întâmpină. Era mai mult decât îşi amintea. Poate pentru că de data asta nu mai era ceva interzis, un lucru ce se întâmpla în umbra terasei sau un rămas-bun care aproape îi frânsese inima.

Era tentativa unui început, ceva nou. Ceva ce nu avuseseră cu adevărat niciodată. Înainte, deasupra lor roise umbra scandalului şi a şoaptelor de trădare precum norii

negri de furtună care vin peste un lac într-o seară de iarnă.

Ştiu că în seara aceea nu aveau să meargă mai departe: o explorare a gurilor fierbinţi, gemete slabe şi suspine joase. Ea nu era pregătită pentru mai mult. Emoţiile ei erau prea puternice. Dar ea primi ce îi oferi el, permiţând să îi umple o fântână care secase. Tânjise după mult mai mult decât îi putuse oferi Walfort. Şi ceea ce el îi refuzase nu avea legătură cu faptul că fusese paralizat. Acum ştia asta.

Mereu îi oferise ce era mai bun din el lui Madeline Brown, în timp ce ea primea doar firimiturile. Merita mai mult. Merita totul.

Ainsley îi oferise totul de la început, nu avusese reţineri, mereu se gândise la nevoile ei şi le pusese deasupra alor lui. Dar nu era lumea reală. Era un loc retras, unde ei se distraseră.

Retrăgându-se, Ainsley gustă din colţul gurii ei, apoi îşi lipi fruntea de a ei.

— Jayne, lasă-mă să dorm cu tine în noaptea asta. Să te ţin în braţe. Nimic mai mult.

— Bine, şopti ea.

Ridicându-şi capul, el o privi în ochi.

— Se pare că se îndeplinesc dorinţele spuse stelelor.

— Vreau să ajung să-l cunosc pe adevăratul duce de Ainsley.

Zâmbetul lui străluci în lumina lunii.

— Deja îl cunoşti, draga mea.

Văzu peste umărul lui o stea căzătoare şi îşi puse o dorinţă.

„Iartă-mă, Walfort!”

Capitolul 30

Când reveniră în casă, el o urmă în dormitorul ei. Se urcă în pat, apoi privi uimită cum el îşi dădu jos haina şi vesta. Nici măcar nu se deranjă să privească în ce direcţie

le aruncă, dar aterizară pe scaun cu o precizie surprinzătoare. Se întrebă cât de des făcuse el aceleaşi gesturi. Mişcările lui erau line, pline de încredere. Se îndreptă alene spre pat, se aşeză pe margine, îi luă piciorul gol, apoi şi-l puse în poală. Masă încet o talpă, apoi pe cealaltă.

— Te pricepi foarte bine la asta, zise ea.

El îşi frecă ambele mâini peste marginile tălpilor ei.

— Mă pricep la multe lucruri. O privi în ochi, mişcând degetele în cercuri din ce în ce mai mari în sus, spre gleznele ei. Ochii i se întunecară provocator. Dar există un lucru pe care nu l-am făcut niciodată.

Mâinile lui urcară mai sus, ridicându-i cămaşa de noapte, amintindu-i ei de prima lor noapte împreună. Ea îşi strânse picioarele.

— Ainsley, nu putem.

— Ştiu asta, dar ce vreau eu acum… este să îţi văd burta. Vreau să văd unde creşte copilul meu.

— Ainsley…

Cum putea refuza o cerere sinceră? Încuviinţă din cap, lingându-şi buzele.

La fel de încet ca şi cum ar despacheta un cadou fragil, el îi ridică uşor cămaşa de noapte peste genunchi, apoi peste şolduri, până la piept. Îşi puse palmele pe talia ei şi studie circumferinţa care creştea.

— E aşa de frumos, şopti el. Ridică privirea spre ea, iar ea văzu admiraţia în verdele ochilor lui. Eşti aşa de frumoasă, Jayne!

Îşi coborî capul, sărută locul unde copilul lor – din acel moment, era al lor – creştea. Se îndreptă şi îi trase cămaşa înapoi până la glezne.

— Mă bucur că eşti aici. Mă bucur că bebeluşul se va naşte aici.

I se alătură în acea noapte sub cearşafuri. Corpul lui era cald şi familiar. Oferea alinare. Nicio încercare de săruturi pasionale sau atingeri senzuale, doar o ţinu aproape, o mângâie pe spate, pe braţ, pe şold. Stăteau pe o parte, faţă în faţă, vorbind încet. Despre fraţii lui şi

familiile lor. Despre mama lui şi Leo. Părinţii ei erau morţi, iar ea găsi clemenţă în asta pentru că nu aveau să ştie lucrurile discutabile pe care le făcuse.

Când adormi, braţele lui erau în jurul ei, se simţea în siguranţă, protejată şi, pentru prima dată de când fusese la Blackmoor, nu era singură.

Jayne se trezi singură în zgomotul tunetului şi al ploii care lovea în ferestre.

După ce o chemă pe Lily, se dădu jos din pat şi merse la fereastră. Era o zi cenuşie. Fără plimbări în grădină, dar se putea plimba prin conac. Nu cunoştea o mare parte din el. Fusese acolo doar pentru nunta ducesei. Iar atunci nu explorase deloc. Cu siguranţă, el nu s-ar fi supărat dacă ea ar fi făcut asta. Avea să-l întrebe la micul dejun.

Dar după ce fu îmbrăcată şi coborî scările ca să ajungă în salonul de mic dejun, descoperi că el nu era acolo.

— A mâncat deja, milady, îi spuse majordomul. Este în birou acum, munceşte. Vreţi să vă însoţesc acolo?

— Nu, e în regulă. O să mănânc ceva, apoi cred că o să mă plimb prin casă, dacă nu există obiecţii.

— Niciuna. M-a informat că vă puteţi purta ca şi cum casa ar & a dumneavoastră. Dacă doriţi să vedeţi ceva, trebuie doar să cereţi.

Încuviinţă din cap, se întoarse şi se îndreptă spre bufet, unde o aştepta o mulţime de mâncăruri. În primele luni de sarcină, nu putuse mânca, iar după moartea lui Walfort îşi pierduse apetitul, dar acum era lihnită de foame. Mâncă aşa de mult, încât crezu că avea să explodeze. Când termină, se plimbă prin casă, imaginându-se ca stăpână.

La etaj, într-una din aripi, era o galerie de portrete. Ferestrele se întindeau de-a lungul încăperii. Se aşeză pe un scaun şi privi furtuna care se abătea asupra ţinutului. Era frumoasă, dar puternică. Rivaliza cu toate emoţiile care se învolburau în ea. Toate sentimentele pentru Ainsley pe care ea le strivise când îşi făcuseră apariţia aşa de repede, atât de puternice. Adora să fie în prezenţa lui. Adora felul în care el o făcea să se simtă apreciată. Avea să facă acelaşi

lucru şi pentru copil. Nu îşi putea imagina acest copil crescând şi nefiind în umbra lui.

— Stephen a cerut-o în căsătorie pe Mercy aici.

Tresări, zâmbi şi privi peste umăr. Părea aşa de relaxat, ca acasă. Să îşi petreacă toate nopţile şi zilele cu el... dacă acest copil ar aştepta un an ca să se nască.

Aplecându-se, el o sărută pe frunte, apoi se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Ai mâncat de dimineaţă?

— Ca un ţăran. Două farfurii pline. Ai o bucătăreasă minunată.

— O să-i transmit.

— Pot să fac şi eu asta. Să am grijă de meniu.

— Nu eşti aici ca să te îngrijeşti de nevoile mele.

— O să înnebunesc complet dacă nu am nimic de făcut, pentru că nu voi avea decât gândurile mele care să mă ţină ocupată. Şi nu îmi place direcţia în care se îndreaptă.

— Vor să te ducă departe de aici?

Ea clătină încet din cap.

— Nu, se gândesc să rămână.

Plăcerea din ochii lui o încălzi. Îşi îndreptă din nou atenţia către ploaie.

— Tu nu ai vânătoare de vulpi aici.

— Nu.

— Ce faci ca să te distrezi?

— Trageri. Am multe păsări.

— Te pricepi să tragi cu puşca?

— Ţintesc destul de bine, da. Mă gândesc să îi demonstrez asta vărului Ralph.

— Să ştii că nu îl găsesc vinovat. Are aşa de multe de câştigat!

— Dar putea să încerce altfel. Ar fi trebuit să vorbească mai întâi cu tine în loc să bârfească.

— Asta ai fi făcut tu?

— Bănuiesc că nu aş fi făcut nimic sau cel puţin ţi-aş fi oferit timp să jeleşti. Bădăran nechibzuit!

Ea zâmbi de dezgustul lui faţă de vărul Ralph.

— Iei personal acuzaţiile lui.

— Ameninţă să nenorocească viaţa copilului meu. Nu accept aşa ceva, Jayne. Dacă nu te măriţi cu mine, o să-l lovesc cu toată greutatea titlului meu.

— Chiar dacă are dreptate?

— Este o dilemă.

El nu îi aminti că totul ar putea dispărea dacă ea se căsătorea cu el. Se putea ca vărului Ralph să nu îi pese că o făcea nefericită. Lui

Ainsley clar îi păsa. Ea voia să şteargă cuta de pe fruntea lui. Arătă cu capul spre o clădire de afară.

— Ce e construcţia aceea de acolo?

Era din cărămidă şi piatră. Lungă. Aflată în apropierea reşedinţei.

— Piscina mea. Ar trebui să ţi-o arăt când ieşim la o plimbare. După-amiază, ploaia se opri, iar ei se plimbară prin grădină. Apoi o duse la piscină.

Era lungă şi îngustă, iar apa era lină, cu excepţia aburului care se ridica de pe suprafaţa ei. Erau trepte care te conduceau în apă.

— Deci înoţi în ea? întrebă ea.

— Da. Înainte şi înapoi. Nu este foarte adâncă. Chiar dacă nu înoţi, poţi să intri în ea.

— Ar fi ca şi cum ai face o baie într-o cadă imensă.

— Nu chiar, râse el.

— Mi-ar face plăcere să te văd înotând cândva.

— Bănuiesc că voi înota diseară.

Ea se holbă la el.

— Serios? De ce ai înota seara?

El îi luă chipul în mâini.

— Tu chiar nu înţelegi cât de irezistibilă eşti, nu-i aşa? Îi dădu capul pe spate şi îşi coborî gura peste a ei. Sărutul fu blând. Un sărut explorator, o comunicare. Înainte de el, ea nu ştiuse că săruturile pot avea atâtea variante şi forme – domoale, provocatoare. El îi tachina simţurile. Se sprijini de el, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei lui. Nu desfăcu niciun nasture, nu ridică nicio margine, dar ea se simţea de parcă făceau dragoste.

Putea să transmită aşa de multe cu buzele lui, cu degetele lui care îi atingeau uşor obrajii, cu degetele mari care îi atingeau circular colţurile gurii ei. Voia să se prăbuşească în el. Voia ca el să o întindă pe jos şi să o sărute peste tot.

Toate gândurile despre orice în afară de ei doi dispăreau când el îi acorda toată atenţia. Urma să o sărute la fel când aveau să fie bătrâni? Noutatea sau poate ispita a ceea ce era interzis îl stimula acum?

Se retrase şi o privi în ochi.

— Voi înota diseară ca să fiu prea obosit să fac lucrurile păcătoase pe care ador să ţi le fac.

— Cât de mult ai stat cu o femeie?

— Să nu te compari niciodată cu alte femei.

— Dacă te atrag doar pentru că sunt o provocare? Dacă voi fi a ta, ai putea foarte bine să te plictiseşti de mine.

— Niciodată.

— Nu ai de unde să ştii sigur asta.

— Ştiu că nu am simţit niciodată pentru o altă femeie ce am simţit pentru tine. Nu ştiu în câte feluri diferite să ţi-o spun ori să ţi-o arăt. Uneori, Jayne, trebuie doar să îţi păstrezi credinţa.

Să creadă. Să aibă încredere că el nu avea să o rănească. Să aibă încredere că el nu avea să o dea la o parte după ce devenea a lui. Să aibă încredere că el chiar o iubea.

Detesta îndoielile care o chinuiau pe măsură ce treceau zilele şi nopţile.

În fiecare după-amiază, el i se alătura în grădină pentru o plimbare. Uneori, mergeau mai bine de o oră, vorbind, bucurându-se de flori.

Deseori, îi citea în grădină. Noaptea, priveau stelele.

Avu ocazia să îl observe în timp ce se ocupa de treburile legate de domeniul său şi de alte proprietăţi. Era ferm când trebuia să fie. Era clar că aceia cu care intra în contact îl respectau şi îi preţuiau opinia.

Ea auzise mereu că el moştenise averea. Cu

siguranţă, era adevărat, dar era limpede că el muncea destul de mult ca să aibă grijă de ceea ce îi fusese încredinţat. Când avea probleme, discuta cu ea, de parcă opinia ei conta. O făcea să se simtă apreciată în aşa de multe feluri!

Şi mereu, mereu dormea cu ea, ţinând-o în braţe noaptea.

Aşa că fu surprinsă într-o noapte să se trezească singură. Trecu cu mâna peste locul unde dormise el. Cearşaful era rece la atingerea ei. Însemna că lipsea de ceva vreme.

Se dădu jos din pat, se întinse într-o parte, apoi în partea cealaltă. Oh, o durea spatele! Avea nevoie de Ainsley să i-l maseze. Ciudat, ştia că era suficient să ceară, iar el se conforma. Îi acorda aşa de multă atenţie, mai multă decât avusese în întreaga ei viaţă. Era ca şi cum el trăia pentru momentele alături de ea.

Ieşi din cameră pe hol. Uşa de la dormitorul lui era deschisă, dar el nu era acolo. Poate că i se făcuse foame şi savura o gustare târziu în noapte. Dar, când ajunse în bucătărie, o găsi goală. Apoi îşi aminti că el spusese că înoată deseori noaptea.

Iarba era rece sub picioarele ei în timp ce se îndrepta spre construcţia de la capătul grădinii. Nu-i venea să creadă că Ainsley era deja acolo. Sezonul se apropia de sfârşit. Se întrebă cine se logodise. Trecuse aşa de mult de când fusese la Londra să se bucure de sezon, că nici măcar nu îi simţea lipsa. Era mult mai bine să petreacă lunile calde acolo, unde aerul era aşa de proaspăt şi se putea mişca în voie.

Când ajunse la destinaţie, ezită. Avea să se supere că era deranjat? Sau avea să o întâmpine? Să o întâmpine, fără îndoială.

Deschise uşa şi pătrunse înăuntru. Dădu peste o căldură sufocantă, care o făcu să transpire. Lumina felinarelor se lupta cu umbrele care dansau misterios pe pereţi. Rămase acolo, privind cum muşchii lui puternici se strângeau şi se întindeau în timp ce tăia apa. Era pur şi

simplu minunat.

Deşi ar fi fost mulţumită indiferent dacă avea să nască fată sau băiat, dintr-odată îşi dori foarte mult ca acest copil să semene cu Ainsley. Ceva în inima ei se învolbură şi tresări. Îi fusese aşa de teamă să recunoască sentimentele pe care le avea pentru acest bărbat! O făceau să se simtă vinovată. De când fusese la Blackmoor.

Îşi spusese că o atrăgea doar fizic, dar fuseseră extrem de virtuoşi de când sosiseră acolo şi, cu toate astea, el îi colinda visele pe care de mult ea le nega.

Ajunse la capătul piscinei, se întoarse…

Şi se opri când privirea îi căzu pe ea. Respira greu, iar apa clipocea în dreptul pieptului lui. Îşi dădu părul pe spate şi tăie apa spre ea.

— Interesată de o bălăceală la miezul nopţii?

Ea râse.

— Nu, m-am trezit şi nu erai. Nu ştiu. Mă durea spatele. Eu doar… am vrut să te găsesc.

Doamne, se bâlbâia. Ce era în neregulă cu ea?

— Vino! Hai în apă!

— Nu, eu… nu cred că ar fi înţelept în situaţia mea.

El începu să urce treptele. Ochii ei se lărgiră când îl văzu.

— Oh, Doamne!

Se întoarse.

— M-ai văzut fără haine înainte, zise el, iar ea simţi tonul glumeţ din vocea lui.

— Da, dar a trecut ceva timp.

Purta pantaloni în pat. Cel puţin acolo. Cu ea.

Îi luă mâna.

— Hai cu mine în apă, Jayne!

— Chiar nu mă gândesc…

— Bun. Nu vreau să te gândeşti. Vreau doar să simţi.

— Ainsley, trebuie să încetezi să mă mai întrerupi, râse ea.

— Poţi să îţi păstrezi cămaşa de noapte pe tine.

— Mă va trage la fund.

— Atunci dă-o jos.

Nu putea, dar nu rezistă când el o trase spre marginea apei.

— Hai în apă şi îţi masez spatele.

— Oh, sunt pe jumătate tentată.

O trase spre corpul lui.

— Ce ar trebui ca să fii complet tentată?

Ea îl privi fix.

— Cum mă poţi dori?

— Cum să nu te doresc? Eşti mama copilului meu, sufletul meu!

Înainte să apuce să comenteze ceva, de parcă se aştepta să-l respingă, el o conducea către trepte. Atinse apa mai întâi cu degetele goale, şi aproape că gemu când se gândi cât de plăcut ar fi fost să se scufunde cu totul în acea căldură. În timp ce înainta în apă, cămaşa se umfla în jurul ei, apoi i se lipi de corp.

Apa îi clipocea la piept când Ainsley începu să o ridice.

— Ai spus că pot rămâne cu hainele pe mine, îl pedepsi ea.

— Eu nu văd nimic şi tu te vei simţi mai confortabil dacă dai jos greutatea.

Nu îl contrazise. Umbrele din apă îl împiedicau să vadă cât de stânjenită se simţea. După ce dădu jos cămaşa de noapte, el o ocoli şi începu să îi maseze încet spatele.

— Oh, ce bine este, zise ea, rezemându-şi capul de umărul lui.

— Apa are ceva vindecător în ea.

O întoarse încet cu faţa şi coborî cu gura peste a ei în timp ce mâinile lui continuau să se mişte peste corpul ei.

Peste tot. Peste tot.

Iar ea îi răspunse, plimbându-şi degetele pe el, înfăşurându-se în jurul lui.

El gemu încet.

— Oh, femeie păcătoasă!

— Cum se întâmplă că mă faci să mă simt confortabil în starea asta?

— Pentru că între noi nu ar trebui să existe nimic

interzis.

Întinzându-se spre el, ea îl sărută. Îl dorea aşa cum nu mai dorise vreodată ceva. Îl dorea…

— Oh…

Se ţinu cu mâna de şold când o săgetă durerea.

El se dădu în spate.

— Ce este?

— Nu sunt sigură. Cred… cred că ar trebui să mă întorc în casă.

— De ce?

— Cred că a venit sorocul, Ainsley. Copilul. Cred că vine!

El o luă de mână.

— Jayne, căsătoreşte-te cu mine. Acum. Trimit după preot.

— Ainsley, nu pot. Nu aşa.

O studie preţ de o secundă, iar ea simţi că intervenise ceva între ei. Ceva nedorit. Cu părere de rău, îşi dădu seama că, în cele din urmă, reuşise să facă exact ce îşi dorise cândva: să îl rănească peste închipuirea ei. Dar în loc de uşurare, simţi doar durere.

El o ajută să iasă din piscină, dar atingerea lui nu era însoţită de căldură. Jelea din nou.

Capitolul 31

De fiecare dată când Jayne ţipa, Ainsley mai bea un pahar de whisky. Nu era drept că el îşi putea amorţi durerea, dar ea, nu. Ceea ce simţise în piscină era doar începutul. Abia după încă o zi începură serios durerile facerii. Trimisese imediat după doctor şi după mama lui. Nu ştia de ce credea că ea trebuia să fie acolo. Leo stătea cu el în bibliotecă, aşteptând.

Ainsley nici nu era sigur de ce el rămânea. Îi dăduse totul lui Jayne. Totul. Cu toate astea, nu era suficient.

Ţipetele ei răsunau prin casă. De ce trebuia să le

simtă în centrul fiinţei lui? De ce nu le putea ignora?

— De ce durează aşa de mult? întrebă el.

— Aşa e normal, prietene, îi răspunse Leo. Trebuie să mărturisesc că sunt foarte recunoscător că nu trebuie să o aud pe mama ta trecând prin aşa ceva.

— Este fericită cu tine, Leo. Îţi sunt recunoscător pentru asta. Şi că te-ai însurat cu ea.

— Aş fi făcut-o mai demult, dar… de fostele iubiri, precum raia, scapi greu.

Ainsley zâmbi, în ciuda situaţiei.

— Eu aş fi zis că ar fi trebuit să fii deja însurat cu Jayne, spuse Leo.

— Nu din dorinţa mea nu sunt.

Furia cu care voia să recunoască acel copil ca fiind al lui îl uimea. Dar ea voia ca el să se îndepărteze, să respecte o înţelegere ridicolă. Voia şi femeia, şi copilul – amândoi să fie ai lui. Deschis, public. Naiba să îl ia de doliu! Eticheta…

În timp ce ţipetele ei răsunară din nou prin holuri, se ţinu strâns de poliţă pentru a nu da cu pumnul în ea. Dacă o pierdea?

Să o piardă? Ce prost fusese! Nu fusese niciodată a lui.

— Ceva este în neregulă, zise el privind spre uşa deschisă. De ce mama lui nu aducea nicio veste? Nu îşi dăduse seama că tocmai de aceea trimisese după ea, ca să-l informeze?

Femeile mureau la naştere. Nu îşi putea imagina lumea fără Jayne în ea. Chiar dacă nu ar mai fi locuit acolo după naşterea copilului, măcar exista altundeva. Ar fi fost de ajuns. Doar să ştie că ea era undeva. Fericită. Plimbându-se pe câmpuri cu copilul după ea. Cu siguranţă, un copil cu părul negru, cu ochii ei albaştri.

Auzi zgomotul unor paşi care alergau şi traversase deja jumătate din bibliotecă atunci când Lily intră valvârtej pe uşă. Făcu o reverenţă rapidă.

— Excelenţă, milady vă cheamă.

— Ce naiba este în neregulă?

Era în hol înainte să termine întrebarea, alergând prin

casă pe scări. Dădu buzna pe uşă în dormitorul ei.

Jayne era încă în pat, iar burta încă se vedea de sub cearşafuri. Era transpirată şi gâfâia. Întinse mâna spre el.

— Ainsley, îmi pare aşa de rău.

Grăbindu-se, o apucă de mână, o strânse, îi atinse fruntea. Ar fi murit de bunăvoie ca să-i ia durerea.

— Jayne…

— Am greşit, am greşit aşa de mult. Te-am rănit. Ştiu asta.

— Nu contează. Rămân lângă tine şi lângă copil. Doar termină treaba asta, naşterea. Termină cu ea.

— Voi termina, dar mai întâi căsătoreşte-te cu mine!

Uimit de cuvintele ei, ultimul lucru la care se aştepta, se holbă la ea.

— Poftim?

— Căsătoreşte-te cu mine!

— Cred că eu sunt cel care întreabă asta.

— Deja m-ai întrebat… şi am zis nu. A fost o prostie din partea mea. M-am îndrăgostit de tine la Blackmoor. Cred că Walfort a ştiut. M-am luptat cu vinovăţia. Apoi, când a murit, am crezut că nu merit să fiu fericită. Că nu te merit.

— Jayne, draga mea, nu ştiu pe cineva care să merite fericirea mai mult decât tine.

— Atunci însoară-te cu mine!

— Da. Zâmbi, îi dădu părul la o parte de pe frunte. Imediat ce…

— Acum. Înainte să se nască copilul.

Privi burta ei, doctorul, moaşa, pe mama lui, care doar încuviinţă din cap.

Scoase un geamăt strangulat şi îl strânse de mână.

— Te rog! Vreau să aibă numele tău. Vreau să fie al tău. Sau a ta. Nu îmi pasă dacă e băiat sau fată. Vreau să nu existe îndoieli că este copilul tău. Că eu sunt a ta. Că suntem ai tăi.

— Bine. Mamă, cheamă-l pe Leo şi trimite un servitor după preot. Grăbeşte-te!

— Da, desigur.

Mama lui ieşi repede din cameră cu toată vigoarea unei femei de trei ori mai tinere.

— Cu tot respectul, Excelenţă, aveţi nevoie de un permis special, îi spuse doctorul Roberts.

— Îl am.

Jayne îi zâmbi.

— Ştiam eu că îl ai. Nu laşi nimic la voia întâmplării.

— Nu când e vorba de tine, Jayne Seymour. Îngenunche lângă pat şi îi sărută mâna. Dar nu te puteai decide puţin mai devreme?

— Vinovăţia. Este îngrozitoare… Oh, oh, oh!

Îl strânse aşa de tare de mână, că aproape ţipă şi el.

Se aplecă şi o sărută pe buze.

— Te iubesc, Jayne Seymour, viitoare ducesă de Ainsley, din toată inima şi cu tot sufletul meu!

— Voi fi de ajuns pentru tine?

— Îmi eşti de ajuns de vreo zece luni încoace, în cea mai mare parte din timp fără toate beneficiile de care mă voi bucura ca soţ. Vreo cincizeci de ani de acum încolo ar trebui să nu avem probleme.

— Arăt prea groaznic… pentru nunta mea?

Chipul ei era transpirat, părul lipit de cap. Părea incredibil de obosită. Ar fi fost o amabilitate să îi spună că arăta groaznic, pentru că arăta mult mai rău.

— Pentru mine, tu eşti mereu frumoasă.

O agitaţie la uşă îi atrase atenţia. Mama lui, Leo şi preotul intrară în cameră.

— Aţi face bine să fiţi rapizi, spuse doctorul. Copilul mai are puţin şi iese.

Totul fu rapid. Îşi spuseră jurămintele, iar când veni momentul pentru inel, mama lui îi puse unul în palmă.

— Tatăl tău mi l-a dat în ziua când ne-am căsătorit, zise ea cu lacrimi în ochi. Urma să fie al tău când îţi găseai ducesa.

Iar ei nu îi mai trebuia.

Ainsley îi puse inelul pe deget.

— Cu acest inel, eu te iau de soţie.

— Vă declar soţ şi s-o…

Jayne ţipă.

— Afară, ordonă doctorul. Toţi bărbaţii ies acum!

Preotul termină de rostit cuvintele ceremoniei în timp ce se îndrepta spre uşă, iar Leo îl urmă rapid.

Doar Ainsley rămase pe loc, încă ţinând-o de mână pe Jayne.

— Acum poţi să naşti.

Rămase acolo, lângă ea, când fiul lui veni pe lume, ţipând din toţi rărunchii, cu un păr negru şi des acoperindu-i capul.

Ainsley simţi că lacrimile îi inundară ochii şi clipi ca să le alunge. Se terminase. Inima îi bătea cu putere. Simţi aceeaşi bucurie pe care o simţise în timpul vânătorii – doar că era mai mare, mai copleşitoare. Se învârtea printr-un vârtej de emoţii: bucurie, grijă, greutatea poverilor, strălucirea fericirii.

Moştenitorul lui. Avea un moştenitor. Mai mult, avea un băiat. Şi pe Jayne. O avea pe Jayne.

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet!

L-ar fi chinuit să ştie că fiul lui nu ar fi avut dreptul la adevărata lui moştenire. Sângele conta, iar prin venele acestui băiat curgea sângele lui. Într-o zi, avea să fie ducele de Ainsley. Deocamdată, era marchizul de Bellehaven.

Jayne văzu că Ainsley plecă fără tragere de inimă, pentru ca doctorul să o poată îngriji. Copilul fu spălat, apoi şi ea. Aşternuturile fură schimbate. Ea îmbrăcă o cămaşă de noapte curată. Apoi se aşeză în pat şi ţinu copilul. Era atât de obosită încât crezuse că urma să adoarmă imediat şi nu avea să se trezească zile întregi. Dar dintr-odată simţi o explozie de energie şi de entuziasm şi se întrebă dacă mai putea dormi vreodată.

Când se deschise uşa, îl văzu pe soţul ei venind spre ea. Soţul ei. De ce se opusese inevitabilului? Îl iubea. Ştia că şi el o iubea. Putea vedea profunzimea sentimentelor lui în ochii lui. Privirea lui o încălzea. Ea se mulţumise cu ceea ce avusese pentru că niciodată nu cunoscuse ceva mai bun.

Se aşeză pe marginea patului, se aplecă şi o sărută.

De data asta, nu scurt. Nu mai aveau spectatori. Gura lui se mişcă peste a ei cu promisiunea unei pasiuni, a unui jurământ pentru plăcere.

Se dădu mai în spate, şi ea văzu în verdele ochilor lui că până şi în acele clipe o găsea atrăgătoare.

— Bănuiesc că va trebui să întârziem luna de miere, zise el cu un zâmbet poznaş.

— Cel puţin o lună.

— Decide unde vrei să mergi…

— Blackmoor, răspunse ea fără să îi dea timp să termine.

— Blackmoor va fi.

Privirea lui alunecă spre fiul lor. Fiul lor. Ea nu putea înţelege cât l-ar fi costat să renunţe la copil, să nu îl recunoască. Iubirea lui profundă, chiar şi pentru un prieten, nu avea margini. Era pur şi simplu cel mai bun om pe care îl cunoscuse. Şi era al ei. Aşa cum era şi copilul.

— Este aşa de frumos, şopti ea.

— Aproape la fel de frumos ca mama lui.

Ea privi spre el, dorind să îi vadă reacţia când avea să rostească următoarele cuvinte.

— Aş vrea să îl cheme Tristan. Tristan Augustus Seymour. Dacă şi tu vrei.

— Îmi place foarte mult.

Văzu în ochii lui că îi răspunsese sincer. Nu fusese niciodată nesincer cu ea.

Tristan clipi, şi mica lui frunte se zbârci, iar gura se încreţi. Ainsley se aplecă.

— Are ochii tăi.

Un albastru adânc, adânc.

— Deocamdată. Culoarea se poate schimba. Deseori, se schimbă la bebeluşi.

— A fost aşa îngrozitor? Cel puţin aşa se auzea.

— În momentul acela, da, dar amintirea se risipeşte deja. Şi a meritat foarte mult să-l ţin în braţe pe micuţ. Mulţumesc, Ainsley.

— Cu plăcere, ducesa mea.

Se întinse şi îşi plimbă degetele peste faţa lui

nebărbierită.

— Chiar m-am îndrăgostit de tine la Blackmoor, zise ea. Ar fi trebuit să îţi spun atunci, când am coborât din trăsură, dar mă temeam că nu este real. Am crezut că, dacă vin aici, îmi voi da seama că aveam dreptate. Dar tot ce am făcut a fost să te iubesc şi mai mult. Coborî privirea. Mă tem că el va suferi din cauza aventurilor noastre.

— Ar fi fost subiect de bârfă oricum. Dar oamenii au memoria scurtă şi bârfe mai interesante îi vor face să ne uite. În curând, nimeni nu îşi va aminti că nu eram căsătoriţi când l-am conceput. Tot ce vor vedea va fi cât de mult te ador.

— Ţie nu îţi pasă ce cred oamenii.

— Chiar aşa este. Şi apoi, familia lui e foarte puternică.

*

Jayne era în camera copilului, punându-l pe Tristan înapoi în pătuţul lui după ce îi dăduse să mănânce în miezul nopţii, când Ainsley se întoarse dintr-o călătorie la Londra. Trecuseră şase săptămâni de când erau căsătoriţi, iar ea se gândi că nu avea să se satureniciodată să-l vadă intrând în cameră. Păşi spre ea cu paşi siguri.

Când fu suficient de aproape, o luă în braţe şi o sărută de parcă viaţa lui depindea de asta. În toate nopţile când nu putuseră să facă dragoste, o sărutase, o ţinuse în braţe şi dormise cu ea.

Era minunat, incredibil de minunat. Cândva, el îi spusese că un sărut era pur şi simplu un sărut. Dar cu el era totul. Nu trebuia să înceapă ceva cu un sărut, era suficient de puternic încât să însemne ceva el însuşi.

Abia când ieşiră, ea putu, în sfârşit, să îl întrebe:

— A mers totul bine?

— Da. Nu există nicio îndoială că Tristan este moştenitorul meu de drept. Tu însă eşti la fel de scandaloasă ca mama.

— A început să îmi placă scandalul.

El ridică din sprânceană.

— Nu va mai fi niciun scandal.

— Doar în dormitor. Ea se ridică pe vârfuri şi îi ciuguli gura poznaşă. Poate că ar trebui să începem în seara asta.

— Te simţi suficient de bine?

Îi zâmbi cochet şi încuviinţă din cap.

— M-a văzut doctorul astăzi. Îmi pot începe îndatoririle de soţie.

— Sper să nu le consideri niciodată îndatoriri.

Când o ridică în braţe, ochii lui verzi străluceau ca ai unui prădător, ceea ce o făcu să se încălzească.

Se cuibări în umărul lui în timp ce el ieşea din cameră.

— Prima dată când m-ai cărat în pat mi s-a părut aşa de romantic!

— Acum nu mai crezi că este romantic?

— Mai romantic. Promite-mi că nu te vei plictisi niciodată de mine!

— Promit!

O duse în dormitorul lui, iar ea îşi lipi mâinile de pieptul lui.

— Ainsley, vreau să mă săruţi.

— Cu plăcere, zise el zâmbind.

— Nu. Să mă săruţi când facem dragoste. Vreau să mă săruţi şi să mă săruţi, şi să mă săruţi. Ca să recuperăm tot timpul cât nu ne-am sărutat.

— Ah, Jayne, tu şi regulile tale!

— Dar asta nu îţi place?

— Hai să vedem ce iese!

Şi ieşi minunat.

Începu prin a o săruta profund şi absolut. Încet, provocator. Fără grabă. De parcă aveau toată noaptea la dispoziţie numai pentru asta. Ea bănuia că o aveau.

Îşi petrecu o mână după gâtul ei, ţinând-o pe loc, în timp ce gura lui continua să jefuiască, iar degetele lui talentate de la cealaltă mână îi desfăcură nasturii perlaţi de la cămaşa de noapte. Ea îi dădu jos haina şi îi desfăcu nasturii de la vestă.

El îi alunecă pe spate cămaşa de noapte, şi gura lui

arzătoare continuă în jos pe gâtul ei, pe umeri, peste umflătura unui sân, apoi peste celălalt. Oriunde se ducea, îi acoperea pielea de umezeală.

— Mi-a fost dor de gustul tău, zise el cu vocea plină de dorinţă.

— Nu îţi va mai fi vreodată.

El se îndreptă şi rânji la ea.

— Ce vulpe ai devenit!

— Am fost învăţată de un extraordinar de talentat amant.

— Ce noroc pe mine!

Reveni la gura ei. Ea nu putea înţelege de ce fusese aşa de prostuţă să-şi nege plăcerea simplă a unui sărut. Sărutul sporea intimitatea şi alimenta focul pasiunii. El îi descoperi umerii, iar cămaşa alunecă pe podea. Îşi lua buzele de pe ea doar când trebuia. Altfel, era acolo, cucerind ceea ce deja câştigase.

Apoi ea se afla în faţa lui goală şi mândră. Văzu aprecierea în privirea lui arzătoare. Puse mâinile pe şoldurile ei.

— Şoldurile tale sunt mai late.

— Pentru a permite naşterea fiului tău.

Îngenunche şi o sărută fix sub buric.

— Îmi plac schimbările din corpul tău.

O luă în braţe şi o duse pe pat. Se dezbrăcă de restul hainelor şi se întinse lângă ea, sărutând-o din nou pe gură.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui, ţinându-l aproape, sărutându-l profund. Mâinile ei explorau conturul familiar al corpului lui. Era exact cum fusese înainte. Ferm. Sculptat. Subţire şi musculos. O felină puternică mişcându-se deasupra ei.

Avea să fie al ei pentru tot restul vieţii.

Mâinile lui talentate se mişcau peste fiecare pantă, vârf şi vale. Gura lui se îndepărtă de a ei ca să călătorească pe carnea ei, trecând peste gât, jucându-se cu pielea delicată de sub bărbie. Apoi mai jos, cu umerii ei. Un sfârc acolo, o muşcătură de iubire dincolo. Şi mai jos, la sânii ei, grei în palmele lui. Limba lui făcu cercuri în jurul sfârcului,

respiraţia lui acoperindu-l cu umezeală.

Ea îi strângea talia cu coapsele ei. Îi mângâia umerii cu degetele. Simţi cum bubuitul adânc din pieptul lui vibrează pe pântecul ei. Nu exista niciun scop în uniunea lor din acea seară, nu exista presiunea de a o lăsa gravidă.

Ca şi sărutul lui, actul de a face dragoste era ceva prin el însuşi. Era plăcere doar de dragul plăcerii. Exista pentru a oferi şi a primi în aceeaşi măsură. Era ceea ce ar fi trebuit să fie de la bun început, iar ea bănuia că pentru el era ceea ce fusese mereu: pasiune oferită cu generozitate.

Gura lui continuă drumul spre celălalt sân, oferindu-i aceeaşi atenţie precum celuilalt. Ea îşi ridică şoldurile, implorându-l să se grăbească, dar el nu voia să renunţe la aventura de a explora ceea ce cunoscuse cândva.

— Ainsley, mă înnebuneşti!

El chicoti gutural.

— Bun.

Coborî mai jos, sărutând-o intim. O răsucire de limbă, o muşcătură în carnea ei sensibilă. Ea scâncea, suspina, îşi înfigea degetele în braţele lui. Voia să zboare, dar nu fără el.

Fiecare atingere îi trezea senzaţii. În scurt timp, se zvârcolea sub el, strigându-l, cerându-i să fie şi mai aproape.

Ridicându-se deasupra ei, puternic şi hotărât, se cufundă în ea şi rămase nemişcat. Un geamăt slab din partea lui, un suspin profund din partea ei.

Trecuse aşa de mult timp şi, cu toate astea, totul era cunoscut, de parcă erau două piese de puzzle care fuseseră potrivite greşit, iar acum se regăseau dintr-odată şi erau unite. Îşi dădu seama că acolo era locul ei. Sub el, lângă el, aproape de inima lui.

— Te iubesc, Jayne, zise el cu o voce joasă, revenind cu gura pe gura ei.

În timp ce corpul lui pătrundea în al ei, pasiunea creştea în fervoare şi el o săruta flămând. Fiecare pătrundere puternică o ducea mai sus. Sărutările lui o ridicau şi mai sus.

Până ce nu mai rămase nimic, doar senzaţiile – nimic în afară de ele. Doar ele. Mişcându-se într-un ritm fluid, cunoscut, gura lui se prinse de a ei.

Când punctul culminant veni, el prinse ţipetele ei, iar ea înghiţi gemetele lui.

Apoi Jayne rămase ghemuită lângă el.

— Îmi place când mă săruţi în timpul…

— Îmi place când te sărut. Ador să te sărut. Chiar şi când nu este în timpul…

Ea îl mângâie pe piept, râzând.

— Mi-ai spus în acea noapte pe terasă că sărutul nu trebuie să fie începutul unui lucru, ci că e propriul stăpân. Se ridică şi îl privi în ochi. Cred că sărutul din acea noapte a fost începutul nostru, Ainsley. Ai trezit în mine lucruri care dormeau de mult.

— Atunci de ce mi-ai interzis să te sărut?

— Pentru că mă speria ceea ce mă făceai să simt. Am crezut că, atâta vreme cât nu mă săruţi, voi putea să păstrez distanţa faţă de tine. Dar fiecare moment cu tine mă aducea mai aproape. Sentimentele pe care le am pentru tine încă mă sperie. Sunt aşa de mari şi atât de intense!

— Asta este bine, pentru că iubirea pe care o simt pentru tine mă sperie şi pe mine. Nu am iubit pe nimeni, Jayne, nu aşa. Nu există lucru pe care nu l-aş face pentru tine.

— Mă săruţi din nou?

— Mereu te voi săruta din nou.

Şi o sărută.

Epilog

Conacul Grantwood
Ajunul Crăciunului, 1865

Ainsley îşi invitase familia să petreacă Crăciunul pe

domeniul său în acest an. Jayne se ocupase ca totul să fie perfect: bradul, împodobitul, felurile de mâncare. Era o gazdă amabilă, şi el nu putea nega mândria pe care o simţea. Ţinându-şi fetiţa de aproape doi ani, Annie, în poală, în timp ce fiul său, nepoatele, nepoţii şi câinele recent achiziţionat se jucau în jurul lui, se gândi că nu cunoscuse niciodată o astfel de mulţumire.

Când mergeau la Londra pentru sezon, organizau mereu un bal. La început, toată Londra vorbise despre ei. Căsătoria lor grăbită fusese sursă de bârfă. Faptul că el îl recunoscuse pe Tristan drept fiul lui stârnise şi mai multe zvonuri. Dar, aşa cum anticipase el, totul fu dat uitării, acum despre el şi Jayne se vorbea ca şi cum ar fi fost personaje dintr-o poveste, care trăiau fericite până la adânci bătrâneţi – asta, dacă se discuta despre ei.

Alte bârfe erau mai interesante – domnişoara Brown se căsătorise cu un viconte care clarifica faptul că avea grijă ca fetele ei să aibă o poziţie în societate. Ainsley şi Jayne participaseră la nuntă. El putea să spună cu certitudine că alesese bine. Era fericită şi iubită.

Mama lui se lăsă graţios pe scaunul de lângă el.

— Nu sunt sigură că, atunci când eraţi copii, Crăciunul să fi fost aşa de vesel. Fiii mei au darul de a le aduce bucurie altora.

— E uşor să faci asta când tu însuţi eşti fericit.

— Aş fi mult mai fericită dacă cineva mi-ar spune ce îmi dă Leo cadou de Crăciun. Mărimea şi forma îmi spun că este un tablou, dar un tablou cu ce?

Cu toată familia care se afla în jurul ei. Leo îl pictase pe bucăţi, dar cu atât de mult talent, încât era imposibil să îţi dai seama că familia nu se adunase pentru a poza şi că, de fapt, fiecare pozase individual în casa lui.

— Surprizele sunt bune, mamă. Te menţin tânără.

— Leo mă ţine tânără. Privi în jurul ei prin cameră. La 16 ani, când eram aşa de speriată de ideea de a mă mărita cu tatăl lui Westcliffe, nu bănuiam că voi face o călătorie aşa minunată şi că voi câştiga aşa de multe lucruri pentru care să fiu recunoscătoare.

— Nu a fost mereu uşor.

— Nu, dar asta face totul mult mai plăcut când dobândeşti ceea ce vrei. Şi, chiar în acest minut, Lady Annie, am nevoie de un copil curios să vină cu mine să ne uităm la brad.

Mama lui se ridică şi îi luă fata din braţe. Annie ţipă de încântare.

— Să nu o pui să îţi deschidă cadoul! ordonă Ainsley.

— Nu pot să controlez pe unde îşi pun copiii mici degetele.

Înainte să apuce să mai spună ceva, ea deja se îndepărtase.

Se ridică în picioare şi chicoti când îl văzu pe Leo că o opreşte. Soţul ei o cunoştea prea bine. Ainsley bănuia că aveau să se uite la cadou mai târziu în seara aceea, după ce fiecare avea să se ducă la culcare. Leo voia să fie alături de ea când avea să-l vadă pentru prima dată. Ainsley nu se îndoia că urma să plângă şi că Leo avea să o ţină în braţe. Mama lui era o femeie norocoasă că avea în viaţa ei un bărbat care o iubea aşa de mult.

— Încerca să te facă să îi spui despre ce este portretul? întrebă Stephen în timp ce el şi Westcliffe veniră să stea lângă el.

— Da, aşa e.

— Mama nu a rezistat niciodată în faţa secretelor, zise Westcliffe.

— Să nu le afle, clarifică Stephen. Se pricepe foarte bine să le păstreze.

— Mi-a zis că îşi scrie memoriile, spuse Ainsley.

— Doamne, murmură Stephen. Nu sunt sigur că vreau să le citesc.

— Nu cred că sunt pentru noi. Cred că sunt pentru nepoţii ei.

— Nu, insistă Westcliffe. Copiii mei nu trebuie să afle despre isprăvile bunicii lor.

— Nu ştiu. Uneori, cred că e bine să nu iei totul în mormânt.

Avea să îi fie etern recunoscător lui Walfort că

mărturisise rolul pe care îl avusese în accident. Deşi încă nu era sigur că îl credea. Dar noaptea aceea nu îl mai bântuia. Deşi erau momente când îi era teribil de dor de Walfort. Ştia că şi Jayne avea astfel de momente pentru că îi surprindea uneori o privire distantă. Apoi ea îi zâmbea, şi totul era ca înainte.

— Ei bine, să sperăm că va mai trece ceva timp până când mama va merge în mormânt, zise Stephen.

Fraţii lui se îndepărtară şi se alăturară soţiilor lor.

Privind în jur, Ainsley o văzu pe Jayne. Era greu să nu o vezi îmbrăcată într-un roşu vibrant. Adora cum îi stătea în acea nuanţă. Dar el o plăcea îmbrăcată în orice. Sau fără nimic.

Prinzându-i privirea, ea îi zâmbi şi veni la el.

— Ce poznă puneai la cale cu fraţii tăi?

Se aplecă şi îi sărută buzele.

— Nici una.

— De ce nu te cred?

— Vorbeam despre mama şi speram să trăiască mult şi bine.

— Nu cred că ea ar permite altceva. Înainte, îmi era teamă de ea, ştii. Întotdeauna era aşa de puternică şi de curajoasă! Nu îi era teamă de nimic.

— Foarte asemănătoare cu tine.

— Tu mă faci puternică, zise ea, mergând alături de el şi petrecându-şi o mână peste a lui. Îmi place să petrec sărbătorile aici.

— Eu mă bucur de toată agitaţia, când toată lumea tropăie, dar mărturisesc că abia aştept să rămân singur cu tine mai târziu.

Ea îi aruncă o privire cochetă care prevestea ce avea să se întâmple mai târziu.

— Claire mi-a spus că Ralph Seymour a anunţat că s-a logodit, zise Jayne.

— Ce fericire pentru el!

De când obţinuse titlurile, se dovedise a fi un marchiz vrednic, spre surprinderea lui Ainsley.

— Îmi dau seama că îmi place de el, zise Jayne cu un

oftat.

— Pari dezamăgită.

— Nu chiar. Doar că uneori îmi aduc aminte cum i-am refuzat ce era de drept al lui. Iar făcând asta, i-aş fi negat fiului nostru titlul său de drept. Ce fătucă încăpăţânată am fost!

— Tot încăpăţânată eşti.

Îl lovi în joacă peste braţ.

— Unchiule!

Ainsley privi în jos, dar nu aşa de jos cum privea altă dată.

— Nepoate!

Vicontele Waverly ridică din sprânceană la el. Ajunsese să stăpânească gestul în urmă cu câteva luni.

— Cred că toţi ar trebui să avem voie să desfacem câte un cadou înainte să ne ducem la culcare.

— Chiar aşa?

— Am discutat cu fratele şi cu sora mea, dar şi cu verii mei, şi toţi suntem de acord.

— Aici nu este democraţie, nepoate.

— Nu, dar sunteţi depăşiţi numeric.

— Te gândeşti să urmezi cariera militară?

— Nu, dar Rafe probabil că da. Îi place să se joace cu soldaţii lui. Asta i-ai luat? Mai mulţi soldaţi?

— Nu. Cumpărase telescoape pentru toţi copiii. Micuţe, ca să se potrivească în mâinile lor. Cel pe care el îl moştenise de la tatăl lui avea să ajungă la Tristan într-o bună zi. Dar nu încă. Fii atent, Waverly! Dacă eu am voie să aleg cadoul care să fie deschis, atunci acel cadou va fi deschis în seara asta.

Băiatul îşi îngustă ochii, apoi încuviinţă din cap.

— Hai să mergem! Poţi să deschizi cadoul de la mătuşa Jayne şi de la mine.

O oră mai târziu, fiecare copil îşi despachetase telescopul. Înfofoliţi în haine, cu părinţii ghidându-i, priveau la cer uimiţi, căutând stele căzătoare. Lângă mama lui – care încă o ţinea pe Annie –, stătea Leo. Toţi aveau zâmbete strălucitoare ca luna.

Ainsley îngenunche lângă Tristan şi îl ajută să se uite prin telescopul lui.

— Vezi luna?

— Aş putea să o ating.

— Nu chiar, dar aproape. Acum caută stelele!

Se ridică şi zâmbi când Jayne veni spre el.

— Cred că sunt un succes cadourile, zise ea.

— Sper să înveţe toţi că poţi ajunge până unde îţi doreşti.

Privi în jur şi îi văzu pe Westcliffe ţinând-o pe Claire, pe Stephen cu braţele în jurul lui Mercy şi pe mama lui ghemuită lângă Leo. Toţi avuseseră propriile călătorii ca să ajungă acolo, dar toţi erau împreună. Şi el era fericit de asta.

— Unchiule?

— Da, nepoate.

— Am văzut una. O stea căzătoare. Acum ce fac?

— Păi, băiete, acum te gândeşti la ceva ce îţi doreşti din toată inima şi îţi pui o dorinţă.

— Va deveni realitate, tati? întrebă Tristan.

— Bineînţeles.

— Pari foarte sigur de tine, zise Jayne.

Îmbrăţişând-o, o trase lângă el, unde îi era locul. Unde avea să îi fie mereu locul.

— Am dovada. Prima dată când ne-am uitat la stele la Blackmoor, mi-am dorit ca tu să mă iubeşti.

— Oh, cred că asta s-ar fi întâmplat şi fără dorinţe. Te iubesc aşa de mult, Ainsley!

În timp ce copiii priveau la cer, el îşi căuta propriul cer, coborându-şi gura peste gura lui Jayne şi sărutând-o profund. Nu mai simţea nevoia să îşi pună dorinţe pentru că deja avea tot ceea ce îşi putea dori vreodată.

Sfârşit

Nota autorului

Benjamin Franklin a fost creditat pentru crearea primului cateter, utilizarea acestuia fiind tot mai frecventă în epoca victoriană. Cu toate acestea, doctorii încă nu cunoşteau importanţa sterilizării. Aşadar, dispozitivul care i-a oferit lui Walfort mai multă libertate de mişcare a dus la moartea lui, introducându-i bacterii în organism. Astăzi, am şti că boala lui a fost septicemia, dar atunci doctorii lui au hotărât că a avut o febră mortală.

Doresc să recunosc meritul lui Suzanne Welsh, R.N., care m-a ajutat să înţeleg cum ar fi putut să moară Walfort, ce simptome ar fi avut, ce ar fi putut deduce medicii şi cât de repede ar fi murit. Orice interpretări greşite ale aspectelor medicale din această istorie simt ale mele. În plus, bănuiesc că în realitate el ar fi delirat şi ar fi avut

febră. Sper, dragă cititorule, că mă vei ierta pentru că l-am ţinut lucid, dar avea multe de povestit şi de îndreptat.

De mult am fost fascinată de poveşti cu femei care descoperă că soţii lor au altă familie despre care nu ştiu nimic, iar această fascinaţie a stat la baza acestei poveşti. În sufletul său, Walfort nu a fost un om rău. Doar avea foarte multe defecte. Sper că eşti la fel de fericit ca mine că Jayne şi Ainsley s-au găsit unul pe celălalt.